

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,
miluieste-mă pe mine, păcătosul.

Iubirea va salva lumea

“Binecuvântăm apariția revistei “Porunca Iubirii”, rugând pe bunul Dumnezeu să vă ajute cu harul Său în împlinirea credinței ce împărtășiți că “*iubirea va salva lumea*”

✙ Daniel

Mitropolit al Moldovei și Bucovinei

“De-aș grăi în limbile oamenilor și-ale îngerilor, dar dragoste nu am, făcutu-m’ am aramă sunătoare și chimval zăngănitor. Și de-aș avea darul proorociei și de-aș cunoaște toate tainele și toată știința și de-aș avea credința toată să pot muta și munții, iar *dragoste nu am, nimic nu sunt*. Și toate averile mele de le-aș împărți și trupul meu de mi l-aș da să-l ardă, iar *dragoste nu am, nimic nu-mi folosește*.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea se dăruie, ea nu invidiază; nu se laudă, nu se îngâmă; ea nu se poartă cu necuviință, nu-și caută pe ale sale, nu se aprinde de mânie, nu ține’n seamă răul, nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr se bucură; pe toate le suferă, pe toate le crede, pe toate le nădăjduiește, pe toate le rabdă;

Dragostea nu trece niciodată. Fie ele profețiile: pieri-vor; fie ele limbile: înceta-vor; fie ea știința: se va sfârși. Că-n parte cunoaștem și’n parte proorocim. Dar când va veni ceea ce-i desăvârșit, atunci ceea ce-i în parte se va desființa. Când eram copil vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când am devenit bărbat, le-am desființat pe cele ale copilului. Căci acum vedem prin oglindă, ca’n ghicitoră; dar atunci, față către față. Acum cunosc în parte; atunci însă deplin voi cunoaște așa cum și eu deplin sunt cunoscut.

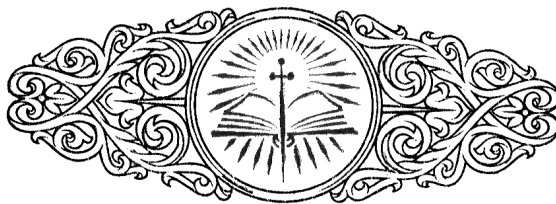
Și-acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea,; dar cea mai mare din ele este dragostea” (1Cor. 13)

(Aceste versete din Sf. Scriptura reprezintă textul unui imn - uitat de mult! - al Europei Unite!)

“Oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu”
(1Ioan 4: 7)

Veniți la Mine !

Despre Ortodoxie, Jertfă și Răscumpărare Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu

Mi-am zis în conștiința mea, să dau mărturie de ce iubim Sfânta Ortodoxie; de ce-o iubim toți. Dar și mărturie personală: cum simt Sfânta Ortodoxie, cum o trăiesc, ce-mi spune ea. Cum răspunde ea la întrebările fundamentale ale sufletului omenesc. Un cuvânt al Sf. Apostol și Evanghelist Ioan (I Ioan 1, 5) este: „*Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru El*“. Așa simt în Sfânta Ortodoxie, lumină și nici un întuneric. O iubim și o simțim că ea e suma revelației, în trăire, în viață.

De ce Ortodoxia poartă în ea acest dar? Îl poartă pentru că ea a rămas fidelă Mirelui Bisericii, Hristos. Fidelitatea, credincioșia neclintită, deplină față de Hristos, aș dori să o punem în inima noastră, ca expresie, ca temei, ca sintagmă fundamentală. De aceea Ortodoxia este suma revelației, pentru că ea a rămas fidelă Mirelui ei, Evangheliei Lui, Scripturii și Tradiției. De aceea, se numește Ortodoxia dreaptă credință, în același timp plinătate a credinței și neștirbire a credinței.

Sfânta Treime – Trei Persoane Egale

Revelația supremă, Sfânta Treime, e credința pe care o mărturisim în toată taina Bisericii, în Liturghie, dar începând cu Botezul. Atunci, când cel chemat la Botez, el, dacă e adult, sau nașul lui rostește: „Mă-nchin Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Treimei celei de o ființă și nedespărțite“. Iar noi spunem că Trei sunt în supraréalitatea existenței: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și Acești Trei Una sunt, așa cum și noi, mulți suntem, una să fim. Și observați, zicem „Treimea cea de o ființă și nedespărțită“; nu ființa care se dezvăluie în trei persoane ci întâi persoana și faptul acesta este fundamental, capital. În adâncul existenței eterne, o persoană-Tatăl și împreună cu Fiul și cu Duhul Sfânt, veghează asupra existenței. Nu o esență ci o persoană. Cum te poți adresa esenței? Cum te poți ruga? Iar întrucât esența nu se comunică, nu ne putem împărtăși de esență. Atunci, cum comunicăm cu Dumnezeu? Prin persoană: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt, care ne împărtășește nouă, dumnezeirea, prin harul Lui.

Frumos exprimă părintele Stăniloae, când zicea în privința aceasta: „așa cum eu când comunic cu cineva, îi împărtășesc dragostea mea, cunoștințele mele din darul ființei mele, nu mă împărtășesc pe mine ca ființă, așa Dumnezeu se comunică, se împărtășește, nouă, prin harul Lui“. De ce în teologia din Apus s-au născut curente filosofice? Pentru că s-a pus Esența deasupra. Dar se întreabă un teolog apusean: cum comunică esența? cum să ți-o îfățișezi? cum să te rogi ei? Se întreabă unii de ce-n Ortodoxie n-au apărut sisteme filosofice. Și-o spune indirect un bizantinolog francez: «pentru umanism, filosofia greacă a contribuit cu ceva, dar în Bizanț, în lumea creștină ortodoxă, „filosoful” adevărat a devenit ascetul».

În drumurile noastre sfinte, când am mers la Hozeva, acolo unde a petrecut Sf. Ilie în peșteră, în timpul secetei și unde mai târziu a luat ființă mănăstirea „Sf. Gheorghe Hozevitul” sau mănăstirea „Sf. Sava”, când priveam munții cu peșterile, care adunau în unele momente până la 5000 de călugări, îmi ziceam atunci: cu adevărat, acești oameni s-au gândit la un „salt” spre vecie. Nu se luptă omul să se depășească pe sine. Și o întrebare pe care o adresăm ca pe o provocare, oamenilor de știință, umaniștilor, cam fără de Dumnezeu: Ce viitor oferă ei? Ce achiziție ontologică ființială proprie noua (condiției umane) au descoperit ei? Au înzestrat ei știința? Nicidecum, iubitorilor. Dacă am privi aceasta în aspectul moral-etic, dimpotrivă va trebui să mărturisim cu durere că suntem mult mai jos, în degradare față de înaintașii noștri. Ori mărturia noastră, a Sf. Ortodoxii, cu spiritualitatea ei, cu asceza ei, cu acești oameni care au existat în istoria ei, ne descoperă deopotrivă viitorul omului și omul viitorului, chiar și numai acest act al revelației, de-a cugeta persoana.

Prin „filioque” al Bisericii Romane, prin care Duhul Sfânt purcede și de la Fiul, Treimea ajunge doime iar Duhul e în subordinea Fiului, așa cum e subordonată Biserica, Ordinului Suprem. Nu poate gândi așa Ortodoxia. Egalitatea absolută între cele trei persoane oglindește în creație, egalitatea absolută a tuturor oamenilor. Numai aceasta a putut mărturisi Biserica la

Niceea în 325: de-o-ființimea Fiului cu Tatăl. Ministrul nostru de externe a vorbit cu omologul lui, să zicem din Franța. Ce înseamnă omolog? Adică, de aceeași vocație și sarcină și ființă. Deci, Fiul este de-o ființă cu Tatăl. Dar uni semiarieni sau uneori arieni, vorbeau că Fiul e numai o creatură a Tatălui. Un gânditor german spunea că toată cearta a fost numai pentru un lucru neînsemnat. Auziți, ajunsese orb și pune copiii să-i citească din Evanghelie și-întreabă deodată: „*Spune Tu Iisuse Doamne, spune: Tu ești Fiul lui Dumnezeu sau ești un om ca noi? Dacă ești om ca noi, ce-mi poți spune mai mult, despre om?!* Ce știi Tu, mai mult decât mine?! Cum mă poți mântui Tu?! Dacă ești de-o ființă cu Tatăl, atunci am mântuirea” (Auziți: „Doamne, buzele mele vei deschide”. Este uluitor cuvântul când îl analizezi. Dumnezeu îmi deschide buzele și “gura mea va vesti lauda Ta”. Aici e misterul rugăciunii. Când a comunicat Dumnezeu cu omul, acolo e originea rugăciunii, originea omului chemat să comunice cu Dumnezeu, să fie în dialog, în comuniune cu Dumnezeu). Și așa a sfârșit. Drept, problema-i capitală, radicală. Iubiților, Sfânta Treime este temeiul credinței noastre.

Căderea omului

Taina creației o subliniem doar în treacăt. A luat Dumnezeu țărână și a plăsmuit cu mâna Sa, cu însăși mâna Sa, pe om, și i-a suflat suflare de viață lui Adam. Rețineți, suflet viu, nu ființă vie, care e eronat după influențe apusene. Suflet viu, suflet purtător de har, sufletul care poartă-n el taina **chipului** lui Dumnezeu, suflet în care e ochiul lui Dumnezeu, e tronul lui Dumnezeu. De aceea spune Sf. Ioan Gură de Aur ca *așa precum trupul părăsit de suflet e mort așa și sufletul părăsit de har, e mort*. Aici e misterul sufletului nostru nemuritor, nu în sensul filosofic ci în sensul acela biblic, pentru că în sensul filosofic, sufletul e *esență nemuritoare*. Aici însă, sufletul e o împărtășire a Dumnezeului celui viu și omului ce-i este mai mare decât aceasta, decât să poarte chipul lui Dumnezeu. Ți-i spune Dumnezeu omului: “din toți pomii, pe Mine să mă mănânci”, altfel zis, cum spune Sf. Anastasie „gustă-mă din toate făpturile, pe Mine, viața cea adevărată, să guști din toate ca dintr-o împărtășanie”. Astfel spus, lui Adam îi oferă Dumnezeu lumea, creația întreagă, ca o Euharistie, nu ca o pradă. Aici e tragedia istoriei, a științei fără Dumnezeu. „Gustă-mă pe mine din toate”, ori vezi că omul a ascultat șoapta demonului. Omul a primit pe altarul sufletului, suflarea răului. I-a zis Dumnezeu că „de veți mânca din pomul cunoștiinței binelui și răului, veți muri”, dar demonul i-a zis „nu veți muri, ci veți fi ca niște dumnezei, voi ca niște dumnezei în locul lui, cunoscând binele și răul, deosebind binele de rău”. Și așa a decăzut omul, prin această sfâșiere lăuntrică, această derutare.

Jertfa – act creator

Tragedia omului nu e însă ireversibilă. De aceea a trimis Tatăl pe Fiul Său. Deci, o să trecem acum, la alte momente capitale. L-a trimis din iubire pentru creația Sa, „*atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unul Născut, Fiul Său l-a dat...ca să nu piară tot cel ce crede în El, ci să aibă viață veșnică*”. I-a spus Fiului, „Mergi în lume și mântuiește-ți frații”. A venit din iubire. Și aici e o deosebire adâncă între noi și apuseni. Pentru apuseni, venirea Fiului lui Dumnezeu în lume, s-a făcut pentru răscumpărare și pentru a oferi Tatălui ceresc o satisfacție care să înlănzească mânia divină, socotind că păcatul omului a jignit, a ofensat Dumnezeirea. Trebuia să vină Fiul lui Dumnezeu ca să dea această satisfacție, că omul nu putea oferi o satisfacție pe potrivă Dumnezeirii. Și-a venit Fiul lui Dumnezeu, s-a întrupat, a adus această satisfacție pe Cruce și s-a întors la Tatăl. Îmi vine greu să spun că într-o carte de acum 50-60 ani, despre răscumpărare, nu este nici un cuvânt despre înviere. Nu e uluitor acest fapt, când tocmai învierea descoperă biruirea păcatului, biruirea răului. Sunt nevoit să spun toate acestea pentru ca întradevăr să înțelegem adevărul Ortodoxiei. Pentru Ortodoxie jertfa nu-i o satisfacție adusă Dumnezeirii, ca să-l înlănzească pe Dumnezeu, ci este actul fundamental creator. **Prin jertfă s-a creat lumea.** Și aici, vă rog să rețineți. Citiți la cartea Apocalipsei, cap 13, versetul 8 și veți găsi o schimbare (a traducerii originale – n.r.) tocmai în sensul nefericit al viziunii apusene: „*Și i se vor închina ei (fiarei apocaliptice - n.r.) toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului înjunghiat*”. Predestinația apuseană spune că numele sunt scrise dinaintea întemeierii lumii, iar omul este, de la început, fie pentru condamnare, fie pentru mântuire. Așa mărturisesc toți. În traducerea originală scrie: „... *ale căror nume nu sunt scrise, în cartea vieții Mielului înjunghiat, de la întemeierea lumii*”. Deci, Mielul înjunghiat este de la întemeierea lumii, nu numele noastre. Astfel spus, lumea este întemeiată pe jertfă, pe iubirea divină. **Din iubire se naște existența și viața.** Deci jertfa nu e un simplu mod de a aduce a unei satisfacții Dumnezeirii. Gândiți-vă, orice act al nostru pios e o taină a jertfei. O, Doamne! Trebuie să fim fericiți noi românii că avem aceste două monumente capitale ale spiritualității noastre: „Miorița” și „Meșterul Manole”, care întrupează această viziune a jertfei.

În ortodoxie, în rugăciune, atât de adâncă, atât de reprezentativă e **Rugăciunea lui Iisus**, în care nevoitorii simt în adâncul ființei lor, iluminând lumina: *Hristos! Hristos a venit să sfințească întreaga creație*, doar avem rugăciuni de sfințiri de case, de holde, de grâne, pentru ca totul să se împărtășească de har dumnezeiesc.

Jertfa nu e moarte ci înviere (învieerea morții)

Marea taină a viitorului e unitatea între cruce și înviere. Ortodoxia poate să mărturisească că Dumnezeu nu a făcut moartea, care e plată păcatului. Dar, trebuie recunoscut că jertfa nu e moarte. **Jertfa e divină, pe când moartea e de la diavol.** Jertfa e de bunăvoie, pe când moartea e silnică. Jertfa e profetică, conștientă și liberă. Păcatul a transformat jertfa în moarte, iar Hristos pe Cruce, transformă moartea în jertfă, care duce la înviere.

În ultima vreme, teologia apuseană vorbește mult și despre înviere, dar încheie că Iisus S-a întors la Tatăl, după ce și-a împlinit misiunea lui de aducere a satisfacției lui Dumnezeu jignit. Acest mod de teologie a apusului, a generat și ateism și materialism și prostituție și pornografie și droguri.

Pntru noi, învierea este un nou moment în creație, o înnoire a creației și aceasta este viitorul omului. Hristos cel înviat are giulgiurile rămase în mormânt, cum

le-au găsit ucenicii. Deci dezbracă, leapdă o lume veche și se îmbracă în lumina neânserată divină. Se întrebau oamenii, în ce era înveșmântat Hristos? În lumina divină. Mormântul rămâne gol. Noi spunem despre mormânt, că-i locaș de veci. Lăcașurile noastre vor rămâne goale, noi suntem chemați la înviere. Noi, toți suntem chemați să-i urmăm lui Hristos. El e Cuvântul definitoriu al condiției umane.

Nimic nu-i trebuie Sfintei Ortodoxii, decât să fie cunoscută, să fie iubită, să fie mărturisită. Drumul ADEVĂRULUI și al IUBIRII e o unitate a rațiunii și a credinței, e o logică a credinței, de nedesfăcut. Nu-i nici un fel de conflict între credință și știință. Un gânditor apusean spune: „Împărăția lui Dumnezeu, cum o mărturisim noi, a devenit o necesitate științifică”.

O, Sfântă Ortodoxie! Prin Hristos, Domnul nostru, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, ajută-ne să te cunoaștem, să te iubim și să te mărturisim pretutindeni, pentru salvarea omenirii! Amin.

Sfinții martiri Constantin Brâncoveanu și fii săi

- o asemănare izbitoare cu jertfa macabeilor -

Ioan Cișmileanu

Jertfa Brâncovenilor

Constantin Brâncoveanu (n. 1654; m. 1713) a fost un Domn al Țării Românești în 1688, în vremuri de crâncenă încheștare între trei imperii (rus, austriac și otoman), care ne înconjurau și între care trebuia menținută o cumpănă dreaptă. Trebuia să caute să nu rămână singur nicio dată în fața otomanilor și nici să aibă doi dușmani deodată. În aceste condiții Constantin Brâncoveanu a dat dovadă de adevărat eroism diplomatic pentru apărarea intereselor românilor (de mare ajutor i-a fost și „cabinetul” - un adevărat serviciu de informații, cunoscut și temut în toată Europa). În cei 26 ani de domnie țara n-a cunoscut războiul. În plus, a promovat un bogat program cultural, religios și științific, care privea pe toți românii, deci și pe cei din Transilvania și Moldova. A tipărit și răspândit cărți, mai ales religioase (încă din primul an de domnie a continuat tipărirea „Bibliei de la București”, prima biblie în limba română). A ridicat și restaurat biserici și mănăstiri (la Hurezi, Râmnicu-Sărat, București, Făgăraș, Sâmbăta de Sus, etc.), spitale, foișoare de fag, hanuri, ctitorii domnești. A sprijinit ortodoxia răsăriteană prin danii de bani, odăjdii, moșii și a ajutat pe cei ce aveau de suferit din cauza catolicilor sau calvinilor. În acest sens trebuie amintit că mănăstirea de la Sâmbăta a fost salvată de tunurile generalului Bukow (care începând cu anul 1765 a distrus în Transilvania peste 150 de mănăstiri și biserici) prin intervenția familiei Brâncoveanu pe lângă Curtea de la Viena, numele lui având deci influență

încă mult timp după moartea sa martirică. Mănăstirea a mai dăinuit 20 de ani când, în 1785, la Viena s-a hotărât totuși distrugerea acestei mănăstiri.

Avea averi imense și moșii întinse. Moșia cu satul Sâmbăta de Sus, din Țara Făgărașului, fusese obținută printr-un zălog de 1800 de galbeni, de bunicul său, de la principele Gheorghe Rákoczi II. Turcii îl numeau Altân bey (prințul aurului), fiind cunoscut de cel mai bogat supus al Înaltei Porți. Datorită acestor averi, de care sultanul și marele vizir vroiau să-l despoie, dar mai ales datorită intrigilor țesute la curtea sa (inclusiv în „cabinetul” său). Poarta a hotărât mazilirea lui. Încă înainte de aceasta, fiica lui cea mare, Stanca, în timpul unei agonii chinuitoare, a avut o viziune ce prevestea o nenorocire pentru întreaga familie. Chiar înainte de a muri, Stanca a spus că și-a văzut părinții, frații și surorile stropiți de sânge și suferind.

În aprilie 1714 Constantin Brâncoveanu, împreună cu familia au fost duși la Constantinopol de o mulțime de ostași turci trimiși de sultan. A fost închis împreună cu cei 4 fii ai săi (Constantin - 30 ani; Ștefan - 28 ani; Radu - 24 ani; Matei - 11 ani) și cu sfetnicul (și ginerele) lui, Ianache Văcărescu, la Edicule, fortăreață de formă pentagonală, străjuită de 7 turnuri (edicule = 7 turnuri), construită în vremea Imperiului Bizantin.

A fost supus la întinderea pe roată, la cetluirea capului cu un cerc de fier, la arderea cu fierul înroșit în foc pe piept și pe spate, la înțeparea mâinilor și picioarelor. Așa mărturisi unde este o parte a averii lui.

La 15 august 1714, când se prăznuia Adormirea Maicii Domnului, când era ziua onomastică a doamnei Marica (soția domnitorului) și când Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani, toți cei 6 închiși au primit moartea de martiri. Ziua a fost aleasă anume de către osânditori.

Înainte de execuție au spus împreună o rugăciune apoi li s-a spus ca vor fi iertați dacă trec de la creștinism la mahomedanism (de la legea părintească la cea turcească). „Atunci glasul cel înabusit de credință al lui Brâncoveanu răsună și zise înspăimântat de această insultă: *‘Fii mei, iată avuțiile și tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă sufletele. Stați tari și bărbătește, dragii mei, și nu băgați în seamă moartea. Priviți la Hristos Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit. Credeți tare intru Acesta și nu vă mișcați, nici nu vă clintiți în credința cea pravoslavnică, pentru viața și lumea aceasta’* “. A căzut întâi capul lui Ianache, apoi a celor 4 fii, începând cu cel mai mare. Când a venit rândul lui Matei (11 ani), cel mai tânăr, acesta imploră sultanul să-i lase viața, făgăduindu-i că se va turci. Atunci Brâncoveanu îi spune că nu ar folosi la nimic să-și salveze viața dacă își trădează **credința și neamul (sensul vieții)** și că **este mai bine să-și salveze sufletul**. *“Mai bine să mori în legea creștinească decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos, pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ”*. Atunci Matei și-a pus și el capul pe butuc, cu demnitate, zicându-i gădelui: *“Vreau să mor creștin. Lovește”*. Ultimul a fost decapitat domnitorul, lăsat să sufere privind la omorârea celor dragi.

Abia în 1720, soția lui a reușit să aducă în țară (pe ascuns) osemintele domnitorului. Le-a așezat în taină la biserica Sf. Gheorghe din București, ctitoria lui.

Astăzi, pomenirea sfinților martiri brâncoveni are loc în fiecare an la **16 august**, a doua zi după praznicul Adormirii Maicii Domnului.

Jertfa Macabeilor

Pentru a înțelege mai bine ce era în sufletul brâncovenilor atunci când se jertfeau pentru *credință și neam*, redăm o faptă asemănătoare, petrecută în Ierusalim, pe când iudeii erau sub regelui grec Antioh, deci înainte de Iisus Hristos.

Antioh a prins o femeie și pe cei 7 fii ai săi și i-a bătut cu biciul pentru a-i sili să se lepede de legile strămoșești primite de la Dumnezeu.

Unul din fii i-a spus regelui: *„noi bucuroși suntem a muri, decât a călca legile părintești”*. Atunci regele a poruncit să i se taie limba, să-i jupoaie pielea de pe cap, să-i taie mâinile și picioarele și apoi, fiind încă viu, să-l frigă în tigăi și căldări puse pe foc. La aceleași chinuri au fost supuși și frații lui, iar la urmă și mama lor

Al doilea fiu i-a zis regelui: „Tu, dar, nelegiuitule, ne scoți pe noi dintr-această viață, însă Împăratul lumii, pe noi cei care murim pentru nelegiuirile Lui, iarăși ne va învia cu înviere de viață veșnică”.

Al treilea fiu i-a zis: „Din cer le-am dobândit acestea (limba, mâinile, picioarele ce urmau a-i fi tăiate) și pentru legile Lui nu țin seamă de ele pentru că nădăjduiesc că de la El iarăși le voi dobândi”.

Al patrulea fiu i-a zis: „Bine este a muta nădejtile cele de la oameni și a aștepta pe cele de la Dumnezeu, că noi iar vom învia prin El, iar ție nu-ți va fi învierea spre viață”.

Al cincilea fiu i-a zis: „Putere între oameni având, muritor fiind, faci ce vrei, însă să nu socotești că Dumnezeu a părăsit poporul nostru; ci tu așteaptă și vei vedea puterea Lui cea mare, cum pe tine și pe urmașii tăi îi va chinui”.

Al șaselea fiu i-a zis: „Nu te înșela în zadar, că noi pentru noi înșine pătimim acestea (prin „noi” se înțelege atât cei șapte frați cât și poporul iudeu în general, n.a.), de vreme ce am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru.... Iar tu să nu socotești că vei fi necertat, pentru că faci război împotriva lui Dumnezeu”.

Pe fiecare din fiii ei mama îi mângâia în graiul părintesc zicându-le: „Nu știu cum v-ați zămislit în pântecul meu, nu eu v-am dat duh și viață și închipuirea nu eu am întocmit-o. Ci Ziditorul lumii, Care a zidit pe om de la nașterea lui, vă va da ca un milostiv iarăși duh și viață, de vreme ce acum nu vă este milă de voi, iubind legile Lui”.

Celui de-al șaptelea fiu, cel mai tânăr, regele îi promisese că-l va face bogat și fericit dacă se va lăsa de legile părintești. A învățat-o și pe mamă să-l convingă să-și salveze viața. Mama însă i-a zis: „Fiule, fie-ți milă de mine... Rogu-te fiule, ca la cer și la pământ căutând și văzând toate cele ce sunt într-însele, să cunoști din ce n-au fost le-a făcut pe ele Dumnezeu și pe neamul omenesc așijderea le-a făcut. Nu te teme de ucigătorul acesta ci fă-te vrednic de frații tăi, primește moartea, ca în ziua milostivirii, să te găsesc pe tine împreună cu frații tăi”.

Atunci fiul a zis: „...N-ascult de porunca regelui, ci... ascult de porunca legii, care s-a dat părinților noștri prin Moise... rugându-mă lui Dumnezeu ca să nu întârzie a se milostivi spre poporul acesta și pe tine (pe rege) prin cercetări și prin bătăi să te facă să mărturisești cum că El singurul este Dumnezeu”.

După multe astfel de nelegiuri, Antioh luă **1800** de talanți (!) din templul Domnului și s-a întors în Antiohia, lăsând alți dregători să necăjească poporul. Mai târziu se va întoarce cu gândul de a transforma Ierusalimul într-un mormânt al iudeilor. Dar Dumnezeu l-a lovit cu o boală grea, cu dureri cumplite. Din trupul lui ieșeau viermi, carnea cădea de pe el și nimeni nu-l putea suporta din pricina duhului.

Atunci trufia lui încetă și a zis: „*Drept este a se supune lui Dumnezeu iar cel care este pământean să nu se asemeze Lui*”. Îi promise lui Dumnezeu că va zidi cetatea sfântă, că-i va considera egali pe iudei, că va înapoia templului sfânt toate de câte îl prădase și chiar se va face iudeu și va mărturisi oamenilor puterea

Lui. Dar în Ierusalim nu a mai ajuns.

Desigur, privite din exterior, adică din afara credinței și a dragostei de neam și de Dumnezeu, aceste jertfe nu au sens, iar un tată sau o mamă care-și trimite la moarte copiii, sunt priviți cu repulsie, ca fiind niște părinți lipsiți de dragoste. Se uită sau nu se crede cu adevărat că și Dumnezeu și-a jertfit unicul său fiu, pe

Iisus Hristos, pentru mântuirea sufletelor celor ce cred în El și ascultă de El, în mijlocul aceste lumi în care stăpânește răul.

Puțini se întreabă de unde au unii atâta răutate și cruzime (precum sultanul sau regele Antioh), în schimb mulți se miră cum poate un părinte să-și jertfească copilul.

Oricum, toate acestea, precum și altele, s-au săvârșit și spre salvarea sufletelor lor și poate odată vor ajunge la credință și la ascultare de Dumnezeu precum a ajuns și regele Antioh, dar sperăm mai devreme decât acesta, mai devreme de ceasul morții.

Sfinți martiri brâncoveni, rugați-vă pentru România.

Meditații

Iisus Hristos – singurul care are nemurirea

Corneliu C.

“Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3, 36)

Numai cine crede în Fiul are viață veșnică. Toate cele create intră în *adevărată existență* atunci când sunt puse în Hristos, prin credință și supunere. Atunci au viață din Dumnezeu, au viață veșnică. Căci “*El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică*” (1Ioan 5, 20).

Toți cei ce vin la Iisus au sentimentul că au venit acasă. Toți cei ce pleacă de la El sunt cuprinși de întristare și apăsare; întristare pentru că forțele vitale – în afara Lui – încep să descrească și să se ruineze. Cel ce îl părăsește pe Hristos se sinucide. Viața nu mai are liantul necesar pentru a-l păstra întreg pe om și de aceea, fără Iisus Hristos, omul se destramă.

În Ioan 3, 16 citim că “*Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”. “*Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața*” (1Ioan 5, 11-12).

În 1Timotei 6, 15-16 citim despre “*singurul stăpânitor, Împăratul împărărilor și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea*”. Hristos este singurul care are nemurirea. Procesul de degradare la care suntem supuși când ieșim afară din El (apostasie), precum și Scripturile, confirmă

acest lucru. Se pune întrebarea: Oare Harul Domnului îl va urmări pe om toată viața aceasta și chiar dincolo de hotarele ei? Iar dacă Harul va fi respins sistematic, oare va apare o lacrimă pe obrazul Harului, când El îi va spune omului în final, cu regret: “Tu nu m-ai vrut!”? Răspunsul la aceste întrebări este: Da.

Imaginea se potrivește cu ceea ce știm despre caracterul lui Dumnezeu, cu ceea ce am văzut pe chipul lui Hristos și cu tot ce observăm că se petrece acum. Fără Iisus Hristos viața se dezintegrează iar dacă omul rămâne așa mai mult timp, va pieri.

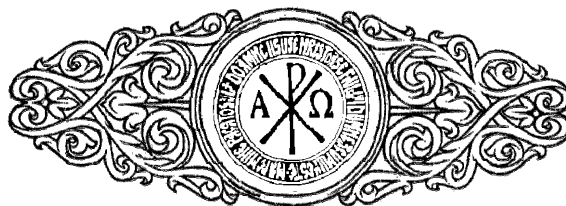
O, Dumnezeule, Harul tău ne urmărește, cucerindu-ne pentru viață! Ajută-ne să ne supunem acestei cuceriri binecuvântate, ca să putem avea Viața. Ce ar fi dacă prin traiul nostru de aici am pierde tocmai Viața? În acest caz, ar fi fost mai bine pentru noi să nu ne fi născut.

Ajută-ne să fim în ascultare de tine. Amin.

Un gând: Mai bine nu mă născ team decât să nu fiu renăscut din Dumnezeu, prin Iisus Hristos.

Războiul nevăzut Isihasmul

Gânduri despre rugăciune

- experiențe și sugestii -

Arhim. Teofil Părăian

Nu-ți uita de Dumnezeu

Nu-ți uita de rugăciune

Toamna, când plecam la școală, departe de casa părintească, mama - Dumnezeu s-o odihnească - îmi spunea: "Nu-ți uita de Dumnezeu. Nu-ți uita de rugăciune". Acestea erau singurele cuvinte de îndrumare cu privire la rugăciune, pe care le rețin din copilăria mea. Ele aveau rostul să mă îndemne să fac și la școală ceea ce făceam acasă, în familia noastră, adică să-mi încep ziua cu rugăciune și tot cu rugăciune să mi-o și sfârșesc și la fel să fac și la vremea mâncării, adică să nu mă așez la masă fără să spun rugăciunea "Tatăl nostru" iar când mă ridic de la masă să spun cuvinte de mulțumire către Dumnezeu. Așa făceam acasă, împreună cu părinții și cu frații mei. Așa eram dator să fac și departe de casa părintească. Aceasta voia să însemne îndemnul: "Nu-ți uita de Dumnezeu. Nu-ți uita de rugăciune".

M-am trezit în lumea aceasta cu practica rugăciunii, așa cum m-am trezit cu conștiința că exist, așa cum m-am pomenit că știu să vorbesc. Nu știu cum am învățat să vorbesc și nu știu nici când și cum am învățat acele rugăciuni - cum e "Tatăl nostru" și "Îngerul". M-am pomenit cu ele, așa cum m-am pomenit cu limba. Se rugau părinții și bunicii mei și mă rugam și eu, împreună cu ei, la vremea mâncării, iar seara mă rugam împreună cu frații mei sau singur. Rugăciunea mea consta pe atunci în simpla rostire de texte de rugăciune. Așa înțelegeam eu și așa înțelegeau și cei din jurul meu rugăciunea. Nu știam că rugăciunea este "vorbirea minții cu Dumnezeu", dar aveam totuși conștiința că cele ce le rostesc în rugăciune, le aude Dumnezeu și le împlinește. Știam că sunt mic și că vreau să fiu mare; știam că sunt slab și voiam să fiu tare

și aceasta o ceream de la Îngerul meu păzitor, pe care îl rugam și să mă păzească de cele rele: "În tot locul mă-nsoțește și de rele mă ferește".

În duminici și sărbători mergeam cu ai mei la biserică, unde nu înțelegeam mare lucru și nici nu reușeam să rețin texte citite sau cântate. Erau prea multe și nu erau pentru copii, așa că nu era de mirare că nu le înțelegeam și nu le asimilam. Cu vremea însă m-am introdus și în cele ale slujbelor bisericești, dar conștiința slujirii efective mi-am câștigat-o abia ca student la teologie, când am aflat și despre comorile de gând care sunt cuprinse în alcătuirile de gând de la sfintele slujbe. Învățasem, până atunci multe texte de la sfintele slujbe, dar nu mi-a dat nimeni sugestia să și meditez asupra lor.

Când îți aduci aminte de Dumnezeu, înmulțește rugăciunea, ca atunci când îl vei uita,

Domnul să-și aducă aminte de tine

Când am început eu teologia, aveam la îndemână primele patru volume din Filocalie, traduse și tipărite de curând. Am ajuns și eu să cunosc unele din scrierile filocalice și m-am oprit mai ales asupra scrierilor Sfântului Marcu Ascetul, din care unele ziceri mi s-au împlântat în minte de la bun început și cu care am străbătut apoi prin viață. Între acestea, un loc de frunte l-a avut și îl are cuvântul: "Când îți aduci aminte de Dumnezeu, înmulțește rugăciunea, ca atunci când îl vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine". E un cuvânt care mi s-a impus în atenție și pe care l-am spus, cred, de mii de ori, atât în predici, cât și în convorbiri particulare, sau ca îndrumător duhovnicesc. Constat că sunt mulți cei

care au aderență la cuvântul acesta, și e firesc să fie așa, de vreme ce în cuvântul acesta ni se arată că gândul la Dumnezeu trebuie să atragă gândul la rugăciune, iar pe de altă parte avem încredințarea că nu numai noi luăm aminte la Dumnezeu, ci și Dumnezeu ia aminte la noi. Cuvântul acesta nu numai că mi-a plăcut, dar mi-a fost și de mult folos, în înțelesul că pe temeiul lui mi-am dat seama tot mai mult și tot mai bine, că Dumnezeu este realitatea față de care suntem datori să ne raportăm, vorbind cu El în rugăciune; într-o rugăciune plină de evlavie, într-o rugăciune cu credință și cu nădejde.

**La Dumnezeu să te gândești
ca la Dumnezeu, nu ca la om.
Și să-L respiri pe Dumnezeu
cum respiri aerul**

Acum vreo 20 de ani, au trecut pe la mănăstirea noastră niște călugări din Franța, care au vizitat Sfântul Munte Athos. De la ei am aflat că Părinții de la Sfântul Munte dau îndrumarea aceasta: *"La Dumnezeu să te gândești ca la Dumnezeu nu ca la om. Și să-l respiri pe Dumnezeu așa cum respiri aerul"*. Se știe că fără aer nu putem exista. Din toate câte ne sânt necesare pentru viață, pentru existența noastră, aerul este condiția primordială. Gânditorii de Dumnezeu și-au dat seama că așa cum pentru viața fizică, aerul este cel mai necesar, tot așa de necesar ne este, pentru viața spirituală, gândul la Dumnezeu și rugăciunea. De aceea ei vin cu ideea ca la Dumnezeu să ne gândim în măsura în care respirăm. Evident, Dumnezeu nu este un element care poate fi respirat, dar gândul la Dumnezeu e bine să-l avem fără încetare, dacă se poate tot așa de mult cum avem aerul pe care îl respirăm și prin care existăm.

Părinții de la Sfântul Munte însă fac precizarea că *"La Dumnezeu să te gândești ca la Dumnezeu, nu ca la om"*, adică cu gânduri înalte, cu gânduri mai presus de lume, cu gânduri care ne ridică mai presus de obișnuit și ne introduc în sfera vieții divine. Este ceea ce vrea să ne sugereze irimosul din joia săptămânii sfințelor patimi, în care ni se spune: *"Din ospățul Stăpânului și din masa cea nemuritoare, veniți credincioșilor la loc înalt cu gânduri înalte să ne îndulcim..."*. Sau cum ni se spune în imnul heruvimic din Sâmbăta cea mare, care începe cu următoarele cuvinte: *"Să treacă tot trupul omenesc și să stăm cu frică și cu cutremur și nimica*

pământesc întru sine să nu gândească". Când se ajunge la o astfel de stare, rugătorul se simte aproape de Dumnezeu și i se deschid orizonturi de fericire și părții de lumină, pe care mergând, sufletul lui răsfrânge, ca o oglindă, mărirea lui Dumnezeu și se prefăce în aceeași asemănare (II Cor.3, 18), căci Dumnezeu însuși Se decoperă pe Sine, în omul care se face vrednic de Dumnezeu.

**Doamne Iisuse Hristoase,
Fiul lui Dumnezeu,
Miluiește-mă pe mine, păcătosul**

Orice strădanie de a ne depăși pe noi înșine în realizarea binelui, orice efort de angajare spre bine, în rugăciune și prin rugăciune, ne pregătește și pentru rugăciunea însăși. Dacă rugăciunea este ceva ce se face numai la anumite soroace din zi și din an, deși ea își are importanța ei, încă nu este destul. În Pateric se spune: *"Călugărul care se roagă numai când se roagă"* (adică numai cu rugăciune de program), *acela nicidecum nu se roagă*. Aceasta vrea să spună că toată viața trebuie să ne fie o rugăciune, o slujbă adusă lui Dumnezeu. Iar ca să putem să avem mereu conștiința legăturii cu Dumnezeu, ni s-a dat o rânduială de rugăciune care constă din repetarea cât mai deasă și cât mai intensă a cuvintelor: *"Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul"*.

Despre această rugăciune sau despre acest chip de angajare în rugăciune, știu din anul 1942. M-am prezentat atunci la Mănăstirea de la Sâmbăta, mai întâi cu o scrisoare adresată Părintelui Arsenie Boca -Dumnezeu să-l odihnească - apoi m-am prezentat și eu personal. Voiam să mă fac călugăr dar nu aveam decât treisprezece ani și jumătate. În răspunsul pe care mi l-a dat (mai întâi la scrisoare și apoi și direct), Părintele Arsenie mă îndemna la rugăciunea de toată vremea. Mi-a spus și metoda rugăciunii. Mi-a spus anume, să spun cu mintea (decă cu cuvântul gândit nu cu cuvântul vorbit), între respirații, cuvântul *"Doamne"*. Apoi, odată cu inspirarea, mi-a spus să zic: *"Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu"*, iar odată cu expirarea să zic: *"Miluiește-mă pe mine, păcătosul"*. Altceva nu mi-a mai spus în privința aceasta. N-am rămas la mănăstire din motive obiective, dar am luat cu mine îndrumarea Părintelui Arsenie, pentru cealaltă vreme a vieții mele. Nu m-am angajat cu exclusivitate la această rugăciune,

deoarece aveam îndatoriri în viața mea de atunci, în înțelesul eram elev și m-am angajat la studierea liceului, în gândul de a urma apoi teologia, ceea ce am și făcut. Ca elev de liceu, la Timișoara, mi-am făcut datoria față de școală dar n-am uitat nici de datoria de a mă angaja și la rugăciunea de toată vremea. N-am avut un timp afectat pentru rugăciunea recomandată de Părintele Arsenie, dar făceam aceasta printre altele sau concomitent cu altele. De pildă, mergând la școală, pe drum, care ținea cam o jumătate de oră, ziceam fără întrerupere rugăciunea aceasta, mai ales la nivelul minții. Cred că e cazul să spun aici că eu sunt o alcătuire în care mintea este pe locul întâi, iar inima vina după aceea. Părintele meu duhovnic de odinioară, Părintele Arhimandrit Serafim Popescu - Dumnezeu să-l odihnească - zicea: "La tine nu s-a făcut acordul între minte și inimă".

Rezultatul angajării mele în rugăciune, la măsurile la care eram, a fost acela că aveam o bucurie atât de mare, încât mi se părea că mă ridică cineva pe sus. Datorită acestui fapt, recomand din toate puterile mele această rugăciune tuturor celor care pot să o facă, tuturor celor care se pot angaja la împlinirea ei. Dar am avut și stări diametral opuse bucuriei, stări de neliniște, de zbucium, de furtuni sufletești, de vârtejuri de gând. Acestea au rezultat din faptul că rugăciunea, pe lângă lucrarea ei de a mă pune în legătură cu Dumnezeu, a avut-o și pe aceea de a mă descoperi pe mine însumi, cu toată mizeria pe care o purtam în suflet, atât de pe urma unor neluări aminte și fapte negative agonisite de sine, cât și ca încărcătură, ca povară legată de existența mea, povară adusă din străfunduri de existență și cuprinsă în aspectul meu vital. Practic vorbind, rugăciunea a avut și rolul de a aduce în câmpul cunoștinței mele, ceva din subteranele ființei mele, care erau realități ce trebuia să fie schimbate. Pe atunci nu știam că *"toate ale omului sunt la nivelul omului"*. N-aveam nici o idee despre faptul că rugăciunea - după cum spune Sfântul Ioan, cel care a scris Scara - poate fi întinată, pierdută, furată și abia în cele din urmă ajunge să fie și curată. Îmi doream o rugăciune a limpezimii, dar n-o puteam avea, căci măsura mea nu era cea care ar fi putut să aducă limpezimea dorită. Sfântul Isaac zice că *"nu poate suflet necurat în curată împărăție să intre"*; evident, nici măcar în Împărăția limpezimii de gând. Ceea ce m-a favorizat pe mine atunci, a fost faptul că nu mi-a venit în minte gândul că rugăciunea

este instrumentul care scoate la iveală urâciunile din suflet. Și pentru că n-am avut această idee, nu mi-a venit în gând nici să renunț la rugăciune. Spovedaniile mele, de pe atunci, erau stereotipe. De astfel, am covingerea acum, că cei care mă chiverniseau sufletește - în general preoți întâmplători, căci nu mă țineam de unul anume - nici n-ar fi fost în măsură să mă ajute, deoarece nici ei înșiși nu știau prea multe și mai ales, nu știau din proprie experiență, fiind mai mult profesioniști sau funcționari bisericești...

Când am ajuns student la teologie, am aflat de la colegii care citiseră mai mult decât mine, dar care nu aveau o experiență, că pe cel ce se angajază la rugăciunea de toată vremea, îl pândesc unele primejdii și că trebuie să aibă un îndrumător. Nu l-am avut nici atunci și nu l-am găsit nici mai târziu. Până la urmă, tot ce știu despre rugăciunea de toată vremea, în esență, este doar ceea ce mi-a spus Părintele Arsenie și ceea ce am mai putut afla dintr-o anumită lectură pe linia aceasta. Oamenii despre care să am încredințarea că au o experiență în privința aceasta, n-am întâlnit. Mi se pare foarte curios când se spune despre cineva că *"are rugăciunea minții"*. Se spunea într-o vreme și despre cineva de aici, de la noi, dar eu n-am reușit să mă conving despre asta.

Trebuie să mai spun și aceea că, la mănăstire am venit și cu dorința de a mă angaja mai mult în rugăciune, atât în cea de pravila, cât mai ales în cea lăuntrică. N-am reușit să fac cât am crezut, deși nu mă pot socoti nici nemulțumit. Între timp, am ajuns și la unele concluzii care nu m-au favorizat pentru rugăciunea de toată vremea, înțelegând ca repetare cât mai neîntreruptă a cuvintelor: "Doamne Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ma pe mine, pecatosul". Mi-am dat seama că deși este foarte important să ne rugăm cu această rugăciune, aceasta este doar o rugăciune de cerere, în timp ce sunt și alte multe rugăciuni mai esențiale, cum sunt rugăciunile de preamărire adusă lui Dumnezeu, în stilul ecfoniselor de la sfintele slujbe sau cum sunt rugăciunile din Apocalipsă. Ceea ce mi-a adus rugăciunea, atât cât am făcut-o, atât cea de pravilă, cât și cea de toată vremea, a fost și este faptul că am trecut de faza de neliniște, de zbucium, de îngrijorare, de nemulțumire și că mi s-au limpezit gândurile și că nu mi-e frică nici de ziua de mâine, nici de cealaltă vreme a vieții mele și nici de o veșnicie nefericită.

Pe Dumnezeu Îl Stiu "Tată al nostru" și știu că este mai bun decât părinții cei pământești, care totuși știu să dea fiilor lor cele bune (Mat. 7, 11). Am covingerea, exprimată de sfântul apostol Pavel, că

”Dacă Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său, pentru mântuirea noastră, ne va da pe toate, împreună cu El” (Rom. 8,32). Pocăința, câtă o pot face, o fac cu fața spre viitor și nu ca o ispășire, pentru că știu de la sfântul Marcu Ascetul, că nu avem ce să-I dăm lui Dumnezeu pentru păcatele făcute, pentru greșelile noastre, pentru insuficiențele și întrelăsările câte le știe El și poate că nouă ne rămân mereu necunoscute. Nu m-î frică de vămile văzduhului, din două motive: mai întâi pentru că nu cred că așa ceva există și apoi pentru că sunt sigur că dacă Domnul Hristos și-a făcut locaș în noi, nu se pot apropia de noi puterile cele potrivnice. În cea de-a treia rugăciune din cele de mulțumire, după sfânta Împărtășanie, ne rugăm Mântuitorului zicând: *”Ca de foc să fugă de la mine tot lucrul rău, toată patima”*. Nu-mi pot închipui să fiu locaș al lui Dumnezeu și să fiu totuși pradă demonilor. Nu-mi pot închipui să-L am pe Dumnezeu de tată, iar El să mă lase la cei care-mi vor răul. Nu-mi pot închipui să am pe Maica Domnului ocrotitoare, și totuși să fiu vătămat de cei ce se ridică asupra mea. Părintele Arsenie spunea că *”Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu”*.

În fața unor astfel de realități -care pentru mine sunt într-adevăr realități -nu-și mai poate face loc nici o frică, nici o îngrijorare, nici o nedumerire, căci locul lor e ocupat de siguranța că *”Domnul este păstorul meu și nimica nu-mi lipsește”* (Ps. 22), că *”Domnul este partea mea de moștenire și cupa mea”* (Ps. 15) și că *”pe cât este de sus cerul deasupra pământului, atât de mare este bunătatea lui Dumnezeu spre cei ce se tem de Dânsul”* și că *”cât e de departe răsăritul de apus, atât a depărtat Domnul de la noi fărădelegile noastre”* (Ps. 102). În fața unor astfel de lucruri nu pot decât să dau slavă lui Dumnezeu și să aștept și pe mai departe mila lui.

Uneori mă gândesc că dacă ar fi să am posibilitatea să mă întâlnesc cu Domnul Hristos față către față și să am siguranța că este chiar El Acela, n-aș avea să-I spun altceva decât ceea ce îi spun în rugăciune, când zic: *”Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”*. Și dacă totuși L-aș ruga și ceva special pentru mine, L-aș ruga să-mi dea mai multă putere să fac voia Lui și să-I slujesc, cu gând de preamărire.

Să te ții de pravilă, că dacă nu, te îndrăcești

Cuvântul *”să te ții de pravilă, că dacă nu, te îndrăcești”* l-a adus de la Sfântul Munte Athos, părintele arhimandrit Serafim Popescu. El aparține părintelui arhimandrit Antipa Dinescu - și el mutat la Domnul, încă de multă vreme - pe care părintele Serafim l-a avut ca îndrumător în cele șase luni petrecute de el la Sfântul Munte, la chilia sfântului Ipatie. Părintele Serafim a fost trimis la Sfântul Munte de către Mitropolitul Nicolae Bălan, cel care a restaurat mănăstirea de la Sâmbăta. Părintele Serafim se hotărâse să devină membru al obștei din mănăstirea restaurată de la Sâmbăta și de aceea mitropolitul de atunci l-a trimis la Sfântul Munte, ca să cunoască realitățile de acolo și apoi, întorcându-se în țară, să aplice la Sâmbăta ceea ce se poate aplica aici.

Începând anul școlar 1939-1940, Mitropolitul Nicolae i-a scris Părintelui Serafim să meargă la Atena și să urmeze cursuri de teologie la facultatea de teologie de acolo. Părintele Serafim era deja licențiat în teologie. Când Părintele Serafim i-a spus Părintele Antipa că el trebuie să meargă la facultatea de Teologie, Părintele Antipa i-a spus: *”Să te ții de pravilă, că dacă nu, te îndrăcești”*. Eu am afirmat adeseori că dacă Părintele Serafim numai pentru asta ar fi mers la Sfântul Munte și numai atât ar fi adus de acolo, n-ar fi făcut drumul degeaba, ci l-ar fi făcut cu rost și cu folos. Cuvântul Părintelui Antipa ni l-a spus Părintele Serafim și nouă, pe când eu eram începător la mănăstire. Mie mi-a plăcut foarte mult și la rândul meu l-am spus și eu multora și în multe împrejurări.

Mult mai târziu, venind aici la noi arhimandritul Dometie Trihenea, tot de la Sfântul Munte, și venind vorba despre pescuit, îmi amintesc că el a zis: *”Îi mai bun peștele decât cartoafele, numai că se pierde multă vreme de pravilă cu pescuitul”*. Din asta am înțeles că cei de la Sfântul Munte pun mare accent pe pravilă, pe cea de la biserică și pe cea de la chilie. E o sugestie și pentru noi, care nu vrem să ne îndrăcim, ci vrem să ne îndumnezeim. Și noi trebuie să avem un program anume de rugăciune și să-l respectăm, ca să avem conștiința că stăm în fața lui Dumnezeu, ca să ne raportăm corect la Dumnezeu și ca Dumnezeu să devină pentru noi o realitate și să nu rămână o simplă idee sau o abstracțiune.

Toată viața noastră lui Hristos - Dumnezeu să o dăm

Îndemnul liturgic: "Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm" îl primim la sfânta Liturghie în trei contexte:

- Mai întâi el este în continuarea Îndemnului de a pomeni pe Maica Domnului și pe toți sfinții, căci ni se spune: "Pe preasfânta, Curata, preabinecuvântata, mărita, stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea fecioara Maria, cu toți sfinții pomenind-o (sau "să o pomenim"); pe noi înșine și unii pe alții și *toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm*".

- Cel de al doilea context cu Îndemnul de care ne ocupăm este cel de dinaintea rugăciunii Tatăl Nostru, în care ni se spune: "Unirea credinței și împărtășirea Sfântului Duh cerând, pe noi înșine și unii pe alții și *toată viața noastră lui Hristos - Dumnezeu să o dăm*".

- În sfârșit, cu puțin înainte de rugăciunea amvonului, ni se spune: "Ziua toată, desăvârșită, sfântă, pașnică și fără de păcat cerând, pe noi înșine și unii pe alții și *toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm*".

* Luând aminte la aceste îndemnuri, înțelegem că viața noastră întreagă trebuie să fie o slujbă adusă lui Dumnezeu, după modelul de viață al Maicii Domnului și al sfinților, cu grija de a urmări unirea credinței, prin Duhul Sfânt, și de a căuta ca toată viața, toată vremea vieții noastre, ziua și noaptea, să ne fie "*desăvârșită, sfântă, pașnică*" și mai ales "*fără de păcat*". De aici mai înțelegem și că rugăciunea de toată vremea nu-i destul să fie o simplă repetare a cuvintelor: "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul", ci mult mai mult decât atât, și anume, să fie o trăire a vieții noastre în fața lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu, ca o slujbă adusă lui Dumnezeu, ca o liturghie după Liturghie. În sprijinul acestei idei ne vine și definiția pe care o dă sfântul Maxim Mărturisitorul rugăciunii neîntrerupte, căci el zice: "*Rugăciunea neîntreruptă stă în a avea mintea pururea lipită de Dumnezeu, cu evlavie multă și cu dor și în a atârna pururea cu nădejdea de El și a te încrede în El în toate, orice ai face și ți s-ar întâmpla*". O astfel de înțelegere a rugăciunii o avea pustnicul, despre care ni se spune în Pateric că a zis către un frate, care își cerea iertare că l-a reținut de la rugăciune: "*Rugăciunea mea este să te primesc pe tine și să te petrec cu dragoste*".

Bineînțeles, la o astfel de așezare sufletească se ajunge și prin stăruința în rugăciune, atât în cea de pravilă, adică de program, cât și în cea de toată vremea.

Pe Tine Te lăudăm, pe Tine bine Te cuvântăm, Ție Îți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru

Îmnul liturgic cu care răspundem la cuvintele preotului: "*Ale Tale dintru ale Tale, Ție aducem de toate și pentru toate*", ne prezintă o angajare în rugăciune, sub cele trei aspecte ale ei:

- rugăciune de preamărire,
- rugăciune de mulțumire,
- rugăciunea de cerere.

Ori, se știe că rugăciunea dată nouă ca să o repetăm mereu este de fapt o rugăciune de cerere. Noi însă, ca unii care vorbim cu Dumnezeu, în rugăciune, trebuie să avem în vedere și rugăciuni de preamărire și de mulțumire și chiar de mărturisire. Rugăciunea de mărturisire ne este cu atât mai necesară, cu cât ne dăm mai mult și mai bine seama, că nu stăruim destul în rugăciunea de preamărire și de mulțumire iar rugăciunea de cerere este nedeșăvârșită, cum nedeșăvârșiți suntem și noi înșine, cei ce ne rugăm, bine știindu-ne și că, după învățătura Părinților Duhovnicești "*Rugăciunea este oglinda sufletului*" sau cum spune sfântul Ioan cel ce a scris Scara: "*Rugăciunea este judecată și judecatorie și scaunul Judecătorului, înainte de Judecata cea viitoare*". E știut apoi că "*toate ale omului sunt la nivelul omului*", nu numai ca ființă ci și ca realizare sau nerealizare spirituală. Asta înseamnă că rugăciunea, după cuprinsul ei și mai ales după felul cum este făcută, reflectă în mod real așezarea sufletească a rugătorului. Sfânta Biserică, prin rânduielile ei de slujbă, ne ajută și ne conduce la o rugăciune de așa fel, încât prin ea să ne realizăm pe noi înșine ca rugători.

Sugestii pentru cât o mai bună rugăciune

Toate cele spuse până acum în privința rugăciunii, cuprind sugestii pentru o rugăciune cât mai înaltă. Sugestiile se pot desprinde din text. Totuși, pentru a pune în evidență cât mai bine privitoare la rugăciune, în încheierea gândurilor de față, dăm și în mod separat câteva sugestii pentru iubitorii de învățătură.

1. Dat fiind faptul că cei mai mulți dintre cei ce se numără la rugători, nu sunt și "*de fapt*" rugători, ci sunt numai rostitori de rugăciuni, atragem atenția că "*rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu*" sau cu Maica Domnului ori cu sfinții lui Dumnezeu. Asta înseamnă că rugăciunea este o rugăciune reală numai când ne identificăm cu cele rostite sau gândite ca ale noastre, din formulele de rugăciune, pe care le știm sau pe care le citim din cărțile de rugăciuni. Să ne impropiem rugăciunile date nouă de sfânta noastră Biserică. Ele să ne fie ca și când ar izvorî din sufletul nostru.

2. Să ne formăm conștiința că la sfintele slujbe ale sfintei noastre Biserici, la care participăm, nu-i destul să fim asistenți, ci trebuie să fim chiar slujitori activi, fiecare slujind cu slujirea pe măsura stării noastre, atât în ce privește calitatea pe care o avem ca membri ai Bisericii, cât și ca așezare sufletească. Prin urmare, să nu uităm că în Biserică nu slujesc numai arhieriei, preoții și diaconii și nu numai cântăreții bisericești sau cei ce cântă în vreun cor bisericesc, ci slujesc toți credincioșii care sunt de față, fiecare la măsurile sale.

3. Să ne lăsăm pătrunși de textele de la sfintele slujbe și să le medităm, ca să ne putem bucura și de cuprinsul lor. Nu-i destul să le rostim sau să le învățăm pe de rost, ci e necesar să cugetăm la ele și să descoperim comorile de gând pe care le cuprind.

4. Să ne angajăm la rugăciunea de toată vremea -întelesă atât ca repetare deasă a rugăciunii "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul", făcută cu mintea și unită cu simțirea, cât și ca trăire a vieții noastre spre slava lui Dumnezeu și în slujba lui Dumnezeu. Toate ale noastre să ne fie ca o rugăciune, ca o slujbă adusă lui Dumnezeu. Un părinte duhovnicesc din Mănăstirea Agapia îi îndemna pe oameni să se roage neîncetat și le spunea să se roage chiar și când merg să facă un păcat, pentru că, poate chiar faptul că te angajezi în rugăciune cu stăruință, să te ajute să-ți schimbi gândul și să nu mai păcătuiești.

5. Stăruința în rugăciune să ne fie și prilej de cercetare de noi înșine, prilej de a ne întâlni cu noi, uneori necunoscuți nouă, și să tragem folosul, lucrând asupra noastră acolo unde este de trebuință, pentru a ne îmbunătăți.

6. Cineva zicea: "Roagă-te cum poți, ca să ajungi să te rogi cum trebuie".

7. Un cuvânt vrednic de a fi reținut și urmat este acela că "rugându-te, înveți să te rogi". Numai rugându-te mereu poți înainta în rugăciune. Cine renunță la rugăciune, renunță la progresul în ea.

8. "Taina rugăciunii este să te rogi în taină".

9. Să nu uităm cuvântul Părintelui A. Dinescu: "Să te ții de pravilă, că dacă nu, te îndrăcești".

Încheiere

Am prezentat în cele de mai sus, câteva gânduri, experiențe și sugestii, privitoare la rugăciune, răspunzând îndemnului pe care mi l-a dat Părintele Roman Braga. Nu consider că am spus lucruri deosebite, lucruri nemaîntâlnite, dar am

încredințarea că, așa cum Domnul Hristos, cu cinci pâini și doi pești a saturat marea mulțime de oameni, tot așa și cu puținul oferit de mine, din ceea ce tot Domnul mi-a dat, El va împlini și va îndestula pe cei ce vor avea trebuință de ceea ce ofer eu lui Dumnezeu, pentru binele celor ce vor binevoi să primească aceste gânduri. Le ofer lui Dumnezeu, ca să le binecuvânteze și apoi, așa binecuvântate, să le primiți voi, stimați cititori și să vă fie de folos. Dar să nu uitați să mă pomeniți și pe mine în rugăciunile voastre, așa cum și eu pomenesc pe îndrumătorii mei duhovnicești și pe cei ce se roagă pentru mine.

"Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac"

Duh

Prin noapte Domnul m-a chemat. Și lin
Urcam spre culmi, pășind pe cer senin.

Pe urma mea se așterneau uitări
Adânci ca nesfârșitul unei mări.

Comoară cu belșug de mângâieri,
În calea mea se deschideau tăceri.

Ci eu pluteam, plin încă de pământ,
Ce greu, ce greu era să-mi iau avânt!

Încet, chemarea sfântă mi-a deschis
Prin noapte, largă parte de vis.

În juru-mi stelele clipiră moi
Și-am înțeles atunci că suntem doi.

Trecea prin beznă mersul nostru mut.
Ce greu, ce greu mă dezlipeam de lut.

Ce-a fost apoi, eu n'aș putea să spui,
Simțeam că arde'n mine focul viu.

Vedeam, aleasă'n tainice lumini,
O frunte albă din chenar de spini.

O clipă, flăcările m' au durut...
Ardea pe mine haina mea de lut.

Iubirea pâlpâi și dreapt' apoi,
Crescu -foc liniștit de rug,- din noi.

Nu mai simțeam nici bucurii, nici dor,
Urcam acum ușor, tot mai ușor...

Pășeam spre culmi, pe pârția de vis
Și-n urma mea, uitarea s-a închis.

Pe drum tot mai adânc, tot mai înalt,
M'a dus mereu iubirea celuilalt.

În noaptea asta, Domnul m-a chemat;
Pe culmi, ființa mea s'a destrămat,

Simțeam că mai vreau, că nu mai pot,
Și amândoi eram un singur tot.

Zorica Lațcu

Smerenia postului

George Căbaș

“Trebuie să ne obișnuim să mâncăm cât mai puțin cu puțință, dar cu dreaptă socoteală și atât cât ne îngăduie munca pe care o avem. Măsura înfrânării noastre trebuie să fie aceea ca după masă să mai simțim nevoia de a ne ruga” - Cuviosul Siluan Athonitul.

“Toată nevoia care nu are iubire e străină de Dumnezeu” – Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Bună este rugăciunea împreună postul!

O dată, când Domnul a întâlnit un îndrăcit, a zis: *“Acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post”* (Mat. 17, 2). Toată lucrarea diavolului poate fi deci zădărnicită prin post și rugăciune. Postul ne înlesnește zborul spre Dumnezeu. Rugăciunea și postul sunt strâns legate între ele, fiind adeseori numite împreună fiindcă *“bună este rugăciunea împreună cu postul”* (Tobit 12,8). Ana *“slujea lui Dumnezeu ziua și noaptea cu post și rugăciune”* (Luca 2,37), la fel Pavel (II Corinteni 6, 5; Efeseni 11, 27).

Părinții, care erau mari postitori, pecetluiau ostenele proprii cu tăcerea, căci se osteneau pentru Dumnezeu nu pentru lume. Ei știau că postul “smerește sufletul” (Ps.34, 13) căci face să se conștientizeze dependența de Dumnezeu.

Sensul postului este deci de a despătimi și de a insufla smerenia. Postul are și semnificația practică de a “pregăti mintea celui ce se roagă pentru primirea tainelor dumnezeiești”. Pentru a-și atinge scopul, postul trebuie făcut după măsura, puterea, vârsta și circumstanțele vieții fiecăruia.

Despre binefacerile postului există argumente medicale, științifice, care uneori nu au luat în seamă statutul original și fundamental al omului. Viața omului în lume, de la Adam, începe cu porunca postului. Pentru misiunea lui de a sta și a păzi grădina Edenului a primit această poruncă: *“Să nu mănânci din pomul cunoștinței binelui și răului”*. Fără post iată unde am dus noi această grădină a Edenului, am dus-o la degradare, la poluare, la stricăciune.

Sănătate trupească și sănătate sufletească

Definind sănătatea trupului și sufletului, Părintele Galeriu spune: dacă *sănătatea trupului* înseamnă funcționarea tuturor organelor (creier, inimă, ficat, rinichi și celelalte) potrivit fiziologiei lor (adică potrivit funcției lor specifice) și în unitate, atunci *sănătate spirituală* înseamnă funcționarea tuturor facultăților: cele *firești* (inteligență, sentiment, voință), cele *morale* (înțelepciune, dreptate, curaj, bărbăție, cumpătate) și

cele *teologice* (credința, nădejdea, dragostea), fiecare împlinindu-și menirea ei și în unitate. Credința să fie bunăoară credință și nu îndoială, nădejdea să fie nădejde și nu disperare sau deznădejde, iubirea să fie iubire și nu indiferență sau ură. Când toate acestea își împlinesc menirea lor, ajung să zidească în noi **chipul** lui Dumnezeu într-o nesfârșită **asemănare** cu el, avem sănătatea și împlinirea. Postul este deci o arvună a vecului viitor, a Împărăției cerurilor, pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Părintele Sofian Boghiu, vorbind despre ispitele în viața duhovnicească, spune: “există ispite de-a stânga și de-a dreapta”. Primele sunt foarte cunoscute: beția, lenevia, desfrăul, furtul, răzbunarea, mânia și altele sunt ispite de-a stânga. Cele de-a dreapta, sunt exagerări nesănătoase ale faptelor bune. Postul este rânduit de Biserică spre a ne folosi în curăția noastră lăuntrică și trupească. Dar el trebuie să fie nu numai trupesc ci și sufletească. Unii pun accent numai pe postul trupesc în așa măsură încât țin posturi lungi, seci.

Spunea cineva că a întâlnit un grup de persoane care nu mâncau brânză pentru că se face cu cheag și de aceea se amestecă și puțin sânge în brânză. Aceasta e o exagerare. Nicăieri în viața duhovnicească a Sfinților Părinți nu e o analiză așa de strictă și de falsă în același timp. Deci postul dacă nu e făcut cu dreaptă socoteală ca să fie cu adevărat de folos, neunit cu bunătatea inimii, cu paza gurii, cu ferirea de a osândi pe alții - lucru foarte vinovat înaintea lui Dumnezeu - nu folosește, ba chiar vatămă. Poți să te usuci și să mori de foame, dar dacă ai răutate împotriva aproapelui tău și-l vorbești de rău când el nu este de față, zadarnic îți este postul. Asemenea fapte făcute cu gând bun au rolul de a ne sfinți viața, dar când sunt exagerate devin căderi de-a dreapta. Greșești calea prin fapte bune.

De aceea este bine să cerem de la Dumnezeu înțelepciune ca să ne lumineze calea, să mergem pe calea aceasta împărătească, “*via aurea*” (calea de aur), spre a nu greși. Postul să fie cu înțelepciune făcut, înfrânarea să fie cu adevărat abstenență, paza simțurilor să fie sinceră, la fel și căința, rugăciunile, cât mai multe, să fie cu atenție și cu smerenie făcute. Atunci toate vor merge bine.

Post trupesc și post sufletesc

Convorbire cu Părintele **Dumitru Stăniloae**

George Căbaș - Vă rugăm să ne vorbiți despre efectele postului asupra trupului și sufletului.

Pr. D. Stăniloae: Sfântul Antonie cel Mare s-a hrănit numai cu pâine și cu apă și a trăit 105 ani. Sunt aici și chestiuni de cunoaștere biologică a omului, a trupului. În general postul poate să fie și o manifestare de forță spirituală și poate să fie și o cruțare a organismului de la prea mari eforturi de dizolvare și asimilare a hranei.

G.C. - Care e rolul postului în războiul nevăzut ?

Pr. Dumitru Stăniloae: În Filocalie se accentuează mult oprirea de la lăcomia pântecului. Trebuie reținută plăcerea de la mâncarea prea multă, prea satisfăcătoare. Trebuie să ne stăpânim în toate pornirile acesteia, să punem stăpânirea spiritului peste toate, deci este și o stăpânire a spiritului peste problemele trupesti ... Poate că cea dintâi condiție care se cere omului care vrea să-și înfrâneze patimile, e postul. Prin acesta poți să te frânezi de la altele: de la lăcomia de a câștiga bunuri materiale, de la *alte porniri ale trupului*. Trupul nu trebuie lăsat să se dezvolte prea mult, dar nu trebuie nici slăbit în așa măsură încât să nu mai poți face cu el cele bune. Se spune undeva în Filocalie că depinde de fiecare om, unul ajunge să mănânce atâta pâine pe zi, altul trebuie să mănânce mai mult, dar trebuie să-l ții totuși într-un echilibru, nici să nu-l slăbești prea mult ci atâta ca *trupul să fie o unealtă pentru facerea binelui*. Există o măsură duhovnicească și fiecare trebuie să-și vadă măsura lui duhovnicească.

G.C. - Sfinții Părinți spun că cei care consumă zilnic carne nu pot spori în rugăciune !

D. Stăniloae: De aceea a lăsat Biserica postul de două ori pe săptămână, pe urmă răstimpuri mai îndelungate (pregătirea pentru Paști, pentru Nașterea Domnului); aproape jumătate din an este recomandat să se țină post, ca să nu se “dezvolte” omul prea mult (trupește) și să nu-și poată frâna lăcomia pântecului. Este nevoie deci și de timpuri mai îndelungate de stăpânire de sine.

G.C. - Hrana acționează prin corp și asupra sufletului?

Pr. Dumitru Stăniloae: E foarte greu de despărțit între ele; trupul fără suflet nu este trup și sufletul nu se poate manifesta cu totul fără trup, așa le-a făcut Dumnezeu, foarte unite. Deci hrana acționează nu numai asupra trupului ci și asupra sufletului. *Postul îl face pe om să se rețină de la poftă*; trupul antrenează niște pofte și nu-i bine să ai un trup prea împovărat. Asta îți îngreunează inima, circulația sângelui; trebuie să ții seama și de rezultatele studiilor medicale.

G.C. - Cum apreciați postul total; să se bea numai apă sau nici apă, de exemplu miercuri și vinerea?

Pr. Dumitru Stăniloae: Biserica n-o recomandă ca lucru general. Cine poate face mai mult e bine să facă

mai mult. O tradiție a Bisericii și anume “Liturgia darurilor înainte sfințite”, se făcea miercuri și vineri după masă, ca vecernie, deci însemna că oamenii care se împărtășeau atunci nu mâncau până seara. E bine să se țină post cât mai mult miercuri și vinerea; cine poate.

G.C. - Postul alungă răul. Ce să înțelegem prin rău !

Pr. Dumitru Stăniloae: Prin poftele trupului lucrează și satana și duhurile rele; postul oprește puterea lor de a spori poftele; nu mai are astfel satana instrument prin ce să lucreze. Un om care-și stăpânește poftele e un om care poate alunga sau opri duhurile rele să-l influențeze.

G.C. - Postul ajută la dezlegarea de blesteme ?

Pr. Dumitru Stăniloae: E bine să se ceară dezlegare de blesteme de la preot; blestemul este ceva contrar binecuvântării. Contribui și eu dar nu mă pot eu binecuvânta și nu mă pot eu dezlega de blestem dacă m-a blestemat cineva, trebuie să cer de la preot aceasta, dar ajută și postul, că în zadar mă dezleagă de blestem dacă eu rămân cu poftele mele, stăpânit de ele.

G.C. - Putem considera postul ca echilibrare a greșelilor trecutului?

Pr. Dumitru Stăniloae: Putem considera postul și ca un mijloc de pocăință pentru greșelile trecute. Am căutat să trăim prea bine altădată și-am păcătuț... să căutăm să nu mai facem așa și să-l considerăm și ca un fel de pocăință (căință, suferință, greutate, oarecare pătimire în sensul bun) pentru cele rele din trecut.

G.C. - Mântuitorul spune că unele boli pot fi tratate numai prin post și rugăciune !

Pr. D. Stăniloae: Trebuie făcute niște eforturi deosebite pentru întărirea puterilor sufletului asupra trupului și poate că sunt oameni sfinți care postesc foarte mult și se întăresc foarte tare și de aceea au și o putere mai mare asupra altora, asupra celor bolnavi. Nu se vorbește însă de reținere de la orice animal, ca hrană.

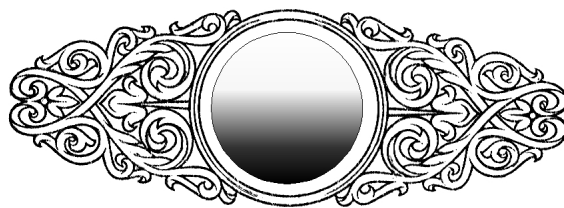
Rugăciunea împreună cu postul e mai puternică, e mai concentrată, foarte mult ajută postul la rugăciune, te concentrezi mai mult. În foarte multe scrieri duhovnicești se combat poftele trupesti căci ele aduc o “eliberare” a trupului de sub tutela sufletului. E atras și sufletul, e slăbit și sufletul, de aceea sufletul trebuie să fie tare, să nu se lase antrenat de poftele trupului... e greu să le desparți. Unde e poftă puternică a trupului e antrenat de această poftă și sufletul, deci trebuie întărit sufletul prin eliberarea de pofte.

Sfinții Părinți vorbesc de alte pofte, de pofte după cele spirituale... e o putere a sufletului să dorești cele spirituale, să dorești pe Dumnezeu.

(această convorbire despre post și binefacerile lui, mi-a acordat-o Părintele D. Stăniloae la 1 oct. 1992, cu răbdarea, bunătatea și iubirea cu care îi întâmpina pe toți Cei care-i treceau pragul)

Ecumenism. Istoria religiilor. Mișcări anticeștine.

Pacea este numele lui Dumnezeu

Ioan Cișmicleanu

“Străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului,
întru legătura [frăția] păcii” - Ef. 4:3

Sub acest titlu s-a desfășurat la București a XXII-a reuniune internațională “Oameni și Religii”, organizată de organizația laică “Comunitatea Sant-Egidio” din Roma și sub patronajul Președinției României și al Patriarhiei Române. “Noi, în ultimii ani, am simțit mereu că unitatea spirituală a Europei trebuie să treacă prin România, deoarece are capacitatea de a fi **un pod între suflete diferite**, între Orientul și Occidentul Europei. Europa unită nu este un club catolic și protestant, ci o realitate complexă. Considerăm că România trebuie să aibă un loc important în această Europă” a declarat Andrea Riccardi, președintele Comunității Sant-Egidio. El a mai declarat: “Bucureștiul reprezintă punctul de sosire al unui drum început la Assisi” și a descris Bucureștiul ca având toate caracteristicile istorice, spirituale, culturale și politice, pentru a fi capitala dialogului pentru pace.

Dar, chiar dacă România este “**un pod între suflete diferite**” și “**punct de sosire**”, punct de întâlnire al religiilor, totuși drumul către pace (etnică, confesională, politică, etc.) abia începe (“Apelul pentru Pacea Lumii” s-a făcut la km 0!) și e presărat cu tot felul de “războaie”. Poate că aceste războaie nu sunt decât febra dinaintea vindecării, cearta dinaintea iertărilor și împăcărilor.

Relația Evrei - Creștini RĂZBOIUL CRUCII

In fața Auschwitz-ului, Papa Ioan Paul al II-lea a sfințit în 1979 o cruce monumentală (11 m) iar în jurul ei creștinii au pus 152 de cruci mici, pentru creștinii ce au murit în lagăr. Guvernul israelian și forurile mondiale evreiești au cerut autorităților poloneze distrugerea imediată a crucilor. Șef-Rabinul Israelului Meir Lau a solicitat înlăturarea simbolului crucii din preajma fostului lagăr de concentrare de la Auschwitz, deoarece “**crucea este ofensatoare pentru evreii care doresc să se reculeagă în locul în care au murit cu precădere evrei iar nu creștini**”. Iar Marele Rabin al Consistoriului Central al Franței, vicepreședinte al Conferinței Rabinilor Europeni, Rene-Samuel Sirat, a spus: “...Mutarea Crucii Papei în cât mai scurt timp, în cadrul unei ceremonii solemne, nu este o ofensă adusă victimelor creștine ale barbariei naziste, ci va reprezenta un semn evident al voinței creștine de a

împiedica ofensarea memoriei victimelor evreiești și chiar un simbol al reînțării prieteniei iudeo-creștine ... Pentru noi, evreii, crucea a fost timp de secole simbolul suferințelor care ne-au fost provocate, a convertirilor forțate, a morții suferite pentru sanctificarea Numelui...”. Înlăturarea Crucii Papei va deveni, spune el, “**simbolul luminos al căutării prieteniei frățești cu evreii**”.

Cauza războiului crucii este respingerea de către evrei a Celui rastignit pe cruce (Iisus) ca fiind Mesia (Hristos). “Sangele lui [crucea lui] asupra noastră și asupra copiilor nostri” (Mat.27:25) este strigatul poporului evreu, care însă nu va inabusi cuvântul Lui: “Tata, iarta-le lor ca nu știu ce fac (Lc.23:24) ... si-n felul acesta întregul Israel se va mantui (Rom.11:26)”

Poporul evreu nu a fost ales deoarece era cel mai aproape de Dumnezeu ci pentru ca era cel mai departe, caci daca se mantuieste cel de departe atunci se mantuieste si cel mai de aproape. Este poporul cel mai indaratnic (si scrisul la ei este invers) si mai materialist (si cuvintele la ei contin numai consoane -trupul cuvintelor nu si vocale -spiritul cuvintelor) - Iez.2; Is.30; 55:9; 65; Ier.4-5.

Relația Evrei-Musulmani RĂZBOIUL TERITORIULUI

Camil al-Sharif, reprezentant al Consiliului Islamic Internațional, a spus: “**guvernul israelian vorbește despre pace și despre rezolvarea pașnică a conflictului, dar continuă să își consolideze poziția în Ierusalim, ignorând orice apel la negocierile de pace ... Palestinienii nu sunt acum destul de puternici pentru a recurge la forță, dar în viitor nu se știe**”.

David Rosen, directorul Ligii Împotriva Defăimării, una din cele mai puternice organizații evreiești (creată la începutul secolului de către Fiii Alianței - cea mai importantă organizație evreiască masonică), crede că este necesară “**găsirea unei soluții care să răspundă nevoilor palestinienilor ... Noi nu am vrut să fim ocupanți, am fost forțați să ajungem la această situație din motive istorice ... Cred că nu suntem prea departe de ziua când oamenii - creștini, evrei, musulmani - vor putea merge în pace pe străzile Ierusalimului, toți simțind că Ierusalimul le aparține**”.

Relația Ortodocși - Catolici RĂZBOIUL PATRIMONIULUI

Artropolitul Lucian Mureșan a declarat că Biserica Greco-Catolică dorește rezolvarea diferendelor patrimoniale în limite rezonabile. A mai spus că în 1948 comuniștii le-au confiscat 2500 biserici și că se dorește restituirea a două catedrale episcopale (de la Oradea și Maramureș) și a 74 catedrale protopopiale. Nu a amintit de perioada dinainte de 1948, când multe biserici ortodoxe au fost trecute cu forța, prin șantaj sau din lașitate la biserica greco-catolică și când multe mănăstiri au fost distruse cu tunul. Dar probabil la acestea s-a gândit când a vorbit de niște limite rezonabile ale rezolvării conflictului și nu de *restitutio in integrum*.

Greco-catolicul Mihai Ghica, fost avocat al regelui Mihai, l-a criticat pe Bartolomeu Anania, Arhiepiscopul Clujului, că este anticatolic și antioccidental. Acesta a negat acuzațiile dar a atenționat că *“Marx și Engels erau occidentali, deci comunismul este un produs al Occidentului, de pe urma căruia a suferit Răsăritul”*.

De reușita întâlnirilor ortodocși - greco-catolici (ce încep în octombrie, la care vor participa probabil și reprezentanții Vaticanului, depinde vizita Papei în România, în mai 1999).

Dar pe creștinii catolici și ortodocși îi mai despart și deosebirile dogmatice (deși au și un patrimoniu spiritual comun). Catolicii spun că ei ar avea o teologie, pneumatologie și eclesiologie predominant apofatice și misionare, subiectul principal al Bisericii fiind Iisus Hristos (de unde și sfînțenia papei ca înlocuitor al lui Hristos pe pământ și Filioque - purcederea Duhului Sfânt și de la Fiul), iar ortodocșii ar fi predominant catafatici, euharistici și mistici, subiectul principal al Bisericii fiind Duhul Sfânt care lucrează în Biserică și construiește comunitatea (de unde și sfînțenia Bisericii; a chema Biserica la pocăință este de neconceput, așa cum la catolici nu poți chema la pocăință pe papă). În concluzie, unui Duh cu două pneumatologii (complementare), catolicii propun o Europă creștină cu doi “plămâni”. Adevărul este ca secularizarea și apostasia nu pot fi învinse de către o Biserică dezbinată.

Relația Orient - Occident RĂZBOIUL ARIANO - SEMITIC

Geniul [duhul] arian se ridică de la om la Dumnezeu, geniul [duhul] semitic coboară de la Dumnezeu la om” (Ed. Schure).

La creștini, Dumnezeu personal coboară (din iubire) prin Iisus și prin Duhul Sfânt, pentru a reface chipul (desfigurat de păcat) lui Dumnezeu din om și a realiza asemănarea omului cu Dumnezeu. Pentru aceasta, El s-a născut om și *“s-a golit (smerit) pe Sine [kenoză], făcându-se ascultător până la moarte”* (Fil.2:7-8). Omul, la rândul-i, trebuie să se smerească, să-și sărăcească duhul lui (duhul omului) pentru a face loc Duhului Sfânt (Duhul lui Dumnezeu) în inima sa.

La hinduși, spiritul (duhul) omului - **atman** este identic cu al lui Dumnezeu - **Brahman**, ceea ce ne amintește de viclenia șarpelui: **“veți fi ca niște Dumnezei**, cunoscând binele și răul” (Fac.3:5) adică karma. Iar Brahman nu este o persoană (nu poate iubi), nu are chip, este Sufletul Universal Nemanifestat. În aceste condiții, atman nu se poate uni cu Brahman decât cufundându-se **în sine și prin sine**. Iar pentru aceasta, el trebuie să scape de trup și de lumea materială (de reîncarnări, de renașteri). De fapt, nici nu se mai vorbește despre identitatea atman - brahman (și deci despre Dumnezeu) ci numai despre deosebirea trup - suflet, sistemul devenind astfel ateist. Mai mult, în budism se specifică că atât sufletul cât și trupul sunt iluzii de care trebuie să ne eliberăm pentru a scăpa de durere (și ea o iluzie) și pentru a ne stinge în Nirvana (Eul Universal), care este identică cu maya (lumea) și deci este tot o aparență. Yoga are totuși un Dumnezeu al yoginilor (Isvara, fost guru), ce-i ajută, dar nu în urma devoțiunii.

“Războiul” ariano-semitic e între duhul omului ce luptă (cu încredere în sine) să urce singur la cer (unde nu-l așteaptă nimeni!) și duhul omului ce luptă (cu smerenie) pentru a face loc Duhului Ceresc să coboare la el. Dar numai cine luptă după lege este încununat! (2Tim.2:3-5): *“Cine se va înalta pe sine va fi smerit și cine se va smeri pe sine va fi înaltat”* (Mat.23:12).

Relația Musulmani - Restul lumii RĂZBOIUL SFÂNT

Islamul, **religia** musulmanilor (întemeiată de Mahomed în sec. VII), nu este numai religie ci este și o **lege** care reglează comportamentul musulmanilor în viața religioasă, politică, socială și particulară. Iar **Coranul** este sursa acestei legi. Binefacerile Islamului au fost imense căci el a apărut când Arabia era cufundată în beznă, când singura ei lege era legea junglei și în plus, era izolată de restul lumii. În această junglă morală, islamul (cuvântul islam înseamnă “a asculta, a te supune”) a ridicat efectiv calitatea vieții.

Interpretarea diferită a Coranului a făcut însă să se vorbească de un “Islam împotriva Islamului” dar și de un “Islam împotriva lumii”. Coranul cere credința într-un Dumnezeu unic iar acest Dumnezeu pretinde lumii monoteismul. Integriștii cred că toată lumea trebuie să creadă în Allah. De aceea ei au transformat **djihadul (războiul sfânt)**, dintr-un război de apărare a islamului într-unul de cucerire, în terorism. Ei se găsesc și luptă la toate granițele țărilor arabe, care nu se învecinează cu altă țară arabă. Deci islamul este într-o continuă expansiune prin forță, asemeni catolicismului de odinioară. Și toate acestea când de fapt djihadul are o semnificație apropiată de războiul nevăzut al creștinilor

Fundamentații islamici au ca obiectiv politic instaurarea unei **noi ordini mondiale** prin crearea unui regim islamic universal, ca răspuns la provocarea făcută cu mai multe secole în urmă de evreii masoni.

Pentru aceasta ei aplică strict percepțele Coranului (în interpretarea lui literală), purificarea etnică, impunerea principiilor lor prin metode pașnice sau violente, revendicări teritoriale, etc. Grupuri fundamentaliste: Frații Musulmani (în Egipt, Sudan și în întreaga lume) cu secțiunea Hamas, Hizballah (Liban), Frontul Islamic de Salvare (N și NE Africii), Armata Islamică a salvării (Algeria), Armata Națională (Libia), Mișcarea de Eliberare Islamică (Siria). În București este activă organizația Hizballah (Hezbollah).

Relația dintre toate religiile RĂZBOIUL CURCUBEULUI

Mișcarea mondială New Age (Noua Eră) urmărește realizarea unei *noi ordini mondiale*, a unui *gubern mondial* dar și a unei *religii unice* formată din unirea tuturor religiilor existente, printr-un sincretism care le relativizează pe toate. Mișcarea este de origine masonică și este controlată de masoni chiar dacă au apărut mulți adepți (unii sinceri) care n-au nici o legătură cu masonii. Principalul simbol al mișcării este *curcubeul*. Reuniunea de la București “Pacea este numele lui Dumnezeu”, a avut ca emblemă **culorile curcubeului** (culorile reprezentând religiile dar și popoarele), peste care era proiectat un **porumbel** (simbol al păcii și al Duhului Sfânt). Porumbelul însă, era la fel ca cel folosit și de Stalin (pictat de Picasso, care era comunist). Intenționat sau nu, acest porumbel ne duce cu gândul de la “proprietatea comună” la “religia comună” (opusă principiului ecumenic: în mare, unitate - în mic, libertate). Curcubeul religiilor și popoarelor unește pământul cu cerul asemeni unui nou Turn Babel, în care numele lui Dumnezeu este rostit în toate limbile pământului. Dar departe de a aduce pacea, curcubeul (sincretismul) aduce stingerea religiilor și a popoarelor, trecerea lor de la Viața Spirituală la formalismul căci, în Turnul Babel oamenii “*grăiesc pace către aproapele lor, dar cele rele sunt în inimile lor*” (Ps.27:3).

Diversitatea religioasă nu trebuie să fie o problemă ci un izvor de putere și de inspirație. Ecumenismul nu trebuie să creeze o religie (biserica) comună și indisputabilă ci doar să asigure dialogul interreligios.

Creștinismul este destul de puternic pentru a nu fi înșelat de acest tip de ecumenism (pseudoecumenism). Când Iisus a spus “*ca toți să fie una*” se referea la “*cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor*” (In.17:20-21) iar când a spus că “*va fi o turmă și-un păstor*” se referea la oile ce “*vor asculta de glasul Meu*” (In.10:16). La fel, când Ap. Pavel vorbea despre “*unitatea Duhului, întru legătura păcii*” se referea la “*un singur trup, un singur Duh*” și la “*un singur Domn*” (Ef.4:2-7). Dacă toate religiile și confesiunile s-ar uni fără Hristos, ele ar forma o singură biserică-Turn Babel în care ar trona satana, un singur trup pseudoecumenic (căci capul acestui trup nu este Hristos), trup care este al lui antihrist și în care lucrează duhul vicleaniei și răutății.

Creștinii nu trebuie însă să renunțe la ecumenism căci ei trebuie să “*propovăduiască evanghelia la toată făptura*” (Mc.16:15) și “*până la marginile pământului*” (F.Ap.1:8), având însă grija și tăria să nu se înjuge “*la jug străin cu cei necredincioși căci...ce învoire este între Hristos și Veliar [sau Belial, alt nume al satanei]? ...sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli?*” (2Cor.6:14-16) “*căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli*” (Ps.96:5). De asemenea, creștinii trebuie să facă “*cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii ... ca să avem viață pașnică*” (1Tim.2:1-2) așa cum și Dumnezeu “*face să răsară soarele Său ... și face să plouă peste cei dreapți și peste cei nedreapți*” (Mt.5:45) iar îngerii vestesc “*pe pământ pace, între oameni bunăvoire*” (Lc.2:14).

Dumnezeu, cu dragostea sa nemărginită, “*vrea să se mântuiască toți oamenii*” și să se sfințească tot pământul, fiindcă “*tot ce-a făcut Dumnezeu este bun și nimic nu este de lepădat*” (1Tim.2:4; 4:4). Dacă nu există raze de Adevăr în fiecare religie, ele există totuși în fiecare om creat de Dumnezeu. Tocmai de aceea “*păgânii...din fire fac cele ale Legii*” (Rom.2:14). De aceea nu trebuie să fii creștin pentru a trăi dragostea descrisă de Sf. Ap. Pavel (în 1Cor.13) căci “*oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu*”. Și tot de aceea păgânii pot deveni creștini.

Să înlocuim deci porumbelul lui Picasso cu porumbelul Duhului Sfânt, căci Duhul Sfânt le unește pe toate (inclusiv religiile), cu condiția însă să fie curate. Se impune deci religiilor, credincioșilor fiecărei religii, să se curățească și să se sfințească înainte de a se uni [Ca exemple de curățire și sfințire se pot aminti sărbătorile păgâne: Crăciunul (acum Nașterea Domnului), Rusaliile (acum Pogorârea Duhului Sfânt), Sânzienele - Drăgaica, etc.]. Numai astfel vom urma voia Lui, ca “**toate să fie unite în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ, toate într-un El**” (Ef. 1, 9-10). Desigur “*la oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință*” (Mat.19:26). Pentru a face lucrul acesta însă, Dumnezeu vrea ca și omul, cu libera lui voință, să se angajeze pe calea mântuirii în Hristos.

Un alt simbol al mișcării New Age este arca. Și în acest caz, creștinii pot vedea în Duhul Sfânt o adevărată Arcă a lui Noe în care cine urcă scapă de prăpădul apocaliptic. Să depunem efortul necesar pentru ca toți oamenii, toate credințele, să urce în această arcă-pecete a Duhului Sfânt, singura care merge spre Iisus Hristos - singurul care ne aduce mântuirea.

Relația omului cu lumea și cu Dumnezeu RĂZBOIUL NEVĂZUT

Un istoric spunea că toate revoluțiile sociale au avut urmări în esență anticreștine și că, în consecință, lumea se îndreaptă spre apostasie (lepădare de Dumnezeu), semn al sfârșitului ei. De aceea s-a spus că “*Secolul 21 va fi religios sau nu va fi deloc*”.

Revoluțiile sociale îi înlătură pe cei răi dar **răul în sine** nu este învins, el pătrunde în învingători. Deci, nu de revoluții sociale are nevoie omenirea ci de revoluții interioare, de nașteri din nou. Căci de nu vom fi *“prunci în răutate”* nu vom intra în împărăția lui Părintelui. Fiecare din noi ar trebui să afle în inima sa acea iesle în care se naște un “prunc în răutate”. El ne va dăruia o sabie (rugăciune) cu care să biruim răul din noi, balaurul din noi cu șapte capete și zece coarne. Acesta este războiul nevăzut, războiul duhovnicesc, războiul împotriva satanei, ce are ca scop mântuirea sufletului, principala grijă a creștinului. Aceasta este *“lupta noastră, nu împotriva cărnii și a sângelui, ci...împotriva stăpânilor întunericului acestui veac și împotriva duhurilor răutății de sub cer”* (Ef.6:12). *“Câmpul de bătaie este inima noastră... Durata războiului este toată viața noastră”* (Nicodim Aghioritul). *“Nu ne luptăm*

trupește... armele luptei noastre nu sunt trupești” (2Cor.10:3-4). *“Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcându-vă în platoșa dreptății, încălțați picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii. În toate luați paza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale vicleanului. Luați coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu”* (Ef.6:14-17).

Numai după biruința în acest război (singurul război sfânt) vom putea auzi *“Pacea Mea o dau vouă”* și *“Slava Mea o dau vouă”*.

“Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții care este în mijlocul Raiului lui Dumnezeu... nu va avea moartea cea de-a doua (a sufletului)...îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu...” și va vedea **un cer nou și un pământ nou** (Ap.2:7; 2:11; 3:21; 21:1).

PLATON – UCENIC AL LUI MOISE

Diacon Lucian Petroaia

Puncte comune ale evreilor și păgânilor

Dumnezeu Și-a ales poporul evreu pentru a-I fi spațiu omenesc de întrupare. Deși neamul ales a fost pregătit îndelung și ocrotit cu grijă pentru a primi pe Mesia, *Providența nu s-a circumscris doar hotarelor Canaanului, ci a semănat frânturi de Revelație și la neamurile păgâne*. Se afirmă că și păgânii au fost pregătiți pentru venirea Răscumpărătorului; căutările religioase (mituri, legende), conștiința decăderii morale (codurile de legi), ideea mesianică din gândirea unor neevrei (care au cunoscut profetismul Vechiului Testament), sunt argumente sigure pentru ideea că mesianismul este oglinda speranței de restaurare spirituală a întregii umanități.

Multitudinea de mituri străvechi transpun în manieră ușor prozaică adevărul scripturistic al Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Hindușii credeau în Krișna – biruitorul șarpelui Calua (simbol al răului), aztecii aveau mitul „șarpelui cu pene” rupt în bucăți de zeul soarelui – Teotl. Vechii egipteni credeau în biruința lui Horus asupra șarpelui Tifon. Nu trebuie uitat mitul elenic prometeic, foarte răspândit în spațiul mediteranean. Iată argumente „păgâne” care prezintă altfel protoevanghelia (Fac. III, 15).

În ceea ce privește conștiința raportării la cer – verticalitatea – cât și relaționarea pe orizontală, istoria veche oferă suficiente exemple de inspirate legiuri care au revoluționat societățile vremii: Codul lui Hammurabi, Legile lui Solon, Legile lui Drakon, Legile secolului de aur al lui Pericle, Legile lacedemoniene – iată scrierile minții oameni, luminate de sus, care caută să pună ordine în relațiile societale și în proiecția pe verticală a omului.

Se poate ușor constata că la popoarele păgâne cu o cultură puternică (grecii, romanii) s-au păstrat multe elemente de Revelație prin cei mai de calitate oameni ai timpului – filosofi. La Zenon, Heraclit, Socrate, Platon, la stoici, întâlnim marele concept de „LOGOS” divin, care inspira oamenilor ideile de bine, de frumos, de adevăr. De unde aceasta? Este foarte posibil ca unii dintre acești maeștri ai spiritului să fi cunoscut profetețiile mesianice ale Vechiului Testament, aflând astfel despre speranțele pe care le nutrea poporul evreu. Să nu uităm că Septuaginta – traducerea în greacă a V.T. – s-a făcut, potrivit informației lui Aristen, sub Ptolemeu Filadelful – în Egiptul secolelor III–II î.H. (Aristotel crede că traducerea ar fi început chiar în sec. IV î.H.). De fapt, în acest punct apare discuția: *dacă Biblia a influențat sau nu gândirea filosofilor elini*; pentru că este foarte posibil ca Septuaginta să fi fost realizată înainte de epoca lui Alexandru Macedon și atunci sigur filosofi au cunoscut-o, dar este plauzibilă și teoria conform căreia filosofi au cunoscut Pentateuhul abia în secolul III–II î.H., din fragmentele de traduceri sau din florilegii care circulau în diaspora evreiască.

Tema propusă cere tratarea acestei dileme. Pentru a concretiza oarecum problema, pentru a restrânge sfera, se propune relația Platon – Biblie, mai exact Platon – Moise. Unii afirmă că Platon ar fi fost influențat de Biblie, iar tatăl acestei idei este Aristobul. Afirmarea e preluată de Clement Alexandrinul și Eusebiu de Cezareea, dar fără documente probante. Alții cred că raze de lumină din aceeași lumină a Revelației, au picurat și în gândirea lui Platon și a celorlalți filosofi. Studiul va pleda în favoarea primei variante, aducând probe că *Platon este un ucenic de idei al lui Moise*.

Creația omului și a lumii – intersecția sferelor ideilor

Luna dintre ideile cele mai profund întipărite în firea oamenilor este aceea privind crearea Universului. Civilizații străvechi, astăzi dispărute, au avut credința că o mare Putere, supraomenească, desăvârșită, a creat armonia Cosmosului și Cosmosul însuși. Teoriile cosmogenice, unele pline de frumusețe literară (M.Eliade „De la Zamolxis la Ginghis-han” – cosmogoniile din spațiul trac), s-au perpetuat în timp, rămânând aceeași esență, schimbându-și doar învelișul formal. Filosofii elini, sigur, toți au ideea de *principiu suprem inițial creator (apa, focul, cifra, etc)*. Platon însă se apropie neașteptat de mult de învățătura creștină privind facerea lumii. Clement Alexandrinul preia în Stromata V un citat, deși neîntâlnit în epoca lui Platon, foarte semnificativ:

„Nu pentru vreo nevoie oarecare a făcut Dumnezeu lumea; n-a făcut-o ca să fie cinstit de oameni, de ceilalți zei și de demoni, ca să aibă vreun câștig de la creația Sa, sau ca să aibă de la noi fumul grăsimilor, iar de la zei și demoni – slujirile proprii”. Motivul cosmogoniei nu a fost nevoia Creatorului de a fi adulat prin jertfe sau slujiri, ci infinita Sa disponibilitate de a-și împărtăși dragostea. De fapt – spune Clement – învățătura platonicească despre creație este luată de la Moise și prin Platon se va extinde la toți filosofii de după el, inclusiv la stoici. În sensul acesta Aristotel notează despre această formă de inspirație: „Platon a auzit pe Moise, care a scris că facerea universului este lucrarea cuvântului lui Dumnezeu”¹. Platon a luat doar ideea (simțind inspirația cărților lui Moise), a folosit cuvântul Pentateuhului în opera sa – și poate de aici cuvântul său filosofic primește atâta greutate; „Platon, spune Xenofon, a contemplat bine facerea universului, așa cum a fost creat de Dumnezeu și cum este menținut neîntrerupt în starea lui”². Influențat de scrierile ebraice, Platon va ajunge chiar la conștiința Persoanelor Treimice: „Jurați cu o râvnă care mi-i străină muzelor, cu o veselie care e soră cu râvnă! Jurați pe Dumnezeu care e cauza universului, pe Tatăl și Domnul Conducătorului și al Ursitorului pe care îl veți cunoaște de veți filozofa drept!”³.

Nu se mai poate tăgădui faptul că Platon este atins de aripa harului divin, în forma lui de manifestare la păgâni. Filosoful crede că Dumnezeu a făcut lumea spirituală și pe cea materială și a sădit în ele legi imuabile după care se guvernează: „Da, lumea a fost făcută de Dumnezeu. Fiind văzută, se poate pipăi și putându-se pipăi, are și un corp”⁴. Clement Alexandrinul sintetizează doctrina platonicească, arătând că „din cuvintele Sfintei Scripturi și-a luat Platon doctrina sa când a lăsat ideile ființelor vii în lumea spirituală, iar în lumea aceasta a pus formele materiale create după genurile cele spirituale”⁵. Atunci când ideea-

conduce la concluzii adevărate sau foarte aproape de Adevăr. Platon ajunge foarte aproape de adevăr, căci Clement vede în opera platonicească: „*Toate stau în legătură cu Împăratul Universului, toate există din cauza lui; El este cauza tuturor bunătăților. Cel de-al Doilea stă în legătură cu cel de-al Treilea, iar cel de-al Treilea stă în legătură cu Primul. Nu văd aici decât arătarea Sfintei Treimi*”⁶. Aceleași idei despre Dumnezeu și despre Cuvânt, „care conduce toată zidirea”, se întâlnesc și la Heraclit din Efes, Empedocle, stoici, care cu toții au învățat din Sfânta Scriptură (mărturia lui Clement Alexandrinul).

Marele merit al lui Platon constă în cutezanța, dar și în menirea de pionier al ideii de Creator, Proniator, Logos. Aristotel, cu teoria „*primum movens*”, va prelua și prelucra ideea de la magistrul său; le va aprofunda pe cele individualizate.

Ideea cosmogonică de sorginte scripturistică este deci clară la Platon, dar și la alți gânditori contemporani lui sau la succesorii lui. Explicația constă în faptul că Revelația și-a împlinit lucrarea și la popoarele ce umblu întru întuneric, voind să vadă Lumina. Chiar dacă nu ar fi citit Geneza (pentru că nu avea acces la ea, neștiind ebraica veche), principiul său despre Ființa universală l-a condus la ideea de Demiurg, de Dumnezeu creator. Cosmogoniile sunt de regulă, încununate cu scena creării omului, element socotit întotdeauna capodopera Atotcreatorului. Este frapantă similitudinea dintre relatarea referatului biblic și aprecierile lui Platon privind crearea omului. Pe bună dreptate spune deci filosoful, că „*trupul a fost făcut din pământ* (pe care în alte părți îl numește „cort pământesc” – chiar definiția pe care avea s-o dea peste șapte secole Sfântul Apostol Pavel!), iar sufletul rațional este de sus, insuflat de Dumnezeu în fața omului”⁷. Mai perfectă asemănare nici că se putea; nici măcar amănuntul suflării duhului în fața chipului de lut inițial nu a scăpat – aluzie la Facere II, 7. Pentru a explica această îngemănare de tablouri, Clement Alexandrinul susține că Platon „a auzit” glasul lui Moise, zicând: „Dumnezeu a zis și a fost așa”, dar nu lămurește deloc în ce a constatat această „auzire”⁸. Dacă Moise susține, prin revelație, că trupul omului este făcut de mâinile Domnului, din pământ, Platon afirma că acest trup este o alcătuire oarecum deloc deosebită, din pământ. Filon din Alexandria îi atribuie lui Platon ideea că sufletul a fost insuflat de cer (nu întâmplător pitagoreicii numeau cerul „antipământ”). După Platon, *omul fără patimi este chipul lui Dumnezeu; spiritul omenesc este spirit din Spirit, iar asemănarea cu Dumnezeu este ascultarea de poruncile Lui*⁹. Scopul creării omului, după Platon, este pur scripturistic. Dacă Platon a spus că „*scopul filosofiei este asemănarea cu Dumnezeu, atât cât este posibil*”¹⁰, el adăugat că „*omul priceput trebuie să se asemene cu ceea ce vrea să priceapă,*

*așa cum este în firea sa originară, ca prin această asemănare să poată atinge scopul unei virtuți minunate, pe care zeii au pus-o înaintea omului, atât pentru timpul de acum, cât și pentru cel ce va să fie*¹¹. De ce spune așa Platon? Pentru că el însuși și-a pus viața în acord cu legea (căci Filon zice în „Viața lui Moise” că „oamenii mari, care sunt lipsiți de patimi,

ating adevărul”), fie pentru că așa a găsit el cercetând Pentateuhul, căci „Platon înseta întotdeauna după învățătură”¹². **Modul creării omului, darul virtual al asemănării pus în el, menirea omului, toate sunt de o atât de pură asemănare scripturistică, încât doar certitudinea paternității textelor face să nu credem că Platon este Moise.** (va urma)

Vis împlinit

Preot Vasile Onciu

Aduc mulțumire lui Dumnezeu și tuturor acelor care au pus umărul la ridicarea bisericii Sfinții Trei Ierarhi din Făgăraș. După 4 ani și 5 luni, prin munca perseverentă a multor credincioși și făcători de bine din cartierul Nitramonia și nu numai, a ajutat bunul Dumnezeu să-mi văd visul împlinit - terminarea construcției bisericii Sf. Trei Ierarhi.

La 1 noiembrie 1990, prin Ord. 9938 al IPS Mitropolit Antonie, se înființează o nouă parohie în municipiul Făgăraș - Parohia Făgăraș Combinat - într-un cartier de circa 2000 de suflete, cartier care n-a avut niciodată biserică. Credincioșii mai râvnitori spre cele sfinte parcurgeau 2-3 km, de obicei pe jos, pentru a ajunge la bisericile din oras și împrejurimi: Ileni, Râușor, Hurez.

Odată cu înființarea noii parohii, am fost numit preot în această parohie, venind din parohia Rucăr, protopopiatul Făgăraș. Atunci nu aveam nimic din cele necesare pentru desfășurarea cultului divin: biserică, cărți de cult, veșminte, cântăreți bisericești, etc.

Am închiriat o baracă pe care, cu ajutorul unui grup mic de credincioși, am amenajat-o ca biserică. După sfântirea acestui lăcaș mi-am ales cântăreții și consiliul parohial și am procurat cărțile de cult, veșmintele, etc. necesare desfășurării cultului divin. În timpul desfășurării serviciilor religioase pentru cei ce mi-au fost încredințați mi-a aparut ideea construirii unei biserici.

Obținerea terenului, eliberarea lui, pentru ca era ocupat de 11 garaje și cotete, precum și obținerea aprobărilor în vederea obținerii autorizației de construcție a durat foarte mult.

La 13 martie 1994 IPS Antonie - Mitropolitul Ardealului, sfințește terenul în vederea începerii lucrărilor de construcție, lucrări ce au început la 1 mai 1994 când s-a scos prima cupă de pământ. De la această dată lucrările au continuat aproape fără întrerupere, cu excepția timpului rău din lunile de iarnă. Despre greutățile întâmpinate aproape că nu vreau să-mi aduc aminte. Cât privește banii cheltuiți pentru construcția acestei biserici, pe care noi o vedem a fi cea mai frumoasă, pentru că este a noastră, aceștia reprezintă circa 25% din adevărata valoare, restul reprezentând munca oamenilor și ajutoarele materiale din partea diferitelor societăți comerciale. Această biserică nu s-a construit cu bani mulți, pentru că nu-i aveam. Ea s-a ridicat prin jertfa a o mână de oameni și a multor donatori și făcători

de bine din cartier și împrejurimi. Singurii bani primiți pe linia noastră bisericească au fost: 6 milioane lei din partea Secretariatului de Stat pentru Culte și 500.000 lei din partea Patriarhiei Ortodoxe Române.

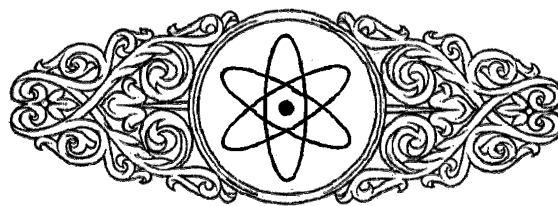
Aș vrea să mulțumesc pe aceasta cale tuturor societăților comerciale mari și mici - nu le amintesc cu numele pentru că au fost foarte multe, precum și persoanelor care au pus umărul la construcția bisericii noastre. Toți aceia ce au contribuit vor apare cu numele în Cartea de Aur a bisericii noastre.

Nu cred că poate avea cineva bucurie mai mare ca atunci când vede bănuțul lui investit într-o lucrare ce va rămâne peste veacuri și când știe că în acest lăcaș, în fiecare duminică și sărbătoare și nu numai, cineva se roagă pentru el și pentru toți donatorii și binefăcătorii care au ajutat la construcția bisericii.

În momentul de față suntem cu lucrările exterioare pe sfârșite. Am dori ca această mândră biserică să fie împodobită în interior cu o frumoasă pictură. **Apelăm la bunii creștini ai Municipiului Făgăraș și nu numai să sprijine această lucrare sfântă prin finanțarea pictării unui sfânt, care să fie rugător către bunul Dumnezeu, pentru ei și pentru familiile lor.**

Toți aceia care au contribuit la construcția Bisericii Sfinții Trei Ierarhi din Făgăraș veți putea rosti cu satisfacție: *Si eu am pus umărul la construcția acestei biserici.* Dumnezeu să vă binecuvânteze cu sănătate și împliniri de tot felul. (Făgăraș, 18 sept. 1998)

Bolile ca plată a păcatelor și lucrare a duhurilor rele

Dr. Pavel Chirilă

ÎPS Serafim Joantă

Pr. Prof. Vasile Mihoc

Dr. Pavel Chirilă:

Bolile sunt lucrarea duhurilor rele.

**Numai curățirea (mântuirea) sufletului
duce la curățirea (însănătoșirea) trupului**

Vindecările biblice sunt miracole fără seamăn. Dumnezeu le face pentru oameni, ele sunt acte de restaurare a ființei umane, pilde luminoase și în același timp pietre de încercare deopotrivă pentru credința noastră într-un Dumnezeu atotmădăuitor. Parcurgând litera și înțelesul vindecărilor din Biblie desprindem câteva învățături: cel mai adesea cei vindecați de Iisus erau oameni umili, amărâți, săraci, necunoscuți, poate cei mai amărâți din societate. Prima tentație a unui vindecat miraculos a fost să-I urmeze lui Iisus și să-L vestească. Asistând la vindecare, poporul întotdeauna aducea laude lui Dumnezeu cel atotputernic. Vindecările sunt o dovadă a mesianismului lui Iisus. Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii se curăță, surzii aud, morții învie și săracilor li se binevestește. Punerea mâinilor a fost adesea folosită de Iisus, apoi preluată de apostoli. În procesul vindecărilor erau deseori folosite și elemente ale universului fizic sau biologic: tină, salivă, haine, vin, ștergere, șorțuri, etc. Vindecările sunt și o încercare asupra celor ce asistă la ele pentru că, văzând minunea care se face, unii cred iar alții nu cred. Vindecările au atras după ele multe convertiri la credința creștină. La întâlnirea cu puterea tămăduitoare, se pot produce (înainte de vindecare) unele agravări ale simptomelor, datorită - interpretarea creștină - demonului care agită bolnavul înainte de a-l părăsi. Mai nou se obișnuiește, așa, ca o abatere de la creștinism, să i se spună energie perversă, energie negativă, câmp psi sau altfel. Vindecarea unui bolnav se poate face prin rugăciunea și intervenția și a celor din jur. Credința este factor hotărâtor pentru vindecare, este de fapt receptorul care primește cauza pentru a realiza efectul. Vindecările făcute cu duhul sau cu degetul lui Dumnezeu arată că împărăția Lui a ajuns la noi.

Se înșeală cei care cred că în raport cu duhurile pot fi indiferenți sau neutri. **Omul nu poate fi gol: dacă alungă pe Iisus și duhurile bune este invadat automat de cele rele. Alungarea unei boli presupune întărirea credinței, a rugăciunii, a postului, creșterea virtuților, pentru că altfel există pericolul unei agravări ulterioare.** Vindecările se realizează prin două lucrări:

1 - ceva ce se adresează lui *Dumnezeu*: jertfa de laudă, de post, rugăciunea, smerenia, pocăința, lacrimile;

2 - ceva care ține de *omul fizic*: spălarea trupului, a hainelor, medicamente, medici, leacuri, izolare, igienă.

Vindecarea de mușcăturile șerpilor privind la șarpele de aramă (din Vechiul Testament) este o prefigurare a principiului „*similia similibus curentur*” din medicina de mai târziu (N.R.: homeopatia). Omul când cere vindecare trebuie să-și cunoască muștrarea cugetului. Omul trebuie să dorească și să intervină inclusiv pentru vindecarea dușmanului său pentru că și Iisus a vindecat urechea slugii arhiereului care a participat la arestarea Lui. Iisus a vindecat pe toți cei ce se aflau în suferință, fiind cu boli și chinuri, pe demonizați, pe lunatici, pe slăbănogi. Vindecătorul poartă neputințele bolnavilor. Iisus poate investi pe oameni cu puteri tămăduitoare. Multe din vindecările biblice se făceau seara când apunea soarele.

Propovăduirea evangheliei și vindecarea erau activități nedespărțite. Alungarea demonilor însemna uneori un transfer. Demonii recunosc prezența divinității în persoana lui Iisus și-și văd pierzarea prin întâlnirea cu El. O seamă de vindecări s-au făcut numai prin cuvânt. Când erau mai mulți bolnavi la picioarele lui Iisus, punerea mâinilor se făcea pe fiecare dintre ei. Iertarea de păcate și vindecarea se pot îndeplini deopotrivă prin rugăciunea semenilor apropiați. Cei care asistau la vindecările biblice erau cuprinși uneori de o spăimântare, frică sfântă. Doctorii pot fi neputincioși - e o realitate. Iisus investește cu putere tămăduitoare pe apostoli. O serie de vindecări sunt făcute sâmbăta. Vindecările miraculoase sunt posibile și la distanță. După

înălțarea Mântuitorului, apostolii făceau vindecări (și așa este până astăzi și pentru totdeauna) în numele lui Iisus. *Dacă prima reacție a celor vindecați era slăvirea lui Dumnezeu, prima reacție a apostolilor cu prilejul fiecărei vindecări era smerenia adâncă. Actul vindecării începe cu rugăciune și abia după aceea prin punerea mâinilor.*

Vindecările miraculoase se derulează de 2000 de ani încoace, în mod permanent. Ele au nenumărate implicații, au nenumărate sensuri, au nenumărate mesaje - totul este să le observăm și să ne aplecăm asupra lor. Vă dau doar două exemple. Un tânăr englez care a fost la Lourdes scria așa: sunt sigur că fiecare are miracolul lui la Lourdes, chiar dacă nu printr-un braț care se ridică sau o gambă amputată care se reface - dar în mod sigur printr-o inimă care se schimbă. Și un alt exemplu: la București, când minerii își îndeplineau chemarea lor, nu în sensul că au fost chemați de cineva, ci în sensul că așa era chemarea destinului lor, tocmai când unul din ei se pregătea să lovească cu putere una din victime, o voce a intervenit dojenitor în spatele lui. El s-a întors brusc să rezolve și pe această voce și a dat cu ochii de o măicuță, de o călugăriță; s-a oprit brusc și n-a mai dat. Este și acesta un miracol.

Rugăciunea lui Iisus și vindecările miraculoase

Rugăciunea inimii este o rugăciune scurtă practică în lumea ortodoxă, aproape exclusiv așa putea spune. Ea constă în repetarea, să zicem așa, aproape la nesfârșit a unei fraze, a unei rugăciuni: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Această rugăciune scurtă sau una asemănătoare, putem spune că au practicat-o chiar unii apostoli, probabil apostolul Pavel, pentru că el a spus „*rugați-vă neîncetat*”, și mai târziu mulți călugări izolați din schimnicia ortodoxă. Această rugăciune este încărcată de foarte multe semnificații. În primul rând se consideră, teologic vorbind, că Iisus s-a întrupat și a coborât pe pământ din milă. De aceea milostivirea este primul sentiment creștin. Nu avea alte motive, ca Dumnezeu atotputernic, decât mila față de omul decăzut. În al doilea rând, probabil că această rugăciune își are o sursă directă chiar în Evanghelie: vezi vindecarea orbului care nu spune „Iisuse, redă-mi vederea” sau „vindecă-mă” sau „fă-mă să văd”, ci „Doamne Iisuse, miluiește-mă” sau „Iisuse, fiul lui David, miluiește-mă”. Evanghelia are o semnificație mai profundă în sensul că „a milui” după această Evanghelie, înseamnă „a redescoperi lumina”. Când Adam a căzut din Rai, prin auz mai putea comunica foarte firav cu Dumnezeu căci auzea cum îl certa, în schimb nu mai vedea. Deci prin acest simț al omului s-a întrerupt foarte brusc, șocant, legătura cu Dumnezeu.

Mai târziu, nu întâmplător, Iisus face vindecarea orbului în urma acestei rugăciuni: „Iisuse, fiul lui David, miluiește-mă”, cum s-ar spune „Iisuse, fiul lui David, fă-mă să redescopăr lumina”, fă-mă să Te pot vedea ca Dumnezeu întrupat.

Știind că această rugăciune se practică și în zilele noastre în spațiul ortodox foarte mult, asociația medical-creștină Cristiana are una din misiunile ei să cerceteze acest fenomen pustnicesc cu tot ceea ce incumbă el, cu tot ceea ce implică: cu spiritualitate, cu psihologie, cu alimentație, cu posturi, cu puterile ascezei, pentru că ne-am obișnuit să lăudăm mereu asceza tibetană și alte asceze, dar eu vreau să vă spun că am în observație și cunosc călugări care în Săptămâna Mare mănâncă doar o dată sau de două ori și au niște puteri ascetice extraordinare, nebanuite de către noi, dar care din păcate nu au fost cercetați niciodată. Nu numai că nu au fost cercetați, dar au înfundat pușcăriile, au murit pentru această credință și ceea ce este sublim este că mi-a trebuit foarte mult: uneori luni, uneori ani, ca să mă apropiu de ei și să află că ei au aceste performanțe. Smerenia de care vorbeam și care caracterizează ortodoxia îi obligă să tacă și îi obligă să treacă în viața de dincolo cu performanțele lor în tăcere, fără să se laude. Din această smerenie, ei nu au consemnat ceea ce simțeau practicând rugăciunea inimii și efectele acestei rugăciuni asupra trupului lor. Ceea ce ei recomandă - Grigore de Palama a practicat-o foarte mult - ei învață mai mult cum să se facă și dau certitudinea că prin practica acestei rugăciuni omul crește spiritual și este ferit de tot felul de întâmplări nefaste din viața lui. *Părintele Ilie Cleopa, unul din practicantii acestei rugăciuni a inimii sau a lui Iisus, văzând secolul acesta foarte tulburat și viața agitată a fiecărui om, recomandă ca ea să se facă chiar și în viața civilă, în viața laică. Spune mai mult decât atât: la volan, la serviciu, pe drum, dimineața trezindu-te, seara culcându-te, oricând este preferabil să-ți umple mintea și inima această rugăciune decât oricare alte gânduri sau intenții.*

Hagiografia ortodoxă este plină de vindecări făcute de sfinți români. Ele sunt relatate ca povestioare din viețile sfinților, uneori într-un limbaj foarte arhaic. Vindecări miraculoase care au fost comunicate din vorbă în vorbă, prin viu grai sunt înregistrate în toate viețile sfinților ortodocși. Aproape că nu a fost sfânt care să nu aibă în viața lui și vindecări miraculoase (Calinic de la Cernica, Teodora de la Sihla, etc.). tocmai ieri vorbeam cu părintele Voicescu: există undeva în munții Banatului - se merge deja la subtilități mai mari - o mănăstire renumită pentru vindecarea epilepticilor, un fel de specializare, ca să zicem așa. De ce se vindecă acolo mai mulți epileptici și nu alții bolnavi nu știu și poate nu vom știți niciodată. Dar încă o dată, aceste

vindecări sunt consemnate fără aspectul de relatare științifică, obiectivă, măsurabilă, cuantificabilă, așa cum cerem noi acum, de fapt ceea ce și vrea să facă societatea Cristiana în viitor.

P.S. Serafim:

Laicii catolici și protestanți rostesc rugăciunea lui Iisus

mai des decât ortodocșii români

Ca unul care am fost de trei ori la Lourdes și m-am interesat și eu îndeaproape de fenomenul acesta aș putea să subscriu întru toată la ceea ce domnul doctor Pavel Chirilă ne-a spus (N.R. în numărul 3 al revistei) însă eu aș completa cu faptul că la noi, în România, avem atâtea sfinte moaște, adică trupuri de sfinți proslăviți, trupuri de sfinți care se găsesc în diferite părți (orașe sau mănăstiri) ale țării și unde se produc tot atâtea sau chiar mai multe tămăduiri miraculoase, fără însă să fie înregistrate. Pentru că, dacă putem spune că ar fi un păcat că nu popularizăm minunile lui Dumnezeu, de acest păcat am fi acuzați în primul rând noi ortodocșii, însă smerenia, respectul nostru față de mister, față de minune, ne-ar putea scuza oarecum în fața acestui fapt. Și la noi, în fața a toate aceste sfinte moaște și la toți marii duhovnici din mănăstirile noastre se produc adevărate minuni, însă necunoscute de cei mulți.

În ceea ce privește *rugăciunea inimii*, aș dori să completez cu faptul că, deși este specific ortodoxă, începând din acest secol, prin traduceri în limbile occidentale a cărții „*Povestirile unui pelerin rus*” care vorbește despre această rugăciune în primul rând, **rugăciunea lui Iisus este practică tot mai mult în monahismul catolic, în monahismul protestant și chiar de către laicii catolici și protestanți.** Aș putea spune poate, că mai mulți laici catolici și protestanți rostesc rugăciunea lui Iisus decât ortodocșii români. Noi n-o prea avem în cinste în lumea laică. În lumea călugărească da, într-adevăr. Deci este destul de răspândită și s-au scris foarte multe cărți despre rugăciunea lui Iisus, în franceză, în engleză, în germană.

Eu mă gândesc că scopul principal al rugăciunii lui Iisus, al oricărei rugăciuni de altfel, este acela al unificării interioare a omului, a pacificării interioare. Păcatul are ca rezultat dislocarea omului, tulburarea interioară care se manifestă și în exterior și care are un efect negativ asupra organismului. Omul formează o unitate, aș putea spune absolută, care se concentrează în inimă. Inima omului este centrul fiziologic, poate și psihologic și spiritual. În tot efortul ascetic al omului în care intră și rugăciunea și rugăciunea lui Iisus în special, tinde la această unificare, la această concentrare a omului în inimă. Noi trebuie să ne unim mintea cu inima, zic toți asceții și călugării care au

practicat rugăciunea inimii. Unindu-ne mintea cu inima intrăm în noi înșine și omul se pacifică și această pacificare interioară are un efect pozitiv asupra întregului organism. De altfel aceasta este și **sfîntenia, revenirea la această stare originală și chiar depășirea ei prin îndumnezeirea omului, lucru care se realizează îndeosebi prin rugăciunea lui Iisus.** Ea are darul de a fi scurtă și deci de a putea uni mintea cu inima; că mintea zboară, se diversifică în timpul rugăciunii, ori stând în poziția recomandată de călugări (cu capul aplecat spre inimă) și gândind la străfundurile inimii, unde se găsește darul Duhului Sfânt pe care-l avem toți de la botez, se realizează această unire tainică a minții și a inimii. De fapt mintea își are rădăcinile în inimă - acesta e un fapt cunoscut - și unindu-se mintea cu inima, omul simte o bucurie lăuntrică, duhovnicească, extraordinară. Mai mult decât atât, semnele acestei uniri a minții cu inima, deci a pacificării interioare, sunt această bucurie, și de multe ori o căldură fizică, sensibilă, pe care o simte omul care se roagă îndelung, care se roagă cum se cuvine, care face o adevărată rugăciune.

Pr. Prof. Vasile Mihoc:

“Minuni” parapsihologice făcute cu duhul omului și Minuni făcute de Duhul Sfânt

S-a spus că Mântuitorul făcea minuni îndeosebi seara. Să nu înțelegem însă că minuni se pot face numai seara, pentru că minunea este o intervenție supranaturală, o intervenție a lui Dumnezeu care se poate face oricând. E adevărat, la Luca se spune că făcându-se seară au adus pe toți bolnavii lor și s-au vindecat. De ce? Pentru că era într-o zi de sâmbătă; se spune clar că Mântuitorul fusese înainte în sinagogă. După slujbă Mântuitorul a intrat în casa lui Petru, a vindecat-o pe soacra lui Petru și seara au năvălit ceilalți bolnavi. La evrei erau 17 activități interzise în zi de sâmbăta, printre care și tratamentul bolnavilor. Numai când era pericol de moarte aveai voie să dai medicamente unui bolnav în zi de sâmbăta și asta e valabil până azi la evreii foarte religioși. Deci de asta au năvălit seara, fiindcă mentalitatea lor era că nu aveau voie ziua să ceară Mântuitorului astfel de activități.

Nu trebuie să confundăm minunea cu ceea ce poate săvârși omul prin propriile-i puteri (chiar dacă ele sunt mai tainice). Parapsihologia înseamnă folosirea unor puteri care sunt puteri ale omului, naturale, dar care sunt foarte puțin cunoscute. **Minunea înseamnă o lucrare care se săvârșește prin puterea lui Dumnezeu.** Această putere a lui Dumnezeu lucrează în lume peste tot; și alte religii au minuni, pentru că **Duhul Sfânt este prezent în lume de la Creație.** Încă înainte de a se modela lumea Duhul Sfânt se purta

deasupra apelor. Lucrarea n-ar putea rezista dacă Duhul Sfânt n-ar fi pretutindeni. Dar Mântuitorul Hristos, prin desăvârșirea naturii sale umane (realizată prin faptul că el ca om s-a unit cu dumnezeirea), El împărtășește această „putere a umanității în dumnezeire”, o împărtășește lumii prin Duhul Sfânt care s-a pogorât la Cincizecime. Sigur că de la Cincizecime Dumnezeu lucrează în lume pentru credincioși într-un mod deosebit și mult mai profund decât înainte. De asta îi trimite pe apostoli cu puteri speciale ca să-i vindece pe bolnavi, ca să scoată demoni, ca să învie morți chiar; și ei săvârșesc aceste minuni. Deci în Biserică există acest dar al Duhului Sfânt, care este de fapt împărtășire din puterile lui Hristos cel Preamărit, care operează minuni mult mai mult decât în altă parte. Asta nu înseamnă că în altă parte nu pot fi minuni, dar foarte multe din așa-zisele minuni pe care le fac budiștii de pildă, sunt de fapt niște lucrări ale parapsihologiei sau ale puterilor umane folosite la maximum, nu sunt puteri ale lui Dumnezeu.

În Biserică există această putere pe care ne-o însușim prin credință nu prin voința noastră. **O condiție ca să se îndeplinească o minune în viața cuiva este ca el să renunțe la voința lui, să-și modeleze voința după voința Mântuitorului sau după voința Tatălui.** Mântuitorul în tot timpul activității sale n-a spus niciodată „Am venit să fac voia mea”, ci „*am venit să*

fac voia Tatălui“, El și-a modelat voia după voia Tatălui. Chiar în agonia din Ghetsimani și în clipele supreme dinainte de jertfă, Mântuitorul spune: „*dar nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu, Părinte*“. Este pentru noi un model că pentru a participa la puterile Duhului Sfânt trebuie să ne modelăm voia după voia lui Dumnezeu. Deci nu e minunea mea după voință, dimpotrivă, este un act de renunțare la propria-ți voie. La monahi este o expresie foarte frumoasă: „*tăierea vocii*“; una din condițiile de a fi un monah bun este să ai „*tăierea vocii*“, adică mereu să-ți retezi voia proprie ca să te poți supune unei voințe superioare. Credința, care înseamnă adeziunea la voia lui Dumnezeu, la poruncile lui Dumnezeu, înseamnă și tăierea vocii. Desigur credința înseamnă mult mai mult și are mai multe grade și fiecare dintre noi, cei credincioși, suntem mai sus sau mai jos pe scara aceasta a credinței. Dar credința este condiție sine qua non a minunii și trebuie să ținem seama foarte bine de ceea ce spune Mântuitorul: „*Toate sunt cu putință celui ce crede*“. Toate, nu spune că sunt numai unele lucruri cu putință - un cuvânt extraordinar - și oamenii cu adevărat credincioși din ce în ce mai mult descoperă că într-adevăr toate sunt cu putință celui ce crede sau cum spune apostolul Pavel pe aceeași linie „*Toate le pot în Hristos*“, nu prin voia proprie ci prin Hristos care-mi oferă toate puterile de a săvârși toate.

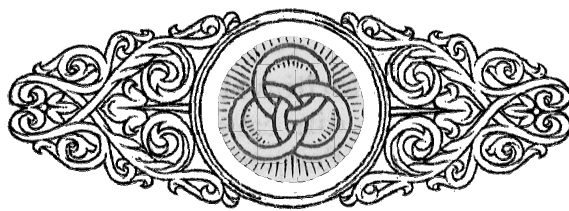
Rugăm pe credincioșii care citesc această rubrică de Medicină Creștină, să ne trimită relatări amănunțite despre minunile (vindecările) care s-au petrecut cu ei înșiși sau cu persoane apropiate lor, atât în cadrul bisericilor și mănăstirilor cât și în afara lor (de exemplu cele petrecute în fața sfintelor icoane sau prin atingerea sfintelor moaște, sau cele de la Poșaga, Arad, etc.).

De asemenea, îi rugăm pe părinții duhovnici și teologi, să ne trimită articole în care să analizeze aceste relatări în lumina Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții.

Vă mulțumim!

Dumnezeu este iubire Dragostea dintâi

Iisus m-a privit cu o înfiorătoare seriozitate

- dialog cu Maica Alexandra Georgescu -

Mănăstirea Dragomirna, iunie 1990

Cum poți ajunge să primești lumina lui Dumnezeu ?

Maica Alexandra: Trebuie să simți în suflet o mare dorință de a comunica cu Dumnezeu, sufletul trebuie să ardă ca un foc de dragoste dumnezeiască. Pentru aceasta, omul trebuie întâi să-și curețe sufletul de patimi, să facă întâi pace cu Dumnezeu; ca să ai pace în jur trebuie mai întâi să faci pace cu Dumnezeu și ajungând la pacea cu Dumnezeu să nu urăști pe nimeni.

Ne închinăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh. Pe Tatăl nu l-a văzut nimeni însă s-a auzit glasul lui, Duhul Sfânt s-a sfințit tot timpul iar Mântuitorul a fost văzut și noi pe El îl știm, pe El îl iubim și cu El vrem să comunicăm. Dar desigur rugându-ne Mântuitorului ne rugăm și Tatălui și Duhului Sfânt; este o unitate absolută în dumnezeire. Dar ca să ajungem la această desăvârșire sufletească **trebuie să ne luptăm cu noi înșine**, să ne curățim sufletul de toate patimile. Dumnezeu are îngeri buni, diavolul are îngeri răi și este o luptă între lumina lui Dumnezeu și întunericul Satanei. **Sufletul omului este o arenă în care se luptă** și fiecare își aduce ai lui. Dumnezeu a lăsat omului liberă voință însă e cam slabă voința noastră că mai repede ne plecăm spre rău decât spre bine dar luptându-ne cu noi, alungăm pe îngerii Satanei: ura, mânia, zavistia, deznădejdea, gelozia, necredința, lăcomia și curvia. Acești îngeri răi, în anumite împrejurări ale vieții, fără ca noi să ne dăm seama, intră câte unul în sufletul nostru, astfel încât un păcat devine o obișnuință, nu ți se pare că ar fi prea rău păcatul respectiv. Ale lui Dumnezeu sunt: credința, nădejdea, dragostea, toate faptele bune, blândețea, smerenia.

Dacă Dumnezeu le stă celor mândri împotrivă, să socotim câtă smerenie trebuie să fi avut Maica Domnului dacă Dumnezeu însuși a stat cu dânsa atâta timp. Maica Domnului a fost persoana care s-a oferit să ajute la procesul de mântuire al Tatălui ceresc

și-a oferit persoana ei în cea mai desăvârșită credință în Dumnezeu. Noi o avem pe ea ca pildă; în toate faptele ei nu găsești decât *smerenie, blândețe, dragoste*.

În viața noastră de multe ori avem necazuri și atunci alergăm la rugăciune, câteodată este dorința de a vorbi cu Dumnezeu. În rugăciune eu prefer următoarea formulă: „*Iisuse, Dumnezeul inimii mele, vino și te unește cu mine în veci*”. Când spun aceasta simt o pace. Am căutat să curățesc aria sufletului de orice patimi. Orice fac, fac ca pentru Domnul. Când făceam ascultare la bucătărie ziceam că vin copiii lui Iisus să le dau de mâncare.

Povestești-ne cum ați primit sau cum primiți lumina în timpul rugăciunii?

Maica Alexandra: Până nu faci pace cu Dumnezeu și cu toți oamenii nu poți ajunge la rezultate deosebite. În inima mea simt o căldură, o bucurie duhovnicească. Pace cu Dumnezeu înseamnă să nu faci păcate. Păcate mărunte mai face omul, căci nu se poate ca omul, cu gândul, cu mintea, să nu greșească; dar să nu faci rău nici unui semen. În suflet arde un foc. Eu când am stat 7 ani în pribegie și veneam de la biserică, aflată la 7 kilometri mă rugam tot timpul pe drum, făceam toată pravila în gând. Bucuria sufletului e când vede că nu s-a certat cu Dumnezeu, când a făcut voia Domnului. Când încerci să lucrezi poruncile Domnului poți ajunge să faci minuni, cum s-a întâmplat cu mulți călugări.

Cum l-ați văzut pe Iisus Hristos?

Maica Alexandra: L-am văzut de mai multe ori. La Dragomirna, în vis, l-am văzut îmbrăcat în hainele de înviere, albe, nu era mândru însă era de o *înfiorătoare seriozitate*. În icoane nu este ca în realitate, te înfiora seriozitatea cu care te privea. Mă așteptam să spună o

predică extraordinară, l-am invitat să stea câteva clipe pe scaun și când am văzut că vrea să plece l-am întrebat: „Doamne, ce sfat îmi dai?”. Mântuitorul mi-a spus clar: „Ține-te de Evanghelie” și a plecat. Noi nu suntem așa cum ar trebui să fim în viața aceasta deși ne străduim să facem numai binele dar **El ca judecător care știe perspectiva noastră de a cădea în iad ne privește cu o înfiorătoare seriozitate.**

Prima întâlnire cu Mântuitorul a fost la Alexandria. Acolo mă duceam la biserica Sfântul Alexandru. Era înainte de a merge la mănăstire dar deja mi se aprinsese sufletul de dragoste pentru Hristos. Când a scos preotul Sfânta Evanghelie la slujbă, *deasupra Evangheliei l-am văzut pe Hristos.*

Altă dată, tot la biserica Sfântul Alexandru, am văzut-o, cu duhul, pe Maica Domnului, *deasupra catapetesmei* și după ce s-a terminat slujba, Maica Domnului s-a dat jos de pe catapeteasmă și a îngenunchiat și a început să se roage.

Altă dată am visat o icoană a Maicii Domnului plângând. Era pe când eu voiam să mă duc la mănăstire dar familia nu mă lăsa fiindcă eram singura fată la părinți. În vis l-am văzut și pe sfântul Alexandru (la biserica sa) și i-am spus că vreau să mă duc la mănăstire iar el m-a binecuvântat. Pe sfântul Alexandru îl am ca ajutor permanent, patronul meu.

Cât am stat în pădure singură, m-am rugat la bunul Dumnezeu să nu vie nici un duh rău să mă sperie și nici un înger luminos să mă facă să mă mândresc: „să nu-mi arăți nimic, Doamne, că tu știi că eu sunt slabă”. (când eram în pădure vedeam doar scânteioare în fața mea când mă rugam). De aceea nu m-am temut niciodată în zi sau noapte că întodeauna l-am avut pe Maica Domnului și pe Mântuitorul cu mine. Au mai venit maici la mine să-mi ceară să locuim împreună dar le-am zis: „dacă stai cu dumneata înseamnă că am nădăjde în frăția ta ori eu am nădejde în Dumnezeu”.

Am văzut-o și pe Maica Domnului într-o asemenea slavă că am crezut că răsare soarele și am zis: „vai, ce frumos răsare soarele!” dar era Maica Domnului și avea o lumină mai mare decât a soarelui. S-a uitat de acolo de sus la mine și mi-a zis că s-a apropiat **sfârșitul lumii**. La fel mi-a spus și Mântuitorul când l-am visat pe pământ ca om. Eram copil și tot ceea ce vedeam credeam. Am avut inspirată credința în Tatăl, Fiul și Sfântul Duh de la familie

Mama, tata, bunicii erau binecredincioși și nici nu m-am gândit că Satana ar putea lua chipul Mântuitorului. În chip de înger pot să vină diavolii însă în chipul Maicii Domnului nu că nu-i lasă Maica Domnului, e prea mare. Am învățat de la bunicii mei că orice aș face, întâi să-mi fac cruce. În Valahia este o credință bine întemeiată.

Ce trebuie să facem pentru mântuirea noastră?

Maica Alexandra: Pace. Mântuitorul când s-a arătat după Înviere a spus ucenicilor: „Pace vouă”. Să căutați pacea cu Dumnezeu și cu semenii, să nu faceți rău la nimeni. Ca să poți să ajungi la dorința de a comunica cu Dumnezeu trebuie să ai pace, să nu te războiești cu nimeni și atunci vine și dorința de a te depărta de oameni și de a rămâne numai cu Dumnezeu.

Ca să scoți relele din tine trebuie să te lupți cu tine însuși, prin voință, să voiești să te lupți cu tine ca să îndepărtezi pe îngerii Satanei. Poți cere ajutorul lui Dumnezeu iar în rugăciune ajută mult zilele de post. Noi postim luni, miercuri și vineri, miercuri pentru că s-a ținut sfatul cel viclean asupra Mântuitorului, vineri pentru că s-a împlinit sfatul și au ucis pe Domnul iar luna pentru prisosul cerut de Mântuitorul când a spus apostolilor: „dacă nu prisosește dreptatea voastră mai mult decât a fariseilor nu puteți intra în împărăția lui Dumnezeu”. Carne în general nu se prea mănâncă în mănăstiri dar în general despre post nu se vorbește. Postul este foarte bun pentru cine poate să postească. Însă toate lucrurile se fac cu dreaptă socoteală și cu antrenament. Toate cu antrenament: și postul și rugăciunea și închinăciunea. Și toate cu stăruință.

Cum vedeți viitorul neamului nostru?

Maica Alexandra: Eu trăiesc foarte absent de lume, am făcut un zid între mine și lume. Iubesc poporul român și doresc foarte mult și mă rog la bunul Dumnezeu pentru prosperitatea românilor însă ca să lucrez activ n-am cum. Biserica ortodoxă nu conlucrează separat de conducerea statului și noi ne rugăm ca bunul Dumnezeu să ajute conducerea actuală a statului.

Cum se unește mintea cu inima?

Maica Alexandra: Până când n-ai liniște, pace, nu se unește mintea cu inima. Eu am plecat din tinerețe cu Iisus în inimă. Odată, când am plecat de la o mănăstire și am ajuns acasă și am pierdut cursa iar următoarea cursă

era doar a doua zi, rămăsesem singură și străină la marginea drumului. Dar Dumnezeu nu m-a părăsit și o familie de oameni săraci dar credincioși m-au luat la ei acasă peste noapte. Eu am avut întotdeauna încredere și niciodată nu m-a lăsat deși am avut parte de ispite amarnice. Totul ți se va plăti dincolo, de aceea să zici: „Doamne, dacă trebuie să sufăr aici, ajută-mă și fie voia ta”. Pe când eram pustnică în pădure, niște oameni au pârât la miliție că este o maică în deal și au și mințit că era în legătură cu sfântul Ioan de la Vladimirești. Nu știu dacă era sfânt că până la dreapta judecată noi nu osândim, nici nu ne mândrim, urmăm calea de mijloc a lui Dumnezeu. Nu ne mândrim când ne laudă oamenii. Deci nici când a strigat miliția după noi nu ne-am smintit. Și am rugat pe Dumnezeu să-i ierte că m-au pârât.

Cum trebuie să fie mintea unui credincios?

Maica Alexandra: Mintea să fie îndrăgostită de Iisus; să vezi ce a spus El și să cauți să-I plăci Lui cât mai mult și atunci simți bucuria duhovnicească. Numai biruind-te pe tine însuși, poți să îi iubești pe vrăjmașii tăi, să-i binecuvintezi pe cei ce te blestemă, să faci bine la cei ce-ți fac rău. Este o luptă și pentru aceasta trebuie timp și trebuie să tot citești ca să știi ce-a poruncit și ce-a spus Mântuitorul. Omul trebuie să să fie întâi documentat, să știe, să aibă o orientare.

Ce este sufletul?

Maica Alexandra: Sufletul este biserică unde se cântă lui Dumnezeu și în ea trebuie să ardă mereu o candelă: inima. Așa îmi explic de ce în toate împrejurările vieții, Mântuitorului și Maica Domnului m-au ajutat vizibil.

Ce legătură este între frica și iubirea de Dumnezeu?

Maica Alexandra: Frică de Dumnezeu are omul care nu prea împlinește poruncile; cel care-l iubește pe Dumnezeu nu se mai teme de El.

Cum să înțelegem rugăciunea în fața unei icoane?

Maica Alexandra: Icoana nu este un idol. Icoana este ca și cum ai avea dumneata fotografia mamei, a tatălui, a fiului sau a altcuiva din familie pe care îl iubești. Noi ne uităm la icoane ca la Dumnezeu și ca la prietenii noștri, sfinții; îi cinstim. Cum ne uităm la fotografia tatălui așa ne uităm la fotografia Mântuitorului. Sunt și icoane făcătoare de minuni dar acest lucru este după cum crede fiecare că nu toți au același nivel de înțelegere și aceeași credință.

Ce trăitori ați cunoscut?

Maica Alexandra: Am cunoscut la schitul Măgura o maică Minodora, venită de la Nistru, care împlinea poruncile Mântuitorului: era săracă, n-avea mai nimic în casă, oricine venea să-i ceară ceva ea îi dădea chiar ultima bucă, făcea privegheri, rugăciuni, posturi, nu judeca pe nimeni. La Mănăstirea Jepca, unde s-a călugărit Maica Minodora erau 700 de maici. Una din ele nu vorbea cu nimeni. Odată s-a rupt lanțul ciuturii de la fântână și când a mers să ia apă, o altă maică i-a spus să nu să ducă deoarece s-a rupt lanțul. Ea a tăcut și a mers înainte și după un timp apare cu găleata plină. Cealaltă maică fuge să vadă ce s-a întâmplat și vede apa ridicată până sus și începuse să scadă ușor spre nivelul ei obișnuit. Maica Minodora a avut o viață duhovnicească căci a avut multe exemple la mănăstire.

Ce sfaturi duhovnicești dați mirenilor?

Maica Alexandra: Dumnezeu privește cu dragoste către familia care se roagă și postește împreună. Postul însoțit cu rugăciunea ajunge foarte repede la Dumnezeu. Fiecare însă după puterea lui de înțelegere. La cei care știm că nu prea pot să postească nu le zic să postească decât puțin, însă în general le spun să-și țină demnitatea familiei, să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu, că la dreapta judecată vor răspunde dacă au crescut niște copii în lume și nu le-a arătat lumina lui Dumnezeu; nu e suficient să le dai haine și mâncare, trebuie să-i înveți că cine nu se teme de Dumnezeu nu se rușinează nici de oameni.

Sfatul este să crești copiii în frică de Dumnezeu, să le arăți pe Dumnezeu ca pe o persoană vie și prezentă, nu ca o poveste; să-i înveți să-L iubească. Să faceți rugăciuni și să le spui: „ia să vedem astăzi ce faptă bună facem: ajutăm un bătrân sau vizităm un bolnav la spital”, deci să antrenezi copilașii la fapte bune și să le arăți că sunt și fapte rele de care trebuie să se ferească și să nu le facă. Iar seara facem proces de conștiință. Când am găsit pacea sufletească atunci zămbim la toată lumea, nu pârâm pe nimeni iar dacă cineva ne greșește îi trecem cu vederea.

Înainte de Dumnezeu, la dreapta judecată, feciorelnicii vor fi primii iar a doua ceață vor fi cei căsătoriți care nu și-au întinat căsătoria, care au fost cinstiți. Nu trebuie să fim toți călugări, important este să-l iubim pe Dumnezeu.

MEMORIAL AL DURERII și jurnal al fericirii (3)

Arhim. Ioan Iovan

Întâlnire cu călăul (ministru de interne)

Alexandru Drăghici

Eram anchetat la "Interne", încarcerat la subsol, într-o atmosferă de iad; celulele aveau uși cu zgomot infernal, sunetul lor sinistru te tortura groaznic. În interior totul era de ciment: masă, scaun, pat, pardoseală. Aici mi-am măcinat nervii, prin aceea că ori de câte ori solicitam să ies pentru nevoile fiziologice, mi se spunea: "Așteaptă! Așteaptă!". Uneori eram ținut în această situație o jumătate de zi. Fiind călugăr mă jenam să-mi rezolv necesitățile fiziologice în celulă. În scurt timp organismul s-a slăbit; de altfel călăii asta urmăreau.

Un alt aspect al torturii morale erau anchetele de noapte. Eram trezit în miezul nopții și dus la anchetă. Acolo încercau să mă oblighe să declar lucruri cu totul ireale. Uneori lăseau ușa la celulă deschisă și trimiteau pseudoboxeri să se plimbe pe coridor gesticulând și amenințând cu pumnii: "Banditule, recunoști?! Sau este nevoie de ajutorul nostru?!". După anchetă mă coborau în celulă, eram lăsat o oră să mă odihnesc și mă trezeau din nou pentru a fi dus la o altă tură de anchetă. Acest calvar se repeta uneori de 4-5 ori pe noapte.

A fost concludent în acest interval, un vis cu închipuirea diavolului, care s-a prezentat în chip hidos, de țap cu ochi omenești. Mi-a pus picioarele din față pe umeri și cu cele din spate mi-a blocat brațele să nu mă pot închina. Când am vrut să-mi fac cruce cu limba, mi-a scuipat în față. La un moment dat, forțându-mă am reușit să strig "Maica Domnului, salvează-mă!", și m-am trezit. Informatorul de deasupra mea s-a deșteptat din somn și m-a întrebat speriat:

- Ce-i părinte?

- A fost diavolul, i-am răspuns liniștit.

Tortura morală continua zi de zi, noapte de noapte. Ușa de la vizetă se mișca cu zgomot din trei în trei minute. Când eram dus la anchetă mi se puneau ochelari negri. Din cauza frigului și a curentului din celulă mi-am pierdut toți dinții buni.

Într-una din zile, în timp ce-mi făceam rugăciunile (Pravila), cu fața în direcția crucii (însemnată de mine pe perete, cu apă), s-au deschis ușile și a intrat anchetatorul cu un general, însoțiți de gardian. Eu crezând că generalul este un procuror militar nu m-am tulburat la intrarea lui.

- Ce ai făcut dumneata acolo la perete? m-a întrebat generalul.

- M-am rugat...

- Te ții de prostii! Ce te-a făcut să îndobitocești lumea la mănăstire, ca să ajungi aici? a continuat cu dispreț.

- Aș vrea și pe dumneavoastră să vă îndobitocesc, domnule general, cu intenția nobilă de a vă apropia de Dumnezeu, așa cum am făcut-o la mănăstire cu oamenii credincioși, i-am răspuns pe același ton.

- Pe mine n-ai să mă îndobitocești niciodată, decât pe prostimea și țărănimea care mai crede în minunile voastre!

- Să știți domnule general că la mănăstirea noastră veneau oameni de la general până la cioban să se închine. Frumos din partea dumneavoastră care vă legitimați cu țărănimea și prostimea, că acum o defăimați.

- Uite la el, ce obraznic răspunde ca și la anchetă! s-a adresat însoțitorilor indispuși.

Anchetatorul s-a retras un pas în spate și îmi făcea semne disperate cu mâna, să tac. Gardianul s-a repezit și a închis geamul, să nu audă deținuții din celelalte celule. După ce generalul a ieșit din celulă, anchetatorul s-a reîntors și mi-a spus:

- Ai stricat totul, toată ancheta s-a dat peste cap și atitudinea dumitale va avea urmări grave, fiindcă a fost în control chiar ministrul de interne, tovarășul Alexandru Drăghici.

- Să fie sănătos și să nu-mi insulte credința; eu sunt gata să-mi dau și viața pentru credința mea, i-am răspuns calm.

Refuzul reeducării

În transferul la Securitatea din Bacău am fost adunați mai mulți deținuți politici pentru a fi repartizați la penitenciarele din țară. Acolo am aflat cu groază, de la un deținut supus reeducării la Pitești, despre un tratament de un diabolism incredibil. Ne spunea că li se propunea să-și renege credința în Dumnezeu, în caz contrar erau obligați să-și mănânce excrementele din propria gamelă (rog să-mi scuzați expresia). Erau așezați ore în șir într-o poziție chinuitoare, aplecată, cu mâinile la vârful picioarelor, în caz de mișcare îl loveau cu ranga peste spate. De multe ori asistau neputincioși la profanarea bestială a Mântuitorului, prin aceea că unul dintre ei trebuia să se așeze ca la jocul de capră, iar un altul îl încăleca zicând:

- Acum intră Mântuitorul în Ierusalim, călare pe asin.

Paranteza la aceste fapte mârșave este mult prea mare ca să închei aici. Ulterior, în libertate, mi-am dat seama că această blestemată reeducare a avut atâtea fațete, care de care mai vicleană, încât pe bună dreptate, inițiatorul ei (diavolul) este numit "cel mai înțelept în răutăți".

Una din fețele ipocrite ale reeducării a fost și metoda folosită la Aiud. O mare parte dintre deținuți - ortodocși și catolici - i-au căzut victimă destul de ușor, prin promisiunea că vor fi eliberați mai devreme, iar cei nereeducați nu vor avea certitudinea eliberării. Am aflat cu stupeoare că cei care consimțeau, se întreceau într-un spectacol grosolan "mea culpa", recunoscând că de mult au greșit dacă s-au împotrivit regimului comunist, pe care, acum, îl ridicau în slăvi, pretinzând solemn că niciodată nu vor unelti împotriva lui, socotindu-l o adevărată fericire. Fiindcă noi ne împotriveam să participăm, au recurs la metoda impunerii cu forța, ne-au montat în celule difuzoare, obligându-ne în felul acesta să ascultăm ceea ce ne era greață să mai auzim.

În afară de izolarea de cei reeducați care beneficiau de un regim alimentar foarte bun, nouă ni se dădea zeama rămasă de la masa lor. Curând, mulți ne-am îmbolnăvit de scorbut și decalcifierea oaselor. Cu sănătatea la pământ, dar cu mulțumirea sufletească totală pentru neacceptarea compromisului, abia împleticindu-ne picioarele, mai mult sprijiniți unul de altul, comandantul Crăciun ne-a scos la o ultimă tentativă de a accepta reeducarea. Ne-a invitat să ascultăm când se citea despre realizările regimului comunist, sau din articolele scrise de cei de la reeducare. Printre semnături erau multe nume cu rezonanță (nomina odioasă). În situația aceasta, primul vizat și invitat am fost eu:

- Părinte Ioane, te rog să citești și dumneata la ceilalți colegi ai dumitale măcar un capitol din cartea aceasta, mi-a spus întinzându-mi o carte.

- Nu voi citi niciodată din această carte, fiindcă

este "Biblia hazlie", scrisă de un călugăr catolic, care când și-a dat seama că defăimează a regretat și și-a făcut "mea culpa" toată viața.

Refuzând categoric să citesc colegilor din "Biblia hazlie", comandantul Crăciun a încercat să-mi explice că și Petru, pentru a se salva de la înec, a dat din mâini și din picioare, în felul acesta oferindu-mi o soluție de salvare. I-am răspuns că nu-mi permit să mă compar cu Sfântul Petru, dar încă n-am senzația de scufundare.

- Domnule comandant, sunt convins total că mă voi mântui și în celulă ca și în chilia călugărească din libertate, i-am spus cu tot curajul.

La răspunsul meu s-a infuriat și a ordonat gardianului să mă ducă la izolator - una din cele mai grele pedepse din închisoare. În momentul când m-am îndreptat spre ieșire, colegii au început să murmure.

- Oprește-l a strigat comandantul.

Încurajat de gestul colegilor, m-am întors cu fața spre el și l-am întrebat:

- Parcă spuneți, domnule comandant, că reeducarea este liberă?

Cu mărînimie falsă i-a spus gardianului:

- Lasă-l, socialismul nu se împiedică de un popă reacționar.

Dar nu mi-a iertat curajul. A doua zi, a ordonat să fiu transferat la Zarca, o închisoare în închisoare, cea mai dură, mai austeră izolare, creată special pentru exterminare. Îmi dădeau trei surcele de lemne pe noapte pentru a face foc într-o sobă de tuci, nici nu se aprindeau bine că se și terminau. Noaptea dormeam încovoiat cârlig, din cauza frigului. De altfel, se știa că atunci când ajungeai la Zarca erai condamnat la exterminare; puțini au scăpat teferi din acel mormânt.

Asupra mea au început să se facă din nou presiuni pentru cedare. N-au reușit. După câteva luni de detenție cruntă în Zarca, aveam o senzație de sfârșeală, simțeam pe zi ce trece că mă duc, mă sfârșesc. De câte ori n-am avut această senzație în anii grei de pușcărie! Într-una din nopțile acelea lungi, când așteptarea îmi măcina treptat-treptat nervii și trupul, mi-au apărut imagini de la hirotonie. În capul Sfintei mese, pe un scaun, era așezat P.S. Episcop martir Nicolae Popovici. După ce m-a privit cu blândețe și m-a binecuvântat am avut o senzație puternică de fericire. A doua zi dimineața am fost scos de la Zarca și transferat înapoi în incinta penitenciarului din care, la data de 1 august 1964, am fost **eliberat**. (sfârșit)

*

*

Vasile Bota: În prezent, părintele IOAN este duhovnic la "MĂNĂSTIREA RECEA" și profesor la facultatea de teologie din Alba Iulia, facultate înființată în anul 1991. A fost condamnat de regimul comunist la muncă silnică pe viață, pentru curajul de a rosti, cu glas tare, adevăruri despre prigoana ciumei roșii împotriva Bisericii strămoșești, pentru curajul de a scrie și trimite un **memoriu** conducerii statului, Ministerului Cultelor, în care demasca ororile, lășitatea, fățărnicia, minciuna și demagogia unei ideologii străine de neamul nostru (N.R. este vorba de "*Memoriul către stăpânire*" publicat în continuarea acestui articol).

Seri de-a rândul am petrecut în preajma Sfinției-sale adevărate momente de trăire duhovnicească. Au fost nopți când nu mă mai înduram să plec acasă. Într-o seară mi-a înmănat un teanc de hârtii îngălbenite - memoriu către stăpânire. L-am rugat să-mi îngăduie a-l publica în ziarul "*Cuvântul liber*", pentru ca tinerii să cunoască persecuția la care au fost supuși adevărații slujitori ai Bisericii ortodoxe. Cu strângere de inimă a acceptat să fac publice numai câteva spicuiri din acuzele adresate conducerii comuniste a statului.

Părintele Ioan a fost închis în celule reci de pușcărie, a avut lanțuri la picioare și cătușe la mâini, a fost batjocorit și umilit. Toate aceste chinuri le-a îndurat cu demnitate, pentru credința în Dumnezeu, pentru iubirea imensă față de credincioșii care îl căutau să-și aline durerile sufletului. "Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire" (1 Ioan 4,8). Dacă a acceptat să-și facă publice "rănilor", n-a făcut-o pentru bravură - la vârsta Sfinției-sale nu mai are nevoie de așa ceva - ci la insistențele subsemnatului, ale părintelui protopop Sincan, și cu binecuvântarea P.S. Andrei, ca un "memento mori" al holocaustului comunist de "rât" bolșevic.

Rog pe cititorii care au suferit pe nedrept în închisorile comuniste, care dețin documente sau informații, să ne scrie pe adresa redacției.

Memoriu către stăpânire

- fragmente -

... un împuternicit, Coban, ne-a jignit credința în sfintele moaște, afirmând că ne închinăm la oase goale, care pot răspândi microbi. Alți împuterniciți au îndrăznit să ceară socoteală asupra metodelor săvârșirii sfintelor taine, dar au fost refuzați categoric și îndrumați să-și vadă de misiunea lor.

În acest rechizitoriu intră chiar statul, prin Ministerul Cultelor, fiindcă tolerează, prin reprezentanții săi, să întreprindă o prigoană, uneori fățișă, contra credinței. Dacă se spune că lupta partidului, adică a ateismului, trebuie să fie dusă

ideologic contra credinței și a lui Dumnezeu, atunci de ce se pedepsesc elevii, studenții militarii, învățătorii și alți slujitori, membri sau nemembri de partid, pentru că merg la biserică? Este foarte confuz și evaziv termenul de *mistic*, în baza căruia mulți au suferit sau sunt puși sub urmărire.

Uneori reprezentanții statului au ieșiri necontrolate, cum s-a întâmplat la mănăstirea noastră în ziua întâi de Crăciun, când împuternicitul a înjurat de Dumnezeu și de Sfânta Cruce pe creștinii închinători, pălmundu-i pentru că vin la mănăstire în loc să se odihnească pe la casele lor. Cei care vor să aducă lumina lui Hristos în popor, prin cărți de rugăciuni, cruciulițe, icoane, tămâie etc., de ce oare sunt urmăriți și opriți? De ce li se confiscă toate obiectele, de ce sunt judecați și condamnați la ani grei de închisoare? Întrebăm și noi în ce constă libertatea religioasă, care sunt limitele ei? Căci, pe cât se vede, treptat-treptat se rezumă numai la suflet; nici în Biserică nu se mai poate refugia creștinul, să nu fie suspectat și încondeiat!

Dacă este o colaborare între biserică și stat, atunci de ce statul are drepturi nelimitate și se amestecă grosolan în toate ale bisericii, neîngăduindu-i deplină libertate spre împlinirea misiunii sale de sfințire a sufletelor? Statul se amestecă în predici și slujbe, pretinzând să fie scurtate sau chiar anulate în anumite zile. Statul și partidul au împuterniciți, loțiitori politici, politrucii, activiști și profesori de doctrină marxist-leninistă, ateistă, prin ministere, armată, școli, facultăți și alte instituții, iar Bisericii nu i se îngăduie să aibă reprezentanții ei.

Partidul are reprezentanți în Biserică pe domnii împuterniciți. Bisericii de ce nu i se acordă dreptul de a merge prin școli și armată, unde sub masca atacării misticismului se neagă credința în Dumnezeu? Oare asta este libertatea cultului și metoda ideologică în RPR? Categorie, nu! Aceasta este metoda cea mai perfidă de prigoană religioasă. E deghizată în articolul 84 și oarecum planificată în intensitate, dar tot prigoană se cheamă. Unii au zis că suntem reacționari. În sens duhovnicesc au dreptate: vrem să fim reacționari până la moarte împotriva diavolului și a ucenicilor săi. Alții ne-au spus că am fi un centru mistic în coasta Rusiei. De fapt, mănăstirea constituie un centru duhovnicesc așezat de Dumnezeu în coasta lui Antihrist...

Femeia

o lumină care umblă prin lume și luminează (2)

Prof. Ana Suciu

„În cer s-a arătat un mare semn: o FEMEIE, înveșmântată
în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăspre-
zece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile
nașterii și avea un mare chin ca să nască“. (Ap.12: 1-2)

Pentru început mă adresez tânărului anonim ce ne mărturisește cum l-a descoperit de Dumnezeu (în „Porunca iubirii“ nr. 2, pag. 18). Într-un mod minunat ai avut revelația Sfintei Treimi și în conjunctura respectivă s-a produs convertirea. Sigur că ce-ți descoperă direct Dumnezeu, rămâne înrădăcinat în suflet și-n inimă. Nimeni și nimic nu o va putea șterge. Trăim vremurile când copiii vor avea vise... bătrânii vedenii...

Stimate domn nu vă doresc decât ca începând din acea clipă să lăsați Duhul Sfânt să vă conducă viața. Să nu vorbiți despre Duhul Sfânt doar ca despre o experiență, pentru că El este o Persoană Copleșitoare. Dimineața, când vă treziți spuneți-I: „Bună dimineața Duhule Sfânt“ și să fiți sigur că nimic rău nu vi se va întâmpla în acea zi. EL are controlul absolut și toarnă toată grația și iubirea Sa în sufletele noastre, prin intermediul comuniunii Sale cu noi („grație“ - cuvânt de origine greacă ce înseamnă „favoare“, bunătate izvorând dintr-un prinos de iubire necondiționată care nu așteaptă nici o altă răsplătă în schimb, decât tot Iubire). Măsura credinței noastre este direct proporțională cu comunicarea noastră cu Duhul Sfânt. Dacă Duhul Sfânt nu ne ajută să comunicăm cu Dumnezeu prin rugăciune, noi nu ne putem ruga așa cum trebuie. Biblia confirmă acest lucru cu claritate în 2 Tes.3:5: *“Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Iisus”*. În acest verset Domnul înseamnă Duhul Sfânt.

Mare păcat că în vremurile noastre a fost ruptă relația cu Duhul Sfânt. Oamenii nu au cunoștință de Duhul Sfânt, motiv pentru care nu-L primesc cu inima deschisă. Din această cauză sfârșesc prin a eșua în încercarea de a îndeplini voia Domnului numai prin propriile lor mijloace și eforturi. Acest tragic eșec a fost arătat cu claritate în Ap.3:20: *„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”*. Dacă aceste cuvinte ar fi fost adresate unei lumi de necredincioși, nu m-ar surprinde prea mult. Dar ele erau adresate Bisericii din Laodicea, credincioșilor de la sfârșitul timpului. Ce revelație îngrozitoare! Măsura Duhului Sfânt este puterea unică și definitivă a Bisericii. Poate unii, care nu mă cunoașteți, vă întrebați, citindu-mi ideile scrise, cărei Biserici aparțin, sau cărei religii. Vă răspund: religia mea este Dumnezeu și nu eșez să intru în orice Biserică sau casă de rugăciune. Curând vom fi o singură turmă și un singur Păstor.

Dar pentru că am fost rugată să vă scriu despre ce a însemnat pentru mine Medjugorje încerc să-mi adun câteva idei din primul pelerinaj din 30 iulie - 5 august 1996. Rețineți însă că povestindu-vă, nu fac altceva decât să mă plimb pe puntea unui Vas, cum vreau eu, ... în toate direcțiile... dar Vasul mă va duce într-un anume Loc Sfânt în cele din urmă.

Deci să încep.

1. Ca tot românul așteptam momentul să ajung în Medjugorje. La ora 3 dimineața, când am coborât din autocar și ne-am așezat toți în genunchi în fața Statuii Albe a Maicii Sfinte să ne rugăm, am fost zguduiți și deranjați de țipetele unei fete posedate ce era din județul Caraș-Severin. Ea rămăsese în autocar, nu a avut puterea să ne urmeze. Am simțit imediat că este un loc sfânt. Martori au fost 70 de români.

2. A doua zi am aflat că Maica Sfântă a lăsat cu câteva luni înainte, un mesaj special pentru români: *„... pentru voi românii Dumnezeu a pregătit ceva mareț spre a vă dăruia. Ceva care să vă unească pentru că sunteți prea dezbinăți”*. După un an aveam să înțeleg acest mesaj, care nici nu a fost luat în seamă de românii prezenți acolo. N-ar fi băjbăit acum din necredință în îndoială.

3. Întâlnirea cu padre Iozo m-a impresionat până la lacrimi, când ne-a spus: *„voi nu ați venit aici întâmplător, ...voi toți ați fost chemați”*. Știam că ... mulți chemați, puțini aleși, motiv pentru care admiram vizionarii și-i fericeam pentru faptul că ochii lor au văzut și văd chipul Sfintei Fecioare. Fac o paranteză, nu mă pot abține să nu spun, deocamdată atât, că acum, după doi ani, eu o pot atinge, pot sta cu capul pe umerii ei.

4. Îndemnați fiind să scriem o scrisoare Sfintei Fecioare, prin care să-i cerem ce dorim, dar să-i facem și promisiuni, am răspuns și eu acestui îndemn. Ce voi spune acum este în premieră, n-am spus nici familiei mele, considerând că este secretul nostru. De ce vi-l mărturisesc? Pentru a înțelege că ceea ce am dorit cu ardoare eu acolo, nu că mi s-a îndeplinit, ci am primit ce nu mi-aș fi putut închipui vreodată - după mai puțin de un an.

Am cerut așa:

- a) Maică Fecioară eu doresc să fiu printre aleșii tăi, pentru a-ți sluji ție și numai ție.
- b) Doresc apoi să mă ajuți să fiu un exemplu pentru cei din jurul meu. Să fac numai ce

este plăcut în fața lui Dumnezeu. Mă gândeam atunci la cei ce nu-și fac semnul crucii, nu o cinstesc și nu cred în puterea icoanelor.

- c) Și-am mai zis: „dacă-mi este îngăduit, te-aș mai ruga să-mi iei durerile de la umărul stâng, care mă împiedică să pot munci”.
Apoi am făcut promisiuni.

Ajunsă acasă am realizat că am primit harul rugăciunii continue cu inima. Am renunțat la televizor, căci într-un mesaj ni s-a spus: „Voi ați pus în centrul camerei televizorul care vă face programul zilei, iar pe Dumnezeu L-ați pus la colț, când ar trebui să fie invers”. În fiecare seară înainte de culcare, sărutam fotografia Sfintei Fecioare de pe cartea „Trăiți iubirea” pe care o deschideam mereu pe mesajul ce se referea la Iubire. Ca urmare, am înțeles că în rugăciunile mele zilnice trebuie să-I cer Tatălui Cerească să-mi inspire Iubire față de El și față de aproapele.

5. Acolo am învățat cântecul ce are un text minunat:

Cerul Sfânt, întreaga lume
Preamărește al tău nume
Și-ți aduce cu Iubire
Laudă și mulțumire.

Ref: O regină-a păcii Sfântă
Astăzi toată lumea-ți cântă
Toți cu drag te înconjoară
Maică Sfântă și Fecioară.

Numai Tu aduci Marie
În Medjugorje bucurie
Și încredere deplină
Celor care vor Lumină.

Tu ești steaua dimineții
În necazurile vieții
Tu ești scut și ocrotire
Pentru întreaga omenire.

Maică Sfântă preacurată
Fii cu noi în viața toată
Și din valea primejdiei,
Du-ne-n slava veșnicie.

6. Vedeți dumneavoastră când auziți de Sfântă Fecioară vă gândiți în mod sigur la Sf. Fecioară Maria care acum 2000 de ani, L-a născut pe Domnul Iisus, mântuitorul lumii. Însă Fecioară este și Femeia care aduce pe lume un copil în mod miraculos (asemeni Sfintei Fecioare Maria), descrisă în capitolul din Biblie din mottoul articolului și care se referă la Fecioara vremurilor apocaliptice.

Doresc să închei referindu-mă din nou la Duhul Sfânt. În Fap.Ap.5:3-4, Petru i-a replicat lui Anania: „Pentru ce ți-a umplut satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din moștenire? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu. Sau, câteva versete din Vechiul Testament sunt menționate în Noul Testament ca și când ar fi fost scrise de Duhul Sfânt. De exemplu în Isaia 6:9 se spune: El (Domnul) a zis atunci: „*Du-te și spune poporului acestuia: „Într-una veți auzi și nu veți înțelege, într-una veți vedea și nu veți pricepe”*”.

Din pasajele Bibliei am înțeles clar că Duhul Sfânt este într-adevăr una cu Tatăl și cu Fiul, în Sfânta Treime. Cuvântul Domnului este identic cu cel al Duhului Sfânt din Noul Testament (vezi Evrei 10:15-16 și Ieremia 31, 33). Duhul Sfânt și Domnul Hristos au creat cerurile și pământul, din voința Tatălui. Duhul Sfânt face ca oamenii să se poată naște din nou (Ioan 3:5-7) și să învie din morți, tot El a dovedit lumea vinovată în ceea ce privește păcatul (de a nu-l recunoaște pe Iisus drept Fiul lui Dumnezeu), dreptatea (pe care o avea Iisus când spunea că este Fiul lui Dumnezeu, atestată prin înălțarea sa la Tatăl) și judecata (lui satana de către Dumnezeu) - Ioan 16:8-11 - și cu El a izgonit Iisus diavoli (Matei 12:28). Deci Duhul Sfânt ... care este veșnic, atotștiitor, atotputernic și omniprezent - nu este El Dumnezeu!? Duhul este de asemenea, măreț și sfânt, și slăvit ca și Tatăl și Fiul.. Trebuie să căutăm mereu rugăciuni arzătoare și cântece de implorarea Duhului Sfânt ca de exemplu: „Vino, Duhule Sfânt Preasfânt”, „Duh al Dumnezeului celui viu, vino iarăși peste mine” sau Duh Sfânt cu Lumina dumnezeiască oprește-te la mine”.

Vedeți dumneavoastră, dacă Duhul Sfânt nu ar fi o persoană, cum ar putea să știe toate situațiile și să ne ajute. Și pentru a fi o persoană, o entitate, trebuie să posede atribute ca de exemplu: cunoașterea lucrurilor și faptelor, sentimente ca bucuria, mânia, plăcerea, tristețea și voința de a decide ce atitudine să ia față de aceste sentimente (Rom.8:26-27; 1Cor.2:10-11). Din proprie experiență vă pot spune că Duhul Sfânt posedă o voință și mijloace de a o face cunoscută. Fără îndoială că Biblia arată că Duhul Sfânt este o persoană reală care sălăsluiește și lucrează cu noi și în noi.

Natura personală a Duhului Sfânt este motivul pentru care este atât de important să-L servim. Ar fi necesar să ne închinăm unei puteri impersonale? Nu! Dar dacă preamărim numele Său Sfânt, El răspunde ca o persoană, cu personalitate, pentru că el este Dumnezeu, El este Mângâietorul nostru, trimis de Iisus Hristos... Minunată este marea taină a venirii Domnului nostru Iisus!

Ne răspunde părintele... de la inimă la inimă

Ne răspunde părintele... Teofil Părăian

În familia noastră tot timpul există nervi și ceartă. Cum să ieșim din această situație?

Răspuns: Cei care sunt nervoși vor ca toate lucrurile să meargă după voia lor. În Filocalie se spune că *mânia îi soră cu mândria* sau că *la temelia mâniei stă mândria*. Eu, când eram copil, eram foarte nervos, iar cei din jurul meu îmi atrăgeau mereu atenția. Apoi am citit o carte care m-a ajutat foarte mult, „Taina mulțumirii sau Domnișoara Poliana”, scrisă pentru copii, cu o idee profund creștină la bază. Îndemnul, în roman, pentru copii, este ca în toate împrejurările să-și găsească mulțumirea, să găsească un motiv de a fi mulțumit și în situații neplăcute. Nervozitatea o poți înlătura în măsura în care te jenezi de tine însuși, că ai ajuns în această situație; dacă nu îi înlături pricinile nu o poți înlătura.

În Pateric se spune că erau doi inși într-o pustie, care trăiau foarte bine împreună, dar la unul îi vine o idee: hai să ne certăm și noi cum se ceartă oamenii de rând; celălalt îi zice că s-ar certa dar nu știe. Hai că te învăț eu: punem o cărămidă între noi și unul zice că e a lui, celălalt că e a lui, și din asta se face porneala. Așa au făcut, dar după ce au pus cărămida între ei și unul a spus că e cărămida lui, celălalt i-a spus că „dacă e a ta ia-o și te du cu ea cu tot” și așa s-a terminat cearta. Dacă nu rămân pricinile răului, nu rămâne nici răul.

Dar s-a mai întâmplat și altfel. Tot așa, doi oameni se înțelegeau foarte bine unul cu altul și diavolul și-a pus în minte să îi despartă. Așa i s-a arătat la unul ca un porumbel, iar celălalt a zis că nu-i porumbel, că-i cioară. Și tot așa până s-au apucat la bătaie. După ce s-au liniștit și-au dat seama că nu e nici porumbel și nici cioară, ci e vrăjmașul binelui care a vrut să-i despartă. Așa că foarte mult ajută la liniștirea sufletească din punctul acesta de vedere, dizolvarea pricinilor. Adică să nu te socotești îndreptățit pentru nervozitate și răutate ci să îți faci un proces de conștiință, să te jenezi și să previi alte situații asemănătoare.

Ce înseamnă că “rugăciunea este piatra de încercare a tuturor lucrurilor”?

Răspuns: E același lucru cu ceea ce se spune că *“rugăciunea este judecata și judecătorul și scaunul judecătorului înainte de judecata cea viitoare”* (în “Scara” Sf. Ioan Scărarul). Acolo se are în vedere faptul că într-o rugăciune intensă și întinsă, întinsă și extinsă, într-o rugăciune cuprinzătoare, ai posibilitatea să ve-

cui aparții, să-ți dai seama de ponderea pe care o au în sufletul tău lucrurile câte îți vin în minte în vremea rugăciunii. Atunci știi unde ești înclinat mai mult, ce patimi sunt mai puternice în tine, cât trăiește lumea în tine, cât este prezent Dumnezeu în viața ta, în conștiința ta, în ființa ta, ce te preocupă în special, ce urmărești. Toate acestea se văd în rugăciune și de aceea rugăciunea este piatra de încercare a tuturor lucrurilor.

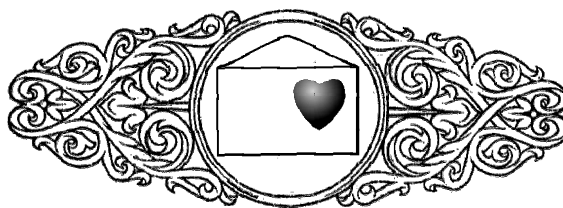
Putem spune că despățimirea nu se poate realiza fără a spune rugăciunea lui Iisus?

Răspuns: Da. Așa este. Nu știu ce ar putea omul dacă s-ar rezuma numai la rugăciunile de dimineață și de seară, de pildă la pravila de anumite ore. Și după aceea ce să mai facă în raport cu Dumnezeu dacă nu zice rugăciunea aceasta, dacă nu se adună în rugăciunea aceasta? Ce-ar putea să facă oare? Și pentru despățimire și pentru limpezirea vieții, pentru tot ce e frumos și bun în lumea aceasta, pentru că toate ale omului pornesc de la gândul omului. Îți îmbunătățești mintea, îți îmbunătățești viața. *Dacă nu-ți faci rânduială în minte, nu poți să-ți faci rânduială nici în viață.*

Dacă ar fi să rezumați într-o frază trăirea și experiența dumneavoastră de-o viață, ce ne-ați putea spune?

Răspuns: Nu știu dacă aș putea să cuprind într-o frază o experiență de o viață. Ceea ce aș vrea eu să aibă oamenii în vedere pentru binele lor, este să iasă cumva din sfera unui creștinism intelectual, din sfera unui creștinism de idei. Citeam de curând o carte intitulată “Faceți ceea ce vi se spune”, o carte despre Maica Domnului, scrisă de un teolog catolic, unde se punea problema de ce astăzi Maica Domnului nu mai este cinstită de către credincioșii noștri atât cât ar trebui să fie cinstită; el răspundea că credința de astăzi e mai mult o credință de idei, o credință intelectuală și că ideile n-au mame și fiindcă n-au mame creștinismul de azi nu o are pe Maica Domnului. Să ieșim din sfera aceasta intelectuală și să intrăm în realitățile divine așa cum sunt ele, să intrăm în legătură cu Dumnezeu, să avem conștiința că zicând “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, nu vehiculăm o idee, nu întoarcem în minte o idee, ci intrăm în legătură cu Cel cu care vorbim, cu Domnul Hristos, îl recunoaștem ca Mântuitor al nostru și îi cerem ajutor ca să devenim ceea ce vrea El să devenim. Deci ponderea nu trebuie pusă pe noi ci pe Dumnezeu, să facă Dumnezeu ce vrea El cu noi.

DĂRUIND VEI DOBÂNDI

Dorim să venim în sprijinul persoanelor defavorizate (săraci, bolnavi, orfani, handicapați, bătrâni, șomeri, tineri căsătoriți, familii cu mulți copii, etc.). Vă rugăm, pe toți cei aflați în nevoie, să ne scrieți care sunt nevoile dumneavoastră. **Noi vă vom publica întrebările și nevoile și fiți siguri că se vor găsi credincioși care să vă ajute, care să vă trimită cele necesare (haine, alimente, medicamente, proteze, bani, un sfat sau un leac pentru problemele dumneavoastră).** Dacă se dorește anonimatul, noi vom fi intermediarii dumneavoastră (caz în care vom verifica situația dumneavoastră).

Vom publica și răspunsurile, soluțiile sau ajutoarele oferite de cititori, specialiști (medici, etc), ONG sau Biserică.

Vă rugăm să decupați și să completați formularul de mai jos (*obligatoriu*), apoi introduceți-l într-un plic împreună cu scrisoarea (cererea) dumneavoastră și expediați plicul pe adresa redacției (OP 2 CP 12, 2300 Făgăraș, Jud. Brașov).

Nume și prenume.....Data nașterii.....

Adresa: Str.....Nr.....

Bl.....Sc.....Et.....Ap.....

Localitate.....Cod.....

Jud./ Sector.....Tel.....

Situația socială: 1. Venitul lunar net al familiei (salarii+șomaj+ajutor social+alocații pentru copii + pensii alimentare+alte).....

2. Numărul de copii sub 18 ani

3. Căsătorit/Necăsătorit/Văduv/Tânăr căsătorit.....

4. Handicap sau boală gravă

5. Bătrân (peste 65 de ani) sau orfan

6. Situația locativă

7. Profesia

Semnătura

În această rubrică publicăm gratuit cereri și oferte de locuri de muncă

Vă informăm că dintr-o eroare scrisorile dumneavoastră au ajuns la fosta adresă a asociației și nu pe adresa redacției. De aceea au ajuns la noi foarte târziu.

4M. *Mă numesc Stoicescu Cristina, am 24 ani și vă scriu într-un moment de disperare, cu speranța că poate mă puteți ajuta. Soțul meu, în vârstă de 36 ani, a suferit acum 3 ani o operație la colon sau mai bine zis o extirpare de colon și i s-a făcut anus contra naturii. Diagnosticul este de cancer de natură malignă. Problema sunt **pungile** de care are nevoie și care sunt foarte scumpe, având în vedere pensia lui de 360.000 lei și ajutorul meu de 120.000 lei ca persoană handicapată (boală mixtă de collagen). De fapt aceste puni nu se prea găsesc. Vă rog din suflet, dacă puteți, să-mi procurați aceste puni. (Str. M. Kogălniceanu 140, 0700 Alexandria, jud. Teleorman)*

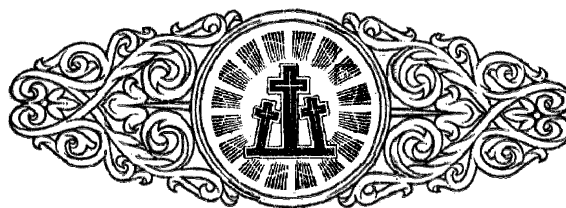
Dragă Cristina, aceste puni se pot obține gratuit de la

spitale și policlinici (mai sigur în orașele mari), unde trebuie să vă prezentați cu bilet de trimitere. Vom încerca și noi să facem rost și îi rugăm și pe cititorii revistei.

4B. *Mă numesc Jica Victor și sunt tatăl unei fetițe de 16 ani amenințată să dispară datorită unei afecțiuni grave a rinichilor. Totuși există o speranță ca viața fiicei mele Alina să fie salvată. Este vorba de un transplant renal. Anexez o adeverință din partea clinicii Pediatrie II - Cluj Napoca, din care reiese necesitatea acestui transplant. Operația este grea și costisitoare. Suntem o familie modestă (sunt maistru militar) și nu putem plăti **100.000.000 lei** (costul rinichiului de la donator). Părinții nu suntem compatibili pentru a dona. Sunt un tată disperat. Am mai avut un copil care a murit la vârsta de 10 ani (în 1989) cu insuficiență renală. Am deschis un cont umanitar nr. 45903500901-BCR-Suc.Mureș, pe numele Jica Alina.*

Vă sugerăm să apelați la întreprinderile mari și la Ministerul Muncii și Protecției Sociale care are un fond cu care s-au mai rezolvat astfel de cazuri, cu ordonanță de urgență.

STIRI DIN LUMEA CRESTINĂ

– A trecut la cele veșnice la 9 iunie a.c. cardinalul Agostino Casaroli, diplomat de excepție al Vaticanului. În vârstă de 83 de ani, până la pensionarea sa în 1990, cardinalul Casaroli a fost rând pe rând, subsecretar al Consiliului pentru Afaceri Publice al Vaticanului, secretar de stat, fiind numit „Monsenior perestroica” pentru rolul său în căderea blocului comunist din est. A vizitat și România cu ani în urmă și este cel care l-a hirotonit pe actualul Mitropolit Ioan Robu de București la 8 decembrie 1984 în Vatican.

– Sfinția Sa Hristodulos al Atenei și al întregii Elade a făcut între 13–17 iunie a.c. o vizită la Patriarhia Ecumenică din Constantinopol, prima după întronizarea sa ca arhiepiscop. Aici s-a întâlnit cu Sfinția Sa patriarhul ecumenic Bartolomeus I și cu ceilalți membri ai sinodului patriarhal și au fost discutate probleme referitoare la relațiile dintre cele două Biserici, relații „înghețate” cumva pe timpul fostului întâistătător al Greciei, Serafim. S.Sa Hristodulos a adresat o invitație oficială patriarhului ecumenic, de a vizita Grecia. Totodată, Sfinția Sa a participat la Halki la un simpozion internațional pe teme ecologice.

– La Seminarul Teologic de la Eckaterinburg (Urali) mai mulți studenți și credincioși fanatici, incitați de un cleric ortodox, au ars public lucrările teologilor ortodocși ruși contemporani din exil: Alexandre Men, Alexandre Schmemmann și Jean Meyendorff pe motiv că ele cuprind idei eretice ce contravin învățăturii ortodoxe. Acest act a produs indignarea Patriarhiei Moscovei precum și a teologilor ruși din Paris și S.U.A.

– Doamna Caterina Karkala-Zorba, teolog grec ortodox, a fost aleasă copreședinte al Forumului Ecumenic al Femeilor din Europa, desfășurat între 4–10 iunie la Escorial în Spania. Au participat peste 200 de femei din 29 de țări și care și-au reafirmat sprijinul față de idealurile ecumenice ale mișcării, ce lucrează în colaborare cu Societatea europeană a femeilor.

– Una dintre principalele comunități ortodoxe grecești de stil vechi din S.U.A. a fost primită în rândul Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol la cererea conducătorilor acesteia. Arhiepiscopul Spiridon al Americii, a celebrat o liturghie solemnă în biserica Sfânta Irina din Astoria – New York, în cadrul căreia cei doi episcopi de stil vechi Paisie și Vichentie au revenit la sânul Bisericii mame, și-au făcut „mea culpa” în fața Sinodului patriarhal din Fanar.

– Arhiepiscopul Hrisostomos al Ciprului a făcut o vizită oficială în Grecia la începutul lunii iunie a.c., prilej cu care s-a întâlnit cu Sfinția Sa Hristodulos al Atenei, discutând probleme de interes major pentru cele două Biserici, precum și pentru interesul general al Ortodoxiei în lume. Cu acest prilej Sfinției Sale i-a fost conferit titlul de „Doctor honoris causa” al Universității din Atena.

Sfinția Sa s-a întâlnit de asemenea, cu oficialități elene prezentând situația dramatică a ciprioților greci din așa-zisa Republică a Ciprului de nord, unde în ultimii ani s-au intensificat mișcările antiortodoxe. Zeci de biserici au fost dărâmate sau transformate în baruri, muzee, discoteci sau chiar grupuri sanitare, de către autoritățile turce. Multe din icoanele vechi și din obiectele de cult ale acestora sunt vândute pe piața neagră sau în Occident de către traficanți turci.

– Mitropolitul grec Joachim de Volos a punit, post-mortem, titlul de „drept al popoarelor” din partea Institutului Yad Vaschem din Ierusalim, în amintirea atitudinii sale eroice din timpul celui de-al doilea război mondial față de evreii din eparhia Sa pe care i-a apărut în fața atacurilor naziste.

În Grecia interbelică numeroși preoți și ierarhi au luat apărarea evreilor oprimați de autoritățile naziste. Astfel, Mitropolitul Chrisotom de Zakintos, când i s-a cerut să dea o listă cu evreii din eparhia Sa a scris doar un singur nume: pe al său. La fel Arhiepiscopul Damaskin al Atenei a eliberat numeroase certificate de botez, desigur false pentru evrei ferindu-i de deportare.

– Sfinția Sa Bartolomeus I, patriarhul Ecumenic de Constantinopol a făcut o vizită pastorală în Canada între 25 mai – 2 iunie a.c.. A fost prima vizită a unui patriarh în această țară și ea a facilitat întâlniri cu cele mai înalte oficialități ale țării, precum și cu credincioșii și clerici din comunitățile ortodoxe de origine greacă și ucraineană din Ottawa, Vancouver, Winnipeg, Toronto și Montreal. Biserica Ortodoxă din Canada numără aproximativ 750.000 de credincioși dintre care 300.000 sunt de origine greacă, iar restul de origine ucraineană, antiohiană, rusă, sârbă, română și bulgară.

Sfinției Sale i-a fost conferit titlul de „doctor honoris causa” al Institutului Teologic Ortodox Sfântul Andrei din Winnipeg în semn de prețuire al activității deosebite depuse pe plan bisericesc și ecumenic.

– Între 30 august - 1 septembrie a.c. s-au desfășurat la București lucrările celei de-a XII-a Reuniunii Internaționale „Oameni și Religii”. Organizată de către Comunitatea Sant-Egidio din Roma, sub patronajul Președenției României și a Patriarhiei Române, Reuniunea a avut ca temă: „*Pacea este numele lui Dumnezeu*” și s-a bucurat de prezența a aproximativ 800 de delegați, reprezentând 30 de religii din peste de 50 de țări ale lumii. Începută cu o Sfântă Liturghie ortodoxă, celebrată în aer liber pe colina Patriarhiei și la care au luat parte patriarhi ortodocși și șefi de biserici autocefale, Reuniunea a continuat cu lucrări pe secțiuni, după care marți, 1 septembrie, s-a încheiat în Piața Universității cu o grandioasă adunare pentru pace, care a și redactat *Apelul pentru pace*, semnat de toți întâistătorii prezenți.

Dintre personalitățile prezente la Reuniune amintim: Sfinția Sa Petru al VII-lea, patriarhul Alexandriei, Sfinția Sa Ignatios IV Hazim, patriarhul Antiohiei, Sfinția Sa Teoctist, patriarhul României, Sfinția Sa Maxim patriarhul Bulgariei, Sfinția Sa Hrisostom Arhiepiscopul Ciprului, Sfinția Sa Abbuna Paulos Patriarhul Bisericii Etiopiene, Sfinția Sa Aram I Catolicosul de Cilicia ș.a.

Din partea Bisericii Romano-Catolice au fost prezenți șapte cardinali în frunte cu Eminența Sa Cardinalul Edward Idriss Cassidy, alți episcopi catolici din Europa, precum și întreg episcopatul romano-catolic și greco-catolic din România. Au fost prezenți de asemenea, reprezentanți ai Bisericilor Protestante, ai religiilor musulmană, mozaică, budistă, șintoistă, confucionistă, lamaistă etc.

Reuniunea a demonstrat faptul că religiile lumii pot constitui o forță puternică în fața pericolelor războaielor și un glas tenace pentru apărarea păcii în lume, darul cel mai preț al lui Dumnezeu.

- Începând din anul școlar 1998-1999 elevii din școli și licee vor studia obligatoriu religia, o oră pe săptămână. Opțiunea pentru religia studiată va fi formulată în scris de către părinții elevului. Notarea se va face prin calificative.

P.S. Visarion Rășinăreanu
Episcop vicar - Sibiu

Din „**Mesajul președintelui SUA**” la reuniunea „Oameni și religii”:

Tema reuniunii, „Pacea este numele lui Dumnezeu” reprezintă un mesaj puternic care unește oameni de toate confesiunile. Trebuie să răspândim acest mesaj ... nici o religie nu iartă violența și terorismul... Unii au încercat să justifice atacurile teroriste împotriva intereselor americane din întreaga lume, prezentându-le ca o parte a Jihadului Islamic (războiul sfânt). Dar sute de milioane de musulmani din întreaga lume -

inclusiv câteva milioane din Statele Unite - se opun terorismului și deplâng deturnarea învățăturilor lor religioase în justificări ale unor acte inumane și nedemne de orice religie. America a fost îmbogățită de diversitatea comunităților sale religioase ... Această diversitate a subliniat angajamentul nostru față de exercițiul liber al conștiinței, credinței și practicii religioase. *Negarea libertății religioase a oricărei persoane amenință libertatea tuturor.*

Din „**Cuvântul președintelui României**” la închiderea a reuniunii „Oameni și religii”:

Reuniunea „Oameni și religii” a demonstrat faptul că **dialogul** rămâne singura modalitate eficientă de a ne apropia, pentru a descoperi ceea ce ne unește. Experiența acestui dialog dovedește că, în pragul mileniului III, **politica și religia** se pot asocia spre binele comun ... Sunt societăți în care politica și religia se confundă imprudent, sunt societăți în care politica și religia se ignoră ... *Sunt convins că, pe viitor, relația dintre viața civilă și cea religioasă se va construi altfel.* Pentru ca pacea socială și înțelegerea între națiuni să se poată menține, este nevoie să căutăm o sinteză. O sinteză între faptul religios, cu deschiderile sale spre lumea spiritului și faptul democratic, a cărui prezență asigură drepturile omului.

Un asemenea scop este desigur mai ușor de formulat decât de atins. Am certitudinea că redefinirea raportului dintre religie și politică nu se poate face numai cu datele pe care ni le furnizează istoria recentă; este nevoie să reflectăm la o nouă cale și să experimentăm noi soluții.

Avem nevoie de o gândire neconvențională, de reforma instituțiilor internaționale și a sistemelor de educație, de apropierea marilor comunități religioase, de ratificarea unor noi instrumente juridice, de reducerea decalajelor economice, de utilizarea rațională a progresului tehnologic, dar mai ales, de inventarea unui nou mod de acțiune, nebirocratic, just și eficient.

În acest proces de reorganizare, religiile ne pot reaminti câteva adevăruri fundamentale, pe care adesea le neglijăm: adevărul că viața e sacră ... adevărul că nu ne putem împlini fără ajutorul celorlalți și că limitele condiției noastre ne recomandă o mai mare modestie în tot ceea ce facem sau credem că putem face...

Sper din toată inima că *Apelul pentru Pace* al reuniunii de la București, va transmite lumii dorința noastră ca, împreună cu toți oamenii de bună-credință, *să construim o adevărată civilizație a iubirii*

În această rubrică se dezbate:

- *probleme deosebite privind sfârșitul (Ω): sfârșitul lumii, moartea și sufletul după moarte;*
 - *probleme prioritare privind mântuirea sufletului: mijloacele de mântuire (Biserica și Sfintele Taine, Sfânta Scriptură, postul și rugăciunea neîncetată, iubirea și jertfa creștină, părintele duhovnic, etc.) și piedicile din calea mântuirii omului ca persoană și ca neam.*
- Subiectele Ω rămân deschise. Așteptăm completări și de la cititori.*

Criza familiei (3)

AVORTUL (CRIMĂ, GENOCID ȘI DEICID) ȘI PLANIFICAREA FAMILIALĂ

Pr. Prof. Ilie Moldovan

Avortul - crimă: atentat împotriva persoanei umane

Sensul criminal al avortului. Omul este chemat la o plinătate de viață care depășește cu mult dimensiunile existenței sale pământești. Prin întrupare, Fiul lui Dumnezeu s-a unit într-un anumit fel cu fiecare om, iar prin această unire fiecare om este o persoană. În sensul acesta și copilul din sânul matern, din chiar momentul concepției sale, este o persoană. În acest eveniment al mântuirii divine se revelează într-adevăr omenirii nu numai iubirea nemărginită a lui Dumnezeu „care atât de mult a iubit lumea” (Ioan 3,16), ci și în valoarea incomparabilă a fiecărei persoane umane. Așadar, Hristos Domnul face ca fiecare om să fie o persoană absolut unică. Astăzi, această intervenție a Fiului lui Dumnezeu, prin care viața umană dobândește un caracter personal, devine deosebit de relevantă, tocmai pentru că se înmulțesc și se ascut în mod impresionant amenințările aduse vieții persoanelor, mai ales atunci când această viață este slabă și lipsită de apărare.

Prin suprimarea vieții unei persoane, pruncuciderea este o crimă. **Drepturile pe care le deține o persoană nu le-a primit de la părinți, de la familie, de la societatea în care se găsește, ci sunt drepturi conferite de Dumnezeu.** Întrebarea e, cum reacționează

membrii unei societăți pro-avortioniste în fața dreptului copilului ca persoană la viață? Imaginea ce ne apare este, indiscutabil, dramatică. Dacă este mai grav și mai îngrozitor ca oricând fenomenul atâtor vieți omenesti aflate în pragul morții prin **nesocotirea drepturilor lor la viață**, nu mai puțin grav și îngrozitor este faptul că însăși conștiința, întunecată de către gândirea seculară a vremii noastre, percepe tot mai greu distincția dintre bine și rău. Ceea ce e mai important în existența unei persoane privește valoarea sa fundamentală ca viață omenească. Crima, în această condiție a nesensibilizării ei, își pierde gravitatea, dar ea rămâne tot crimă.

Cine sunt vinovații crimei privind avortul?

C Pentru femeia care a săvârșit un avort (și a supraviețuit), vina și durerea care au urmat acestui act sunt mult mai dureroase și mai amare decât orice pedeapsă care ar putea fi prescrisă de către Biserică. Totuși, cea mai mare vină îi revine ei. Există preoți care relatează despre femei care suferă de pe urma avortului și după numeroase Spovedanii și dezlegări. Datoria Bisericii față de acești suferinzi sărmani este de a-i aduce la pace cu ei înșiși și cu Dumnezeu, curățindu-i de amăgirea că ar fi nevrednici de iertarea lui Dumnezeu și de mântuire. A aduce pacea lui Dumnezeu unei femei astfel vătămate este o muncă duhovnicească, spirituală de ani de zile. Acesta este fructul amar pentru **cea de a doua victimă a avortului - femeia**. Totuși, pe lângă fiecare femeie care a săvârșit avort, mai există sute, poate

mii, care au contribuit la păcatul, la suferința ei și la moartea copilului, și care poartă, nu mai puțin decât femeia (și uneori mai mult decât ea), povara vinovăției. Și aceștia dacă sunt ortodocși, trebuie să vină înaintea lui Dumnezeu cel milostiv în Sf. Taină a Spovedaniei, să se căiască și să nu repete faptele lor păcătoase. Aceștia sunt:

1. Corpul medical care îndeplinește procedurile de avort;
2. Corpul social de menținere a ordinii, ca și alți lucrători din cabinetele avortioniste, care toți permit ca aceste fapte de ucidere a copiilor și de desacralizare a femeii să fie săvârșite în continuare;
3. Politicienii care au votat legislația avortionistă ca și cei care sunt prea timizi, neinteresați sau ambițioși ca să lupte pentru menținerea vieții;
4. Asistenții sociali care le-au sfătuit pe femei să săvârșească avort, trimițându-le în mâinile ucigașilor;
5. Judecătorii și avocații care folosesc sistemul judiciar pentru a promova avortul un „drept” și care persecută pe aceia care luptă împotriva uciderii celor nenăscuți;
6. Membrii mass-media care ascund realitatea avortului, spunând jumătăți de adevăr, și care mint pentru a adormi poporul, astfel ca acesta să accepte avortul ca pe „un drept” și o „necesitate socială”;
7. Cei care sunt „ortodocși” doar duminică dimineața, iar în restul timpului, în lumea din afara Bisericii, se consideră „neutri” sau chiar susținători ai așa-zisei „pro-alegeri”, ajutându-i cu toate resursele lor pe avocații avortului;
8. Cei care sunt directori de fundații, de corporații sau de companii și care susțin cu capital pe puternicii și influenții avocați ai avortului, cum ar fi „Organizația Națională a Femeilor” din America;
9. Cei care lucrează în companiile care fabrică uneltele de aspirat, unelte care au unica menire de a-i dezmembra și ucide pe copii din pântecul mamei; și de asemenea, cei care lucrează în crematoriile în care sunt arse trupurile fetușilor extrași;
10. Cei ai căror bani și resurse reproduc prostaglandină și alte mijloace de provocare a avortului, cum ar fi IUD, apoi a așa-numitei „pilule de control a nașterilor”, cât și pesticidul uman RU-486;
11. Cei care promovează, sfătuiesc, ori/și efectuează experimente asupra copiilor vii din pântecul mamelor, ca și asupra celor care au fost avortați pentru a fi folosiți în cadrul așa-numitelor „cercetări pe țesut fetal”;
12. Cei care lucrează și/sau susțin **cabinetele de „planificare familială”, cabinete care sunt promotorii și apărătorii cei mai bogați și mai mari ai avortului din întreaga lume.** Mai mult, este

necesar să se descopere dacă cineva susține o organizație, după cât se pare fără legătură cu avortul, dar care îl sprijină.

Avortul – genocid:

atentat împotriva neamului

Avortul - rană de moarte a sufletului etnic. Legătura dintre suflet și trup, ce se înfiripă cu ocazia zămislirii unui copil, nu are scop efemer, deși moartea pânđește pe copil din prima clipă. Finalitatea ei este existența veșnică. Nu este vorba numai de existența personală, ci și de existența neamului. Veșnicia existenței personale, spre care tinde sufletul prin însăși natura lui spirituală, îi este asigurată, după cădere, de faptul Învierii lui Hristos. Veșnicia neamului este și ea o taină pe care ne-o descoperă, în parte, unul și același act al zămislirii copilului din părinții soți. *Neamul nici nu este altceva decât o familie mare. Pe de altă parte sufletul nu este numai sediul eului personal, ci și al eului etnic.* De aceea suprimarea vieții în pântecul matern nu este numai un atentat asupra unei singure persoane, ci și asupra unui neam. Păcatul pruncuciderii este, în același timp, omor și genocid. În sensul acesta ne spun Sfinții Părinți că *acest păcat pătrunde în visteriile vieții*. Cu fiecare concepere, cu fiecare naștere, cu fiecare zămbet de copil, neamul se imprimăvărează, își descoperă năzuința spre nemurire. În sânul matern, viața lui nu înregistrează doar un singur popas. În acest sân se înnoiește taina zămislirii: „misterium vitae”, fiind și taina perpetuării lui. Primejdia care îl paște pe copil îl paște și pe el, sânul matern. **Uciderea este contrafacerea tainei conceperii dar și a tainei neamului.**

Genocidul avortionist - definirea lui. Sub denumirea de genocid se înțelege, în genere, o faptă săvârșită de cineva cu scopul de a distruge, în întregime sau în parte, un popor sau un grup național, etnic, rasial, religios. El ar consta în uciderea membrilor colectivității sau grupului respectiv, vătămarea gravă a sau a grupului respectiv, vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a acestora, după cum ar consta și în supunerea la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la exterminarea fizică a grupului sau a neamului în cauză. **Prin genocid însă, potrivit mai multor dicționare, se mai înțelege, de asemenea, și faptul luării de măsuri în vederea împiedicării nașterilor.** E drept că în cazul fenomenului pe care urmează să-l analizăm nu avem de a face cu acte de crimă provocate de forțe ostile, exterioare unui neam. Crima respectivă nu ar fi ucidere, ci *sinuciderea neamului*. Și totuși, se comite omorul. Nici un fel de

consimțire nu apare din partea pruncilor uciși în sânul matern. Suicidul etnic este de fapt etnocid. Moartea acestor prunci se constituie într-un asasinat colectiv, premeditat și executat într-un mod conștient. Nu este un flagel oarecare, o epidemie, o moarte pasivă dependentă de o catastrofă naturală. Dimpotrivă, e un atentat împotriva existenței umane, un dig ce se opune cu îndârjire în calea revărsării șuvoiului vieții. Iar de aici putem deduce că e vorba și de un atentat împotriva lui Dumnezeu.

Gravitatea genocidului avorționist. Porunca „să nu uciți” dobândește în creștinism, odată cu răstignirea pe Cruce a Mântuitorului, exigență unică. În orice împrejurări ar fi comisă, crima rămâne crimă, supusă judecății morale, orice fel de circumstanțe atenuante s-ar acorda autorului ei. În cazul genocidului, dacă nu fac tot ce îmi stă în putință ca să împiedic o crimă privind pe conaționalul meu, care este un frate bun al meu, chiar când se află în sânul matern, deși nu sunt eu autorul acesteia, sunt și eu vinovat. **Omorul, în cazul acesta, nu este supus judecății conștiinței personale, ci și conștiinței etnice din mine.**

Faptul că apare aievea acest imperativ necondiționat al poruncii „să nu uciți” în viața comunitară, și membrii ei nu pot trăi atunci când de către unul sau altul dintre ei s-a produs o fărâdelege gravă, este dovada cea mai deplină a călăuzirii lor de către o conștiință etnică și a păstrării în ființa lor a unei zestre spirituale din etnogeneză. Dar adevărul că o atare necondiționare nu o mai aflăm astăzi la membrii societății unei țări, cu atât mai puțin în solidaritatea tuturor oamenilor, ci numai în sânul unor comunități tradiționale, nu schimbă cu nimic datele considerației prezente. În schimb, face ca acest fapt să constituie vina noastră, a tuturor.

Cauza esențială a genocidului: trădarea sufletului românesc și a Legii strămoșești. Rădăcinile din care odrăsluiește genocidul la care ne raportăm sunt numeroase și profunde. Ar fi prea mult să ne ocupăm de ele. Mai important lucru este a ne da seama că la cunoașterea lor nu ajungem doar identificând diversele împrejurări care fac să apară genocidul ca avort voluntar în masă. Numai surprinderea unor semnificații mai adânci ale acestui asasinat ne poate conduce spre înțelegerea esenței lui. Să dăm un exemplu: lipsa bunurilor materiale ar putea fi considerată drept o cauză a săvârșirii unui avort într-o familie nevoiașă. Se știe însă prea bine că în trecutul destul de apropiat, copiii numeroși aparțineau tocmai acestor familii sărace. Deci presupunerea că avortul s-ar datora unor lipsuri materiale nu este justificată.

La alte rezultate ajungem, în schimb, urmărind semnificația acestui fenomen. Astfel, bunăoară, vedem limpede că avortul nu este numai în mod simplu ucidere sau crimă, ci este realmente un genocid. Sensul cel din urmă al acestei fărâdelegi explică, într-un fel, și celelalte aspecte și însușiri ale sale. Într-adevăr, pretutindeni și totdeauna **trădarea față de Dumnezeu este și cauza crimei față de om.** În acest fel, vom putea ajunge să ne dăm seama de autenticele cauze ale genocidului. În mod precis, ele sunt de ordin religios-moral. Toate se referă la **trădarea sufletului românesc, precum și a legii strămoșești.** Într-adevăr, etnicul românesc este expus surpării din partea unor însemnate ofensive îndreptate cu vrăjmășie diabolică împotriva lui: ateismul iluminist și indiferentist (precedat de ateismul comunist de stat), mamonismul materialist, internaționalismul secular și cel religios (sincretismul), sectarismul antihrist, corupționismul, pornofilismul, distructivismul ecologic, în concordanță toate cu avorționismul, el însuși susținut de puternice organizații mondiale.

Avortul – deicid: atentat împotriva Mântuitorului Iisus

Hristos însuși

Sensul avortului ca deicid. Păcatul provocat este atât de mare încât se poate numi și deicid, respectiv uciderea lui Dumnezeu. E un mod metaforic de a vorbi, dar profund real. Felul în care Hristos-Domnul se identifică oarecum cu omul, copil sau adult, ne este descoperit de Mântuitorul însuși. În pilda judecății viitoare, pe care a rostit-o înainte de patima Sa, adresându-se celor „de-a stânga”, destinați pedepsei veșnice, El se exprimă astfel: «Atunci va zice și celor de-a stânga: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. *Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temnițe și nu M-ați cercetat*”». Atunci vor răspunde și ei zicând: „Doamne, când te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?”. El însă le va răspunde zicând: „Adevărat zic vouă: *Întrucât nu ați făcut unuia întru aceștia prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut*” (Matei 25, 41-45). Acești „prea mici” sunt în primul rând copiii avortați, care nu au avut parte să fie hrăniți, alăpați, adăpostiți, îmbrăcați, îngrijiți și cercetați cu milă și cu iubire de mamele lor.

Mântuitorul, după cum vedem, se identifică cu ei. Mama care avortează dovedește că-L spulberă pe Dumnezeu din rosturile existenței sale, nu numai din rostul primei creații, ci și din a celei de-a doua creații. Ea ucide copilul de două ori: o dată împiedicându-l să

vadă lumina zilei acesteia, iar a doua oară, lumina vieții viitoare. Învierea lui Hristos este un act de rezidire a lumii întregi. Toți oamenii iau parte la această înviere. Despre înviere, Hristos însuși ne spune că El este cel dintâi născut din morți. Învierea ne descoperă astfel avortul ca fiind deicid. Făcându-se începător al învierii noastre, El a schimbat condițiile ontologice ale existenței în general. Iată cum, cu fiecare copil care se naște, se naște într-un fel Hristos-Domnul, de aceea și *mamele care-șiucid copiii îlucid pe Hristos în fiecare dintre aceștia*.

Deicidul - stavilă în calea dobândirii Sfințelor Taine. Prin avort copilul ce urma să se nască este frustrat de nașterea din nou, este lipsit mai întâi de taina sfântului Botez. Căci copilul încă de la concepere este purtătorul chipului lui Dumnezeu și destinat a purta și chipul lui Hristos. Distrugându-se acest chip, răstignindu-se în pântecul matern, în copilul nenăscut se răstignește Hristos însuși. Cu alte cuvinte, vina mamei este cu atât mai mare în cazul pruncuciderii cu cât copilul nu poate fi botezat, nu poate avea un pașaport valabil pentru cer. **Dacă mama naște copilul, ea zidește o nouă biserică a lui Dumnezeu**, ea este arhitectul și ziditorul unui sfânt lăcaș de închinare, precum zice Sfântul Pavel că „*trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt*“ (I Cor. 6, 19). Dimpotrivă, **mama care-șiucide copilul dărâmă un templu și săvârșește astfel unul din cele mai mari sacrilegii. Mama născând copilul îl întregește într-un fel pe Hristos, noi fiind mădular ale Trupului Lui**, „*din carnea Lui și din oasele Lui*“ (Efes. 5, 30) și împlinește cuvintele Apostolului: „*Proslăviți pe Dumnezeu în trupurile voastre*“ (I Cor. 6, 7). Mama sacrilegă însă, înlocuiește proslăvirea cu o blasfemie.

Cine ucide un om oprește dialogul lui Hristos Domnul cu unul din partenerii Săi de pe pământ, dialog care are ca scop să ridice pe omul respectiv la o înțelegere tot mai mare a lui Hristos. Cel ce ucide, lucrează împotriva acestei voințe și a actului de Întrupare a Fiului lui Dumnezeu. Mai mult, cel ce ucide omară un mădular virtual sau actual al persoanei Fiului lui Dumnezeu, căci cel ce omară pe cineva, luându-i viața înainte de moartea lui naturală, suprimă un mădular al lui Hristos, „o parte a Lui“.

Tot în sensul deicidului, păcatul uciderii pruncilor îi face pe părinții responsabili și în fața lui Hristos euharistic. Prin comuniune cu Domnul, omul intră în legătură nemijlocită cu Dumnezeu, prin Trupul și Sângele lui Hristos care se face una cu trupul și sângele nostru. Și din acest sânge se va plămădi ființa umană care este chemat la ospățul împărăției să guste iubirea lui Dumnezeu și să devină fiu al acestei iubiri.

Avortul - pricină de desfigurare. Cu drept cuvânt se poate spune că a omorî un om, în cazul de față un prunc, înseamnă a omorî ceva din Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne spune că: „*Suntem mădular unii altora*“ (Rom. 12, 5). Deci a omorî un mădular al trupului lui Hristos înseamnă a produce o lipsă și o tulburare a întregului trup. De fapt, orice ucidere între creștini oprește procesul de cunoaștere spirituală a întregului creștinism, coborând ca atare creștinismului însuși și desfigurându-l prin săvârșirea unui atentat împotriva lui Hristos. Căci orice ucidere săvârșită de un „creștin“ este un atentat la adresa întregului creștinism, se înscrie ca o perturbare cu repercursiuni generale în existența lui și se descoperă ca o piedică pe calea spre desăvârșirea creștină.

Planificarea familială

Sensul „planificării familiale“. Apariția pilulei anovulatorii, în contextul civilizației contemporane, se manifestă ca o adevărată revoluție. Cuvântul „revoluție“ poartă în sine ceva din cutremurarea evenimentelor sociale ale cunoscutei Revoluții franceze, dar nu mai puțin a exploziei bombei atomice de la Hiroshima, din 6 august 1945. **Pentru prima dată în istorie, omenirea dispune de arme absolute care permit să disocieze sexualitatea de procreație.** E vorba și de sensul în care viața conjugală primește lovitura capitală. Ce au făcut Pincus și Rock, inventatori și descoperitori ai pilulei, nu au făcut Napoleon sau Lenin, Mendel sau Einstein. E adevărat, revoluția lui Pincus și Rock a fost precedată de altă revoluție, aceea care s-a petrecut în conștiința omenirii odată cu decretarea liberalizării avorturilor. Așa-zisul drept de alegere al mamei nu este altul decât dreptul aceleiași femei, cel mai rece dintre monștri, după o expresie a lui Nietzsche, de a săvârși o crimă, pruncucideria prin avort. De data aceasta, crima pe care poate să o săvârșască o mamă ajunge să se constituie drept o **crimă perpetuă**, tocmai prin folosirea pilulei. Pilula anovulatorie nu este numai o armă contraceptivă, ci, în speță, una contragestivă. Deși posibilitatea întreruperii sarcinii între concepere și implantare părea, cu puțin înainte, aproape imposibilă, acțiunea fiind redusă la o intervenție chirurgicală, dezvoltarea industriei și piața planificată a pilulelor a schimbat completamente situația. Pilula ajunge nu doar să prevină conceperea, ci și implantarea embrionului, după ce conceperea a avut loc, iar utilizarea ei să dobândească o extindere mondială.

Referirea pe care o facem la produsele farmaceutice de proveniență hormonală, nu exclude raportarea la celelalte mijloace care, pe alte căi, urmăresc aceleași efecte. În noul câmp de luptă împotriva

copilului, la pilula de „control al nașterii”, care se ia în doze mici și care se poate găsi peste tot, acționând ca un mijloc chimic de avort, se adaugă și comunul IUD (dispozitivul intrauterin). Totuși, e de notat că pilula avortivă (RU-486) rămâne arma principală a pruncuciderii, ea nemaivădând nici măcar legitimitatea falsă de a preveni conceperea, ci este de-a dreptul un medicament, considerat sigur și eficient în execuția avortului. Specificul acestei acțiuni contragestive devine relevant prin aceea că pilula actuală de gen „morning after” a ajuns un medicament de întrerupere a sarcinii în funcție de care femeia nu va mai ști niciodată dacă a fost sau nu însărcinată. Este tocmai ceea ce constituie esența crimei infantile neîntrerupte.

Planningul familial - laborator al pruncuciderii. Nu putem încheia acest capitol, în care am încercat să discernem elementele pozitive de cele negative din morala zilelor noastre, fără să facem unele precizări de rigoare, cu consecințe practice imediate. În raport cu distincția pe care această morală o face între o „planificare familială naturală” și o „planificare familială artificială”, acceptând ca licită pe prima și respingând ca ilicită pe a doua, suntem obligați, așa cum se întâmplă în romano-catolicismul contemporan, să observăm un refugiu al acestei gândiri la o cazuistică a mijloacelor contraceptive, care trișează,

bunăoară în catolicism, litera doctrinei oficiale. La drept vorbind, de vreme ce se admite metoda contraceptivă a calculului lunar (Ogino-Knaus), hotarul dintre firesc și nefiresc, natural și artificial, respectiv, licit și ilicit, devine greu de precizat, cu totul imprecis și aleatoriu. Pe de-o parte, actele „prezervate” prin calcularea zilelor, printr-un mijloc mecanic, ca și printr-o continență voită, dar calculată, sunt în fond acte nefirești. Pe de altă parte, intenția de a împiedica nașterea este una și aceeași, atât pentru mijloacele naturale, cât și pentru cele artificiale. Așadar, problema nu este cea a mijloacelor, ci problema este a intenției. Păcatul se înfiripă în ordinea vieții spirituale. Ca atare, se evită, „fraudele contra naturii”, dar se comite fraudă împotriva dreptei conștiințe, prin promovarea judecăților oferite de o conștiință strâmbă. Iar aceasta e mai mult decât o fraudă contra naturii, este o perversiune a conștiinței și o rănire a iubirii, privind gravitatea acestui păcat.

Iată motivul pentru care problema „planningului familial” încheie articolul de față: este ultima și cea mai de seamă ofensivă împotriva ființei umane. Lupta are loc pe câmpul de bătălie al conștiinței iar aceste rânduri sunt un avertisment.

(din lucrarea “Darul sfânt al vieții și combaterea păcatelor împotriva acestuia”)

De curând, guvernul român a redus taxa de întrerupere a sarcinii. În momentul de față 87% din sarcini sunt întrerupte în țara noastră. Suntem depasiți doar de Rusia, alta mare țară fără ortodoxă! Oare ce ne mai poate salva?

Sfaturi pentru părinți

Arhimandrit Ilie Cleopa

Astăzi, cea mai importantă datorie pe care o aveți în familie, este creșterea copiilor în frica lui Dumnezeu. Vai și amar de acei părinți care lasă copiii de capul lor! Căci vin aici multe mame plângând: “Uite părinte, nu mă mai ascultă; s-a măritat fără să mă întrebe; s-a însurat fără să mă întrebe; s-au despărțit; se bat; s-au dat la beție, la desfrâu, la avorturi, la răutăți, la înjurături. Nu mă mai ascultă copiii mei și nu vor să meargă la biserică, nici să se spovedească”.

Cauza este pornită de jos, de la părinți. Dacă copilul a uitat cei 7 ani de acasă, se mai duce în societate și se amestecă cu cei răi, atunci nu mai ai cu cine vorbi. Și vai de capul lor părinți, câte scârbe au din partea copiilor pentru că au cruțat varga atunci când erau mici. Ce spune Solomon? *Cine cruță varga, urăște pe fiul său*. Nu-l iubește, îl urăște. Că zice Solomon:

“Varga și nuiua dau înțelepciune; iar copilul lăsat de capul său va aduce mare rușine și scârbă părinților săi. Vai de mine câte mame vin aici amărâte din cauza copiilor lor.

Sunt atâtea cazuri prin care se vede cum s-a împlinit proorocia Mântuitorului, că copiii omoară pe părinți. Mântuitorul a spus în Evanghelie: **“În vremea de apoi se vor răscula copiii împotriva părinților și-i vor omorî”**. Că el dacă nu crede în nimic, este ca o fiară; nu știe de păcat, de rușine, de nimic. Unde-l duce satana: să-și omoare pe tată, pe mamă. Căci aici ajung cei care nu mai au credință și nu se mai roagă, care nu mai postesc și nu merg la biserică. Se fac cei mai răi oameni și nu mai știu că-i mamă și că-i tată, că i-a născut. **Fiți cu mare băgare de seamă cum creșteți copiii, că-i vai și amar!**

Copiii – primele victime ale televiziunii

- conversație cu *Liliane Lurçat* –

(din "Familie Chretienne" nr.1004 / 10 april-1997)

În momentul în care CSA (Consiliul Superior al Audiovizualului) este înțarit în misiunea sa de „protejare a familiei, copiilor și adolescenților”. Liliane Lurçat ne reamintește câteva principii utile părinților și ... autorilor de programe. (Adrianne Lurçat este psiholog, autoare a lucrării „Copilul în fața aparențelor televizuale; Timpul întemnițat - Ed. Desclee de Brouwer).

A.L.: În medie, copii urmăresc programele de televiziune 22 de ore pe săptămână. Care sunt efectele?

L.L.: *În fața televizorului copilul este pasiv; el nu este în stare să se desprindă de micul ecran* (copilul nu stinge niciodată televizorul din proprie inițiativă). În acest caz, divertismentul îl rupe de lume, nu-l mai pune în legătură cu ceilalți.

A.L.: Întreg procesul de formare a personalității este tulburat...

L.L.: Da! Și aceasta cu atât mai mult cu cât televiziunea îl pune în contact brutal cu realități față de care întreg efortul educației constă, dimpotrivă, în a asigura o dozare a lor, o abordare gradată.

Prin televiziune copiii sunt inițiați în aspectele cele mai putrede ale lumii adulților, sunt impregnați cu un anumit *păgânism televizual*. Li se adresează ca unora care ar fi dobândit o autonomie morală, socială, afectivă și intelectuală suficient de bine consolidată pentru a suporta fără daune bombardamentul emoțional. Această *fuziune a vârstelor* din era televizualului este teribil de nocivă: se desacralizează copilăria prin restrângere, puțin câte puțin, a frontierelor care o separă de lumea adultă.

În spatele pretenției „autonomiei” se ascunde o voință reală de a-i depozita pe copii de copilăria lor. *Suntem pe cale de a fabrica mici barbari.*

A.L.: Ce părere aveți despre clipuri?

L.L.: Clipurile utilizează ritmul oniric, ritm prea rapid pentru o raționalizare. Aceasta favorizează *manipularea psihologică* și conduce în mod direct la trezirea unor dorințe și mimetisme incontrollabile.

A.L.: Tinerii nu privesc anumite programe cu suficientă ironie?

L.L.: Trebuie, în primul rând, să facem anumite distincții în funcție de vârstă. În al doilea rând, ceea ce sugerați în întrebarea dumneavoastră ar fi valabil când se asistă la programul respectiv o singură dată. Dar, în cadrul

unui serial, când îl vezi de două ori, de cinci ori, etc, etc, până acolo încât nu te mai poți lipsi de el, e greu să mai susținem ideea. *Fenomenul obișnuirii este simptomatic.*

Pe de altă parte, să ne amintim că toate aceste seriale se adresează unui public tot mai tânăr. Cui se adresează „Elena și băieții” de pildă? Copiilor de grădiniță.

A.L.: De ce atât de „cruzi”?

L.L.: Pentru că publicul de vârste mici este mai maleabil, mai receptiv. Priviți la publicitate: ea țintește, prin cei foarte tineri, un public nesaturat. Lucrul repetat se întipărește la ei mai ușor în regiunile profunde ale inconștientului.

A.L.: Ce să gândim despre imaginea copilului în publicitate?

L.L.: Înainte de toate facem observația că datorită noilor norme europene, copilul este mult mai frecvent utilizat în programele de publicitate. De asemenea produsele publicitare se dezvoltă în sensul erotizării copilului. Copilului însă, îi este potrivită creșterea la umbră, în discreție. Există realmente o pudoare a copilăriei în care nu se mai crede. Imaginea are efect mai pregnant decât semnul - mai ales la persoanele fragile.

A.L.: Manipularea este oare deliberată?

L.L.: Nu mă refer la lucrările artistice. Dar atunci când produsele sunt testate pe copii sau adulți - cobai, este vorba în mod clar de o manipulare.

A.L.: Este într-adevăr nocivă violența la televiziune?

L.L.: Violența la televiziune cu funcție de catharsis (curățire - descărcare) este teza servită de psihanaliză. Dacă ar fi adevărată, toți americanii ar fi demult niște mâțe blânde! Dar realitatea este exact pe dos - o demonstrează statisticile. Violența este o realitate în lume iar televiziunea nu ne ajută la înțelegerea ei, pentru că televiziunea este numai un izvor de emoții. Iar compasiunea, pe de altă parte, nu se naște în mod spontan.

Violența la televiziune te poate transforma în brută; dar și în victimă.

A.L.: Televiziunea poate fi un ajutor în procesul de învățământ școlar?

L.L.: Trebuie să facem o distincție între televiziunea școlară, cea care se înscrie în programele de învățământ

și televiziunea de consum. Primejdia constă în amalgamarea lor.

A.L.: Credeți într-o televiziune „culturală“?

L.L.: Foarte puțin. Televiziunea va merge totdeauna în sensul balastului social, al subsolului.

A.L.: Dar ce ne puteți spune despre ultima noutate - signaletica (programarea interactivă)?

L.L.: Ea pune toată povara unei programări nefaste pe umerii familiei, deși, toată lumea știe că părinții intervin într-o măsură foarte mică, datorită faptului că au o încredere oarbă în televiziune.

A.L.: Totuși, realizatorii de programe ale televiziunii nu pot înlocui părinții!

L.L.: Da, într-un fel afirmația este corectă, dar este și prea superficială. Fiecare profesiune are codul său deontologic, responsabilitatea socială specifică. Adevărul este că nu vrem să ne punem anumite întrebări

incomode, că ne ferim să examinăm obiectiv consecințele pe care le poate avea televiziunea asupra fiecărei persoane.

A.L.: Oare n-au învățat încă francezii să fie mai puțin creduli față de televiziune?

L.L.: După episodul **România**, cota de neîncredere poate că a mai crescut. Dar în continuare lumea nu înțelege fenomenul de dependență și implicațiile lui. Franța a rămas foarte în urmă în materie de psihologie a mediilor de informare.

A.L.: Ca o concluzie finală, televiziunea e bună sau rea?

L.L.: A învăța să o descifrezi, a învăța să o înțelegi, aceasta e prioritatea; a dezvolta un uz conceptual al televiziunii. **Să vorbim despre ea într-o măsură mai mare decât aceea de a privi programele - este singurul mijloc să o domini.** (a consemnat Diane Gautret; traducător V. Moga)

ONG

Organizațiile neguvernamentale (ONG) pot prezenta aici (gratuit) proiecte religioase și de asistență socială (ajutor material, ajutor medical, protecția copilului, etc.), în vederea găsirii de sponsori, parteneri sau colaboratori (maxim 1/2 pagină de revistă/proiect). Se vor publica și formulare de adeziune la diverse acțiuni și informații generale despre sectorul neguvernamental.

Sufletul culturii este cultura sufletului

Cel care a strigat în timpul revoluției din decembrie “Dumnezeu este cu noi” a ajuns ministru al culturii și a uitat că sufletul culturii este cultura sufletului. El luptă numai pentru sponsorizarea culturii, spunând într-o emisiune televizată că nu consideră că prejudiciază cu ceva religia dacă procentul cu care poate fi sponsorizată este mai mic decât pentru cultură (5% pentru religie și 10% pentru cultură). Despre acest lucru am mai scris în nr. 2 al revistei (pag.28) și se pare că între timp a crescut procentul pentru religie la 7%. Dar normal era un procent unic.

În nr. 3 al revistei (pag. 35) am amintit de Fondul Român de Dezvoltare Socială (Legea 129 din Monitorul Oficial nr. 238 / 30 iunie 1998). Lăsat numai pe mâna organizațiilor neguvernamentale, acest fond riscă să dispară fără urmă, cum s-a întâmplat și cu unele fonduri străine. Biserica ar trebui să intervină pentru a avea dreptul la acest fond, îndeosebi pentru ajutarea săracilor.

Comunicat

cu privire la desfășurarea cursurilor Universității de vară -

Ciclul Făgetel

În cadrul ediției a IV-a a Universității de vară “Episcopul Nicolae Popovici” (de la mănăstirile Recea, Jacul Român și Făgetel) - Ciclul Făgetel, din perioada 27 iulie - 1 august 1998, au avut dezbaterile sub genericul “Românii din Sud - Estul Transilvaniei - Istorie. Religie. Civilizație”.

Programul cultic și tematic a fost organizat de către Episcopia Ortodoxă a Covasnei și Harghitei, Seminarul de Ecoteologie și Bioetică al Facultății de Teologie “Andrei Șaguna” din Sibiu, filialele Asociației Studenților Creștini Ortodocși Români - ASCOR (Sibiu, Brașov, Târgoviște, Sf.Gheorghe) și Despărțământul ASTRA Covasna-Harghita.

... În urma expunerilor și dezbaterilor s-au conturat o serie de idei fundamentale pentru o strategie de acțiune viitoare, în scopul afirmării identității românilor și a românității ca stare de spirit, și s-a propus:

- canonizarea marelui Mitropolit Andrei Șaguna;
- redescoperirea martiriului din trecut și rememorarea suferințelor românilor pentru păstrarea identității naționale și a credinței străbune;
- repunerea în drepturi a simbolurilor naționale și a limbii române, în conformitate cu uzanțele internaționale cu referire la zona Harghita și Covasna;
- inițierea unor proiecte de cercetare pluridisciplinară (cu caracter istoric, arheologic, etnografic, lingvistic, socio-logic, demografic și teologic) de către Academia Română și alte institute de cercetare și învățământ, privitoare la istoria, cultura și conviețuirea interetnică a românilor din Sud - Estul Transilvaniei;
- adoptarea unei atitudini ferme și coerente în vederea contracarării tendințelor autonomiste maghiare și de subminare a autorității Statului Român, din zonă;
- relevarea momentelor și aspectelor pozitive din viața comună a românilor și secuilor, în istorie și contemporaneitate, în vederea realizării unui climat de normalitate a relațiilor interetnice;
- reconsiderarea acțiunilor privind cultul eroilor, ridicarea de cruci și plăci comemorative și intensificarea acțiunilor pentru cinstirea personalităților culturale și istorice ale neamului nostru, restaurarea în regim de urgență a Pieții Mihai Viteazul din Sf. Gheorghe;
- întreprinderea unor demersuri pe lângă Primăria comunei Ditrău, jud. Harghita, pentru aprobarea amplasării unei troițe pe locul fostei Biserici românești dărmate în toamna anului 1940;
- continuarea sprijinirii construcției și restaurării bisericilor ortodoxe în județele Harghita și Covasna;
- solicitarea unei intervenții ferme a Guvernului pentru stoparea procesului de schimbare a denumirilor românești ale străzilor din municipiile și localitățile din județele Harghita și Covasna;
- elaborarea unui memorandum care va fi adresat Parlamentului, Președinției și Guvernului, cu scopul luării unor măsuri pentru soluționarea problemelor ce vizează condiția etnică actuală și viitoare a românilor din aceste județe.

Participanții adresează un apel la solidarizarea întregii națiuni române pentru soluționarea problemelor grave ale românilor din zona Harghita - Covasna, privind încălcarea demnității naționale, a memoriei colective și a identității naționale.

În numele organizatorilor,

Alin Câmpăan - Președinte ASCOR - Sibiu

Din **Cartea de Onoare** a Asociației Pentru Isihasm - Sibiu

25.07.1994

Dacă dorești să înaintezi în trăirea duhovnicească și să cunoști mai mult pe Iisus, retrage-te în pustiul inimii tale, ca golul ei să fie plin de El. Ascunde-te în inima Lui și pe El ascunde-L în inima ta.

Lui să-I spui durerile sufletului și El să-ți fie singura hrană - mana din pustie. Culege-L, ca albina mierea, de pe roua limpede a cuvântului Său și hrănește-te cu El.

Maica Filotea

Mănăstirea Dragomirna

Sponsori și donatori

fără de care această revistă nu putea să apară

ÎPS Serafim Joantă - Mitropolit al Germaniei și Europei Centrale

Prof. Ana Suci - Făgăraș

*Înscrie Doamne în Cartea Vieții
pe toți susținătorii acestei reviste!*

